POLIROM
Mihaela
RĂDULESCU
Întreabă-mă orice

„Cine pune o întrebare e prost doar până află răspunsul, dar cel care nu o pune rămâne prost toată viața."

Proverb chinez

De când suntem mici, ne punem întrebări. Pe cele mai năstrușnice și mai adorabile le adresăm părinților când suntem copii, dar când ajungem mari nu mai rostim întrebări esențiale, deși ne trec prin gând de atâtea ori... Ba nu se cade să le spunem cu voce tare, ba nu avem deprinderea formulării, ba ne este o teamă frigorifică de răspuns, ba ni se pare că ȘTIM NOI...

Nu e un test psihologic, căci n-are cine să vă interpreteze răspunsurile și să vă eticheteze drept coleric, flegmatic, bun sau odios.

Nu e carte de citit pagină cu pagină, ca un roman, cu nerăbdarea de a ajunge la final. O poți deschide zilnic, la întâmplare, poposind, ca pe o bancă în parc, la fiecare întrebare inedită, la fiecare întrebare pe care nu ți-a pus-o nimeni, niciodată, respirând aerul curat al sincerității. Cine își răspunde onest și abrupt lui însuși este cel mai câștigat, și nici nu știu dacă să vă sugerez să-i întrebați și pe cei dragi despre una, despre alta... Nu știu cât de pregătiți suntem să auzim răspunsurile limpezi ale altora, dar știu cât de stăruitoare poate fi uneori o întrebare și cât de multe schimbări poate provoca un răspuns...

Am scris prima dată un set de astfel de întrebări într-un articol apărut în revista *Elle*, apoi le-am postat pe un blog (www.daniotil.ro). Am fost fascinată mai întâi de numărul neașteptat de răspunsuri, cele mai multe pe care le-am primit vreodată de la cititoarele mele de la *Elle* sau de pe blogul

respectiv. De aici a apărut și ideea de a crea câteva sute de întrebări și de a le așeza într-o carte, de a le face accesibile pe o scară mai largă. Apoi, m-au înduioșat sinceritatea și bucuria cu care oamenii au răspuns unor întrebări cu care nu-i mai confruntase nimeni, niciodată. Dacă adaug și sentimentul de profundă tristețe care m-a copleșit aflând, despre oameni total necunoscuți mie, lucruri grave, dureroase, ca niște răni nevindecate, veți înțelege de ce am considerat oportună această întreprindere.

În toți anii în care am lucrat în televiziune, am conceput întrebări, le-am adresat invitaților sau telespectatorilor și, Doamne, câte s-au oprit în gând, poticnite ba în bunul-simț, ba în pauza de publicitate, ce năvălea mereu nepotrivit...

În televiziune, întrebarea ideală nu există, căci despre fiecare invitat vrei să afli altceva, fiecare are altă cameră încuiată, care ne stârnește tuturor curiozitatea. Acolo, întrebarea corectă e doar cea formulată minimalist, niciodată mai lungă decât răspunsul, cu excepția celor care primesc un cert „Da" sau „Nu" sau, mai nou, „Nu comentez". Întrebarea ar trebui să fie mereu adaptată personalității individului, asortată contextului care a determinat interviul și generată de o temeinică documentare prealabilă, nu numai de curiozitatea brută și nevoia de senzațional.

Există și întrebări tâmpite, cu duiumul, pe care jurnaliștii care vor să arate cât sunt de pregătiți le lansează cu răspunsul gata ambalat – „nu-i așa că...?" este cea mai proastă soluție de a fi interesant pentru un public deștept. Există întrebări jenante, iritante, care-i pun în situații halucinante pe invitații de bun-simț, veniți deja sceptici într-o emisiune televizată. Rareori mai auzi astăzi o întrebare incitantă, deștept formulată, care să genereze un răspuns de interes general. Scandalul, scormoneala abruptă în cele mai intime aspecte ale vieții personale, tutuiala, bășcălia, șmecheria, „sursele" sunt instrumente cu care se operează astăzi în direct, pe ecran sau pe

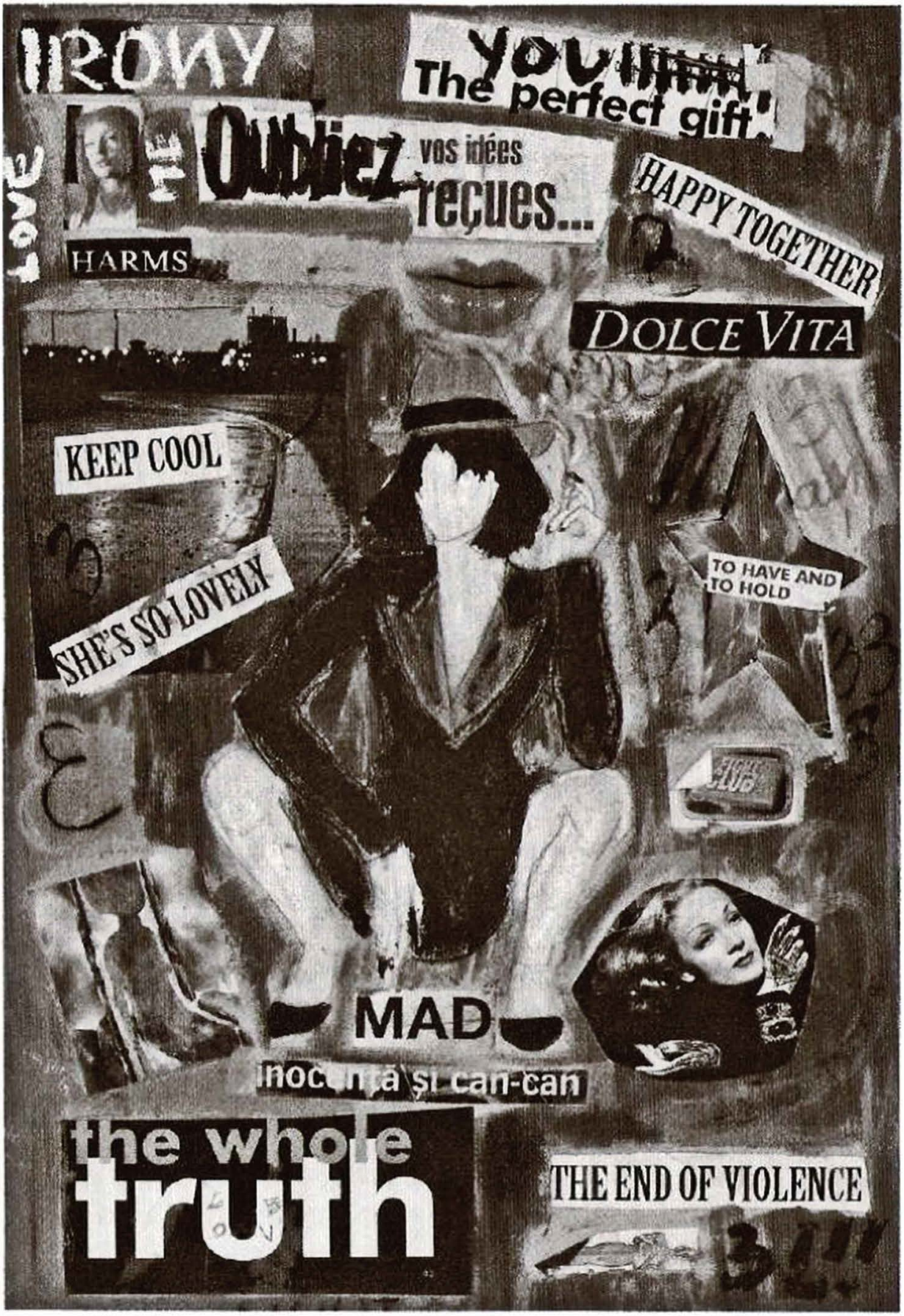

Lucrare de Ana Ularu

hârtie colorată, fără nicio preocupare pentru sterilitatea demersului sau vindecarea problemei. Inflamarea, propagarea infecției și revărsarea tuturor dejecțiilor par a fi mai interesante, mai „de audiență" decât banala conversație politicoasă, calmă și jovială.

Nu am pretenția că am scris „un ghid de întrebări pentru tinerii jurnaliști", căci cu multe dintre întrebările formulate aici probabil că au operat deja. Am preferat să-mi direcționez intenția către „amatorii" de întrebări și de răspunsuri, către căutătorii de adevăr în ei înșiși, mai mult decât spre cei care vor să știe mereu despre alții.

ÎNTREBAREA rămâne, totuși, singura șansă a descoperirii, a iluminării, a lămuririi. Curiozitatea e un instinct, și suntem în aceeași disperare dacă nu reușim s-o potolim cum am potoli setea sau foamea... Suntem curioși despre alții, suntem curioși pentru alții, dar eu vă propun ca, prin această carte, să fiți în primul rând curioși despre voi înșivă.

Dacă am fi față în față, ar fi un interviu lung și chinuitor, pe care, probabil, nu vi l-a luat nimeni, niciodată. Dar nu suntem. Sunteți doar dumneavoastră, cu un set de întrebări, unele plăcute, altele tăioase sau prea intime... Răspunsul poate fi doar un gând... sau o mărturisire făcută cuiva drag, vital pentru viața dumneavoastră, dacă sunteți sigur că nu veți strica armonia...

Cine are umor se poate juca cu aceste întrebări, eliminând stresul luării în serios. Chiar și așa se pot naște răspunsuri fermecătoare, uluitoare pentru orice ureche în plus.

Cei care au prea multe certitudini mă înfricoșează. Îi prefer pe cei mai nesiguri când vine vorba de viață, îi prefer pe cei care formulează întrebări și le adresează spre a afla răspunsuri (pe care să le și asculte!)... Să gândești despre tine pe cont propriu, fără influențe și lozinci, fără citate și platitudini, cu sinceritate, fără grija pentru imagine sau reputație, este un lux pe care tot mai puțini par să și-l

permită. Cultura modernă naşte oameni siguri pe ei, care n-au îndoieli, care sunt mai corporatişti decât un banc de peşti, care au mai mult *self-confidence* decât bucurii, emoţii, gânduri, fantezii... Ei nu operează cu echivocul, ci cu „ştiu eu sigur...". Poate măcar unii dintre ei se opresc puţin din cursă şi fac exerciţiul tonic al unei întrebări lămuritoare, adresată înainte de a fi prea târziu.

Mecanismul întrebării nu este acelaşi pentru fiecare – unii au nevoie neapărat de context, alţii se străduiesc să afle pe cont propriu, folosind întrebarea doar în climaxul nedumeririi, alţii trăiesc măcinaţi de o întrebare ca de un organ intern bolnav, sperând să afle răspunsul din întâmplare...

„De ce?" este întrebarea care ar trebui să fie stâlpul de rezistenţă al tuturor acţiunilor din viaţa noastră („de ce eu?" este întrebarea care ajunge întotdeauna ultima la întâlnirea cu rezolvarea unei probleme...). Dacă pentru multe aspecte ale vieţii noastre personale şi profesionale am răspunde corect la întrebarea „de ce?", am elimina, probabil, multe inadvertenţe cu care ne confruntăm suplimentar.

Nu putem trăi fără să ne punem întrebări. Nu putem evolua fără să avem întrebări corect direcţionate şi nici nu putem să ne întregim, să ne găsim perechea, să ne înfăţişăm altora, să relaţionăm social... fără să răspundem, coerent şi responsabil, la anumite întrebări (cu mâna pe Biblie sau pe inimă...). În multe privinţe putem păstra misterul ca pe o bijuterie veche, de familie, dar în egală măsură e posibil să ne confruntăm cu mici sau mari crize de prieteni, de persoane de încredere, de iubire. Nevăzătorul e mult mai performant în a găsi căi senzoriale înlocuitoare decât misteriosul care trage prea multe draperii peste viaţa lui, în faţa celor apropiaţi. Desigur, discreţia rămâne virtutea pe care cu toţii o aplaudăm (mai ales când ne priveşte...) şi cu care toţi ar trebui să operăm, oricât de mult ne-ar expune public meseriile noastre. Că nu depinde numai de noi aflăm zilnic din presă sau de la televizor, pe scara blocului sau la birou. Mereu se găseşte

„un prieten fără nume", „o sursă" sau o bârfă „revelatoare" care să-ţi modifice imaginea mai diabolic decât reuşeşte Photoshopul să „sculpteze" trupurile unor vedete. Nu ne putem cuibări la sânul publicului (sau al necunoscuţilor, în genere) spunându-le tot despre noi, sperând că vor fi empatici şi ne vor mângâia pe creştet. Dar putem avea îndoieli umane, putem pune întrebări utile, putem da răspunsuri edificatoare când imaginea devine prea aglomerată de neadevăruri. Măcar în faţa celor dragi.

Semnul întrebării este semnul evoluţiei. Vă invit să profitaţi şi să vă înfruptaţi din întrebările... despre voi.

În ce ipostază crezi că-ţi poţi face cea mai reală impresie despre caracterul unui om?

Ce schimbări ai face în viaţa ta de acum?

Ai acordat vreodată cuiva primul ajutor?

Ţi-a fost vreodată ruşine să spui unde te-ai născut sau unde ai crescut? În ce context?

Care a fost cea mai mare gafă pe care ai făcut-o vreodată?

În casa cui te simţi cel mai bine primit ca musafir?

Care a fost momentul tău cel mai crunt de sărăcie?

Când ai stat ultima dată treaz(ă) toată noaptea şi din ce motiv?

Când auzi că s-a întâmplat o tragedie pe planetă, într-o ţară îndepărtată, cum reacţionezi?

Când te-ai simţit cel mai nedreptăţit?

Ai salvat cu adevărat viaţa cuiva?

Cu ce handicap crezi că ţi-ar fi cel mai greu să trăieşti?

Care a fost cea mai penibilă scuză pe care ai folosit-o vreodată?

Cine e cea mai importantă ființă pentru tine?

Ce calități admiri cel mai mult la:

– tine?

– prietenii tăi?

– un om politic?

Ce calități crezi că admiră cei din jur la tine?

Ce crezi că e cel mai neplăcut la tine?

Cine e prietenul tău cel mai bun?

Cine e eroul tău preferat, din viaţa reală?

Niște răspunsuri...

Am avut un moment grozav acum doi ani – m-a invitat Răzvan Mazilu să-i regizez spectacolul de la Operă. A fost prima mea întâlnire cu scena, ca regizor, cu scena Operei și cu niște oameni care-ți taie răsuflarea, la prima vedere – la a doua, tot ei ți-o dau înapoi, printr-un firesc aproape umilitor, pe care-l inspiri ca pe aer, doar că nu l-ai mai da afară decât sub formă de... recunoștință, zâmbet, admirație. Am mai scris despre Răzvan, am mai spus cât de mult mi-aș dori să fie la fel de aplaudat și de apreciat în țara lui precum e în Japonia... în Franța... sau în atâtea alte țări în care mulți nu știu că Răzvan a umplut săli cu oameni fascinați de talentul lui.

Am avut prea puțin de „atins" spectacolul lui Răzvan – era atâta coerență în concepția lui, atâta disciplină artistică și atâta energie creatoare, încât n-am vrut decât să-mi fac regia nevăzută, să fie doar o boare care să plutească, nu să încarce un aer prea curat de senzații și fiori. Am făcut câteva mici legături cu vocea lui Marcel Iureș, care „povestea" spectacolul în cuvinte, le-am lipit discret de pașii și piruetele lui Răzvan sau ale minunatului Gigi Căciuleanu... În fine, am montat drept fundal, ca unic decor, un ecran imens, cât toată scena Operei, pe care am derulat, exact atunci când am vrut să fiu în sincron cu un dans sau cu un gând, câteva întrebări pe care le-am creat anume pentru acest spectacol. Am invitat spectatorii să răspundă cu curaj, sub protecția anonimatului, la toate întrebările pe care le vor întâlni de-a lungul spectacolului

(am avut grijă să găsească toţi, la intrarea în sală, pix şi hârtie). Am primit răspunsuri fabuloase, abrupte, alunecoase, plate... de toate felurile, ca şi cele pe care le-am primit chiar pe acest site.

Eu, una, aş încerca să-mi pun zilnic întrebări, în loc să am răspunsuri la aproape orice. Sau, după fiecare răspuns, aş mai încerca un „dar dacă ar fi invers...?".

Fără minciuni şi „poze". Aşa, ca şi cum ar fi ultima şansă ca să trec, ca la jocurile pe computer, la nivelul următor. Singura regulă a jocului – sinceritatea. Cine nu e sincer nu trece – şi asta nu pentru că aşa vreau eu, ci pentru că zidul de care v-aţi izbi ar fi chiar... minciuna voastră. Sau lipsa de curaj...

Articol postat pe www.daniotil.ro

Ce ai vrea să nu afle niciodată prietenii despre tine?

Pe cine te bazezi într-o situație-limită?

Care a fost ultima faptă caritabilă pe care ai făcut-o?

Pentru cine ți-ai da viața?

Cui i-ai dona un organ, dacă ar fi cazul?

Ce visezi cel mai des?

Care a fost cel mai urât coşmar pe care l-ai avut?

Pe cine simţi nevoia să protejezi cel mai mult?

Ce boală n-ai vrea să ai niciodată? Faci ceva ca s-o previi?

Care e cel mai mare viciu al tău? Ai încercat vreodată să scapi de el?

Care a fost primul tău vis împlinit?

Unde te simţi cel mai în siguranţă?

Ce nu suporți la un bărbat? Ce nu suporți la o femeie?

Despre ce domeniu știi cel mai mult?

Toate ilustrațiile din această carte sunt răspunsurile unor suflete de artiști la întrebările care vor curge până la ultima pagină. Au ales după cum au vrut, iar eu n-am fost de față la alegerea lor.

Îmi place teribil jocul de-a găsirea întrebării care se potrivește cu răspunsurile desenate de...

Ana Ularu

Dani Oțil

Andreea Esca

Niciunul nu trăiește din desenat – dar nu-i așa că desenele lor trăiesc o viață pe care voi n-o știați despre ei?... Le știți chipurile, le știți vocea, le știți fragmente din viață, dar nu le-ați vizitat până acum sufletul, intrând prin ușa deschisă de mine... Vă aștept lângă lucrările lor, ca să vă văd zâmbetul și să vă întreb atâtea...

Ce meserie ţi-ar plăcea să ai, dar n-ai avut ocazia, şansa, priceperea...?

În ce domeniu eşti cel mai ambiţios?

Ce te face să plângi?

Ce subiect de discuţie nu-ţi face deloc plăcere?

În ce situaţie te-ai simţit inutil?

În ce împrejurare ai strălucit ca niciodată?

Când ai fost cel mai fericit (cea mai fericită)?

Care a fost cumpăna vieţii tale de până acum?

Ai fost vreodată la un pas de moarte?

Când ai avut cea mai adâncă depresie?

Când te-ai distrat cel mai bine?

Care a fost cel mai frumos eveniment de familie la care ai participat?

Care crezi că e cuplul cel mai reuşit din câte cunoşti?

Poveste geometrică

S-au cunoscut într-un caiet; ea era pe pagina din stânga, iar el pe pagina din dreapta. Cerc era desenată, ba chiar avea şi două raze care-i luminau chipul ca într-un zâmbet. Era perfectă, căci fusese făcută cu compasul şi cu un creion negru foarte sigur pe el, care a decis ca ea să fie un cerc-femeie, fiindcă avea atâtea calităţi subtile... Când creionul a început să treacă razant pe lângă riglă ca să deseneze cubul, Cerc privea cu răsuflarea tăiată la perfecţiunea unghiurilor, la multitudinea de laturi, la simetria senzuală şi abia aştepta să vadă cine e. Când Cub a fost gata şi privirile li s-au întâlnit, foile albe au tremurat, căci ei erau mult prea perfecţi ca să se deformeze. Cub, dezmeticit, s-a uitat împrejur şi a dat cu ochii de Cerc. O, Doamne, cât era de frumoasă! Ce simplitate şi ce desăvârşire! Ce perfectă armonie!... I-a venit aşa, fără să-şi poată prelungi vreo latură, să mângâie rotunjimea, pe dinăuntru, pe dinafară... Când a realizat cât erau de diferiţi, Cub s-a întristat, dar nimic din sentimentele lui nu putea fi văzut din afară, poate doar atunci când vreuna din laturi se înroşea de sfială. Doar Cerc părea să dea din raze ca o făptură îndrăgostită, de câte ori era privită...

Prima oară când s-a închis caietul şi s-au trezit lipiţi strâns unul de altul, faţă în faţă, li s-a tăiat respiraţia. Cub a vrut s-o ia în braţe, dar Cerc nu ştia cum să-l cuprindă. Nici Cub nu era foarte sigur că ar fi putut să-şi desfacă laturile, aşa, dintr-odată, dar după câteva ore petrecute împreună a ştiut

că asta pot învăța doar unul de la altul. Când erau răsfoiți și lăsați cu caietul deschis chiar la paginile lor, erau atât de triști și atât de singuri... Li se făcea un dor cumplit și, oricât s-ar fi iubit, știau că niciunul dintre ei nu putea închide caietul, mereu depindea de altcineva ca ei doi să fie fericiți...

Într-o zi, Cub s-a înspăimântat la gândul că una dintre foi ar putea fi ruptă din caiet, ca să devină avion, cum i se întâmplase unui prieten de-al lui. Habar n-avea că și Cerc se frământa cu aceleași gânduri negre, fiind și mai speriată de radiera cu care-i șterseseră prima rază...

Zile în șir, când caietul nu se deschidea deloc, erau atât de fericiți în lumea lor, în dragostea lor ce era în pericol doar când se afla în mâinile altora... Cub și Cerc începuseră să-și facă planuri împreună. Se gândeau chiar să renunțe la perfecțiune și să se transforme amândoi într-un banal triunghi... Se rușinau de acest gând, dar erau excitați de ideea că ar putea să facă împreună o latură numai a lor, chiar dacă n-ar fi avut nicio linie curbă, ca mama, ci doar linii drepte și unghiuri, ca tata.

Învățaseră să se îmbrățișeze, chiar dacă, matematic vorbind, părea imposibil. Cerc intra în Cub toată, se pierdea în brațele lui și aveau senzația că nimic nu-i mai poate despărți. Într-o zi, paginile s-au desfăcut și creionul mâzgălea hârtia cu niște desene mici, imperfecte, înghesuite, bârfitoare și vulgare. Cub și Cerc au tras o spaimă groaznică, dar au scăpat de mâzgăleală. În schimb, din ziua aceea au trebuit să suporte răutățile și mizeriile figurilor imperfecte, care râdeau de iubirea lor și îi deranjau cu o curiozitate sinistră, vroiau să știe în fiecare moment ce fac, ce-și spun, cum dorm îmbrățișați, pe ce latură, cum intră Cub în Cerc și Cerc în Cub.

Deveniseră de nesuportat, pe măsură ce Cub și Cerc se iubeau tot mai mult. Creaturile mâzgălite în josul paginii erau tot mai stridente și mai ticăloase, iar Cub și Cerc și-au dat seama că nu vor rezista așa. Și, într-o zi când se prefăceau că dorm ca să-și vadă și mâzgăliturile de viața lor, au decis să

fugă, ca să-şi apere iubirea. Să se deghizeze chiar şi într-o caricatură, numai să plece de lângă mâzgălelile acelea, ca să-şi trăiască liniştiţi, milimetric, povestea de iubire. Cub a desfăcut patru linii pe furiş şi cu una a luat-o pe Cerc de mână, din cealaltă i-a făcut o sârmă, ca să treacă pe pagina lui, cu încă una s-a agăţat de o margine de caiet şi din ultima şi-a făcut o sabie, pentru ce avea să urmeze, dacă avea să li se împotrivească şi altcineva. Cerc a plecat cu inima sfâşiată nu de dorul paginii pe care se născuse, ci pentru că a văzut cu ochii ei cum Cub s-a automutilat pentru iubirea lor, cum şi-a pierdut într-o clipă perfecţiunea de dragul ei.

Atât de tulburată şi totuşi atât de fericită, Cerc a sărit bucuroasă de la înălţimea mesei, dorindu-şi cu disperare să se îndoaie, ca să nu-i mai fie povară şi să aibă şi ea măcar un unghi. În cădere, s-a îndoit şi a devenit un oval strâmb, cu o latură aproape dreaptă. Vrând s-o salveze la timp, Cub s-a aruncat după ea şi i-au mai sărit trei laturi. Nu mai semăna a nimic, dar chiar şi aşa, redus la o formă necunoscută, Cub o iubea pe Cerc, iar Cerc avea încă raze să zâmbească a fericire. Formele îi ajutaseră doar să se descopere, dar iubirea se aşternuse din alte motive şi rămăsese acolo pentru că motivele erau indestructibile.

Nu le-a luat mult timp să se transforme în triunghiul la care visaseră şi să realizeze cât de puţin le trebuie ca să fie fericiţi şi cât de posibilă e iubirea care nu are forme şi reguli, ci fiori, sentimente, vise şi curaj...

Care consideri că e cuplul cel mai nepotrivit dintre prietenii tăi?

Dacă ai renunța la unul dintre prietenii tăi, care ar fi acela și care ar fi motivul pentru care nu l-ai mai vrea în preajma ta?

Când ai câștigat ultima dată un concurs, un premiu?

Ce muzică te energizează?

Ce muzică nu ai în casă și nici nu vrei să asculți?

La ce program TV te uiți cel mai des?

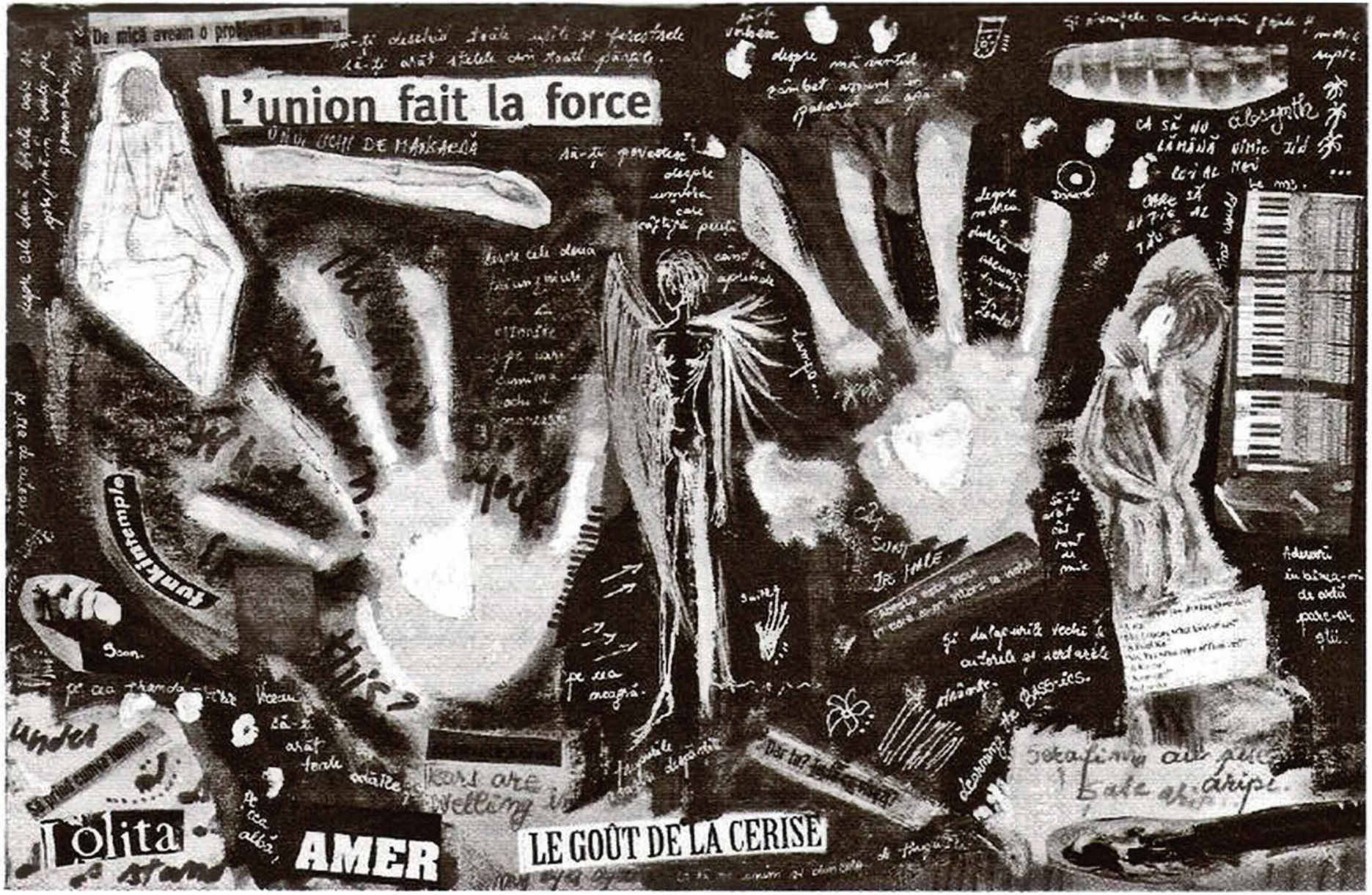

Lucrare de Ana Ularu

Ce emisiune crezi că ai putea prezenta (chiar dacă n-ai nicio legătură cu acest domeniu)?

Ce ştii să găteşti cel mai bine?

Care ţi se pare cel mai talentat om pe care-l cunoşti personal?

Ce te enervează cel mai mult? Poţi face o listă lungă, dacă e cazul...

Pe cine urăşti cel mai mult?

Ce faptă ilegală ai comite, într-o situaţie disperată?

Cum ţi-ar plăcea să mori?

Ce te sperie cel mai tare?

În ce situaţie ai dovedit cel mai mare curaj din viaţa ta?

Când şi cui i-ai scris ultima dată o scrisoare?

Urma unui om drag...

I se poate întâmpla absolut oricui să trăiască iubiri puternice, să le îmbrace în hainele cele mai comode ale unei relaţii de lungă durată sau în veşmintele sclipicioase şi uneori nepotrivite ale unei relaţii fulgerătoare. În mod firesc, iubirile nenorocoase ajung să se numească despărţiri. Aşa cum iubirile sau motivele ce le-au declanşat nu sunt identice, la fel nici despărţirile nu se înscriu în şabloane. Ne despărţim de oameni pe care i-am iubit sau care ne-au fascinat, mai întâi din cauza neputintelor noastre – nu suportăm şi nu putem înţelege minciuna, înşelatul, violenţa, lipsa pasiunii, lipsa încrederii în celălalt, gelozia aberantă, diferenţele de preocupări, asperităţile de comunicare şi atâtea altele, cu care ne confruntăm, dar pe care nu ştim să le învingem. Ne despărţim de oameni care au fost, la un moment dat, cei mai apropiaţi de sufletul nostru, cărora le-am spus „te iubesc" mai des decât „bună ziua" şi cărora le ştim aproape tot conţinutul uman. Ne chircim de durere sau răsuflăm uşuraţi, ne amăgim că nu vom simţi lipsa unui om cu care am dormit ani de zile în acelaşi pat şi... uneori chiar ne iese să-l uităm, mai ales dacă apare o altă fiinţă, mai promiţătoare, mai captivantă şi mai diferită de cea dinainte.

Când se alege praful de o iubire ce părea rezistentă, reacţionăm ciudat, scoatem din noi nişte fiinţe uneori răzbunătoare, alteori neînduplecate, prea rar lucide sau împăcate cu gândul despărţirii. Ne trebuie timp să ne distanţăm vieţile, ne trebuie paşi laterali să ne înţelegem sentimentele, atât de

diferite de cele care ne-au adus împreună, cândva. Nu dăm vina pe noi aproape niciodată, căci e dureros să porţi pe un umăr vina şi pe celălalt înfrângerea. Preferăm, aproape fără nicio logică a întremării psihice, să jignim, să acuzăm, să refuzăm explicaţiile, să anulăm orice cale de comunicare sau împăcare. Despărţirile de control, acelea provocate din alint sau din dorinţa aproape sadică de a verifica iubirea celuilalt, sunt, în marea lor majoritate, doar nişte repetiţii pentru marele spectacol al despărţirii.

În urma unui om rămân mereu amintiri. Sufletul, dar mai ales creierul nu renunţă atât de uşor la obişnuinţe, la repere emoţionale, la secvenţe frumoase sau chiar urâte ale vieţii în doi. Unii oameni din drumul vieţii noastre zăbovesc mai mult ca alţii între amintiri şi ne sunt cu atât mai mai dragi cu cât ne depărtăm mai mult de ei. Alţii dispar de pe radarul sentimentelor noastre şi cu greu ne mai amintim detalii despre ei, poate doar provocaţi de amintiri asemănătoare sau de prea multă singurătate. Nu cred că există antidot pentru suferinţa de după o iubire reală, aşa cum nu există recuperare pentru nepăsare, pentru uitarea definitivă. Cred doar, în naivitatea caracteristică de obicei femeilor, că fiecărui om de care ne-am despărţit ar trebui să-i mulţumim pentru clipele de fericire şi ar trebui să-i iertăm, în liniştea unei alte iubiri sau a unei demne abordări imediate, greşelile faţă de noi. Nu cred în acumularea urii şi nici în manifestarea ei bezmetică, ci în aşezarea lucidă a amintirilor frumoase una lângă alta şi în mersul înainte, către o altă etapă de viaţă. De iubire, mai ales.

Iar dacă ni se întâmplă să avem o pauză de alte gânduri zilnice, poate ne uităm puţin şi la greşelile noastre, pe care nu le-am deranjat niciodată din ascunzişul lor. Dacă le-am chema la o întâlnire neaşteptată, poate am afla nişte veşti bune despre noi, fie doar şi una singură, aceea a înţelepciunii pe care o putem manifesta când greşim – prea des, totuşi...

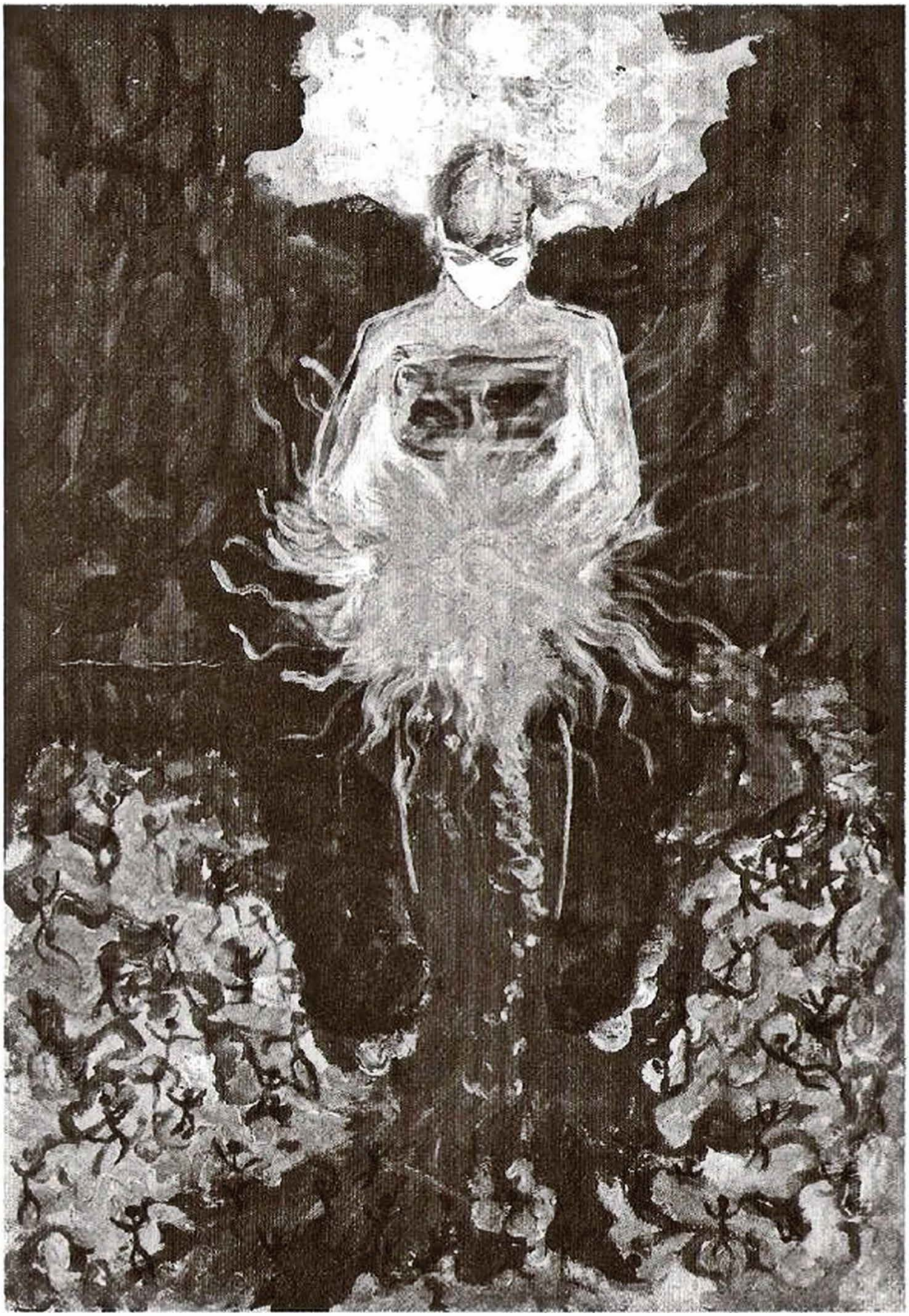

Lucrare de Ana Ularu

Cărui om de care te-ai despărţit i-ai mulţumi astăzi? Ce-a rămas cel mai frumos în tine după despărţirea de un om drag?

Dacă ai fi celebru şi bogat, cum crezi că ţi s-ar schimba viaţa?

În ce relaţie eşti cu Dumnezeu?

Cum îţi manifeşti credinţa în Dumnezeu?

Care a fost ultima carte despre religie pe care ai citit-o?

Pentru ce ţi se pare cel mai nepotrivit să te rogi?

Pentru ce îi mulţumeşti cel mai des lui Dumnezeu?

Care sunt cele mai importante trei fapte pe care vrei neapărat să le faci în viaţă?

Dacă ai face o curăţenie generală şi ar trebui să arunci cel puţin trei obiecte mari din casă, care ar fi acelea?

Care e cel mai mare risc pe care ţi l-ai asumat vreodată?

Pe cine ai vrea să te răzbuni? Ce te-ar face să ierţi, totuşi, acea persoană?

Când ţi-a fost cel mai greu să spui adevărul?

Care a fost cel mai bun an din viața ta de până acum?

Ce experiență crezi că te-a făcut mai înțelept?

Care e sunetul care te deranjează cel mai mult?

Care e bijuteria ta preferată?

În ce an al vieții tale ai simțit că te-ai schimbat cel mai mult?

Ce consideri a fi talismanul tău?

Care e cel mai bun sfat pe care l-ai primit vreodată?

Când te-ai simţit cel mai norocos?

Care e cea mai norocoasă persoană pe care o cunoşti?

Ana e (de pe) altă planetă

Îmi place să amestec cuvintele cu imagini, cu muzică şi, dacă ar fi posibil, aş parfuma şi paginile cu arome de iasomie, de parcă aş vrea să-i dau cititorului un *all inclusive* când intră în lumea mea. Ador oamenii care se exprimă complex, care au talente pe care nu le batjocoresc prin neactivare şi care reuşesc să transmită fiori mânuind tuşul, culorile, dalta care loveşte lemnul sau piatra, clapa de pian sau arcuşul de violoncel, aparatul de fotografiat, foarfeca, propriul trup, tastatura sau orice altceva se întâmplă să contribuie la seducţia sufletelor sensibile.

Pentru că nu mi-aş pune niciodată pe pereţii casei un tablou cu care să n-am o relaţie afectivă şi pentru că nici nu mi-ar plăcea să trăiesc într-o casă cu pereţii goi, am decis ca în toate cărţile mele să înşir tablouri, imagini care să-mi prelungească ideile şi care să aducă cititorul de mână la un vernisaj inedit, în care să dea, ca din întâmplare, peste gânduri ce-i seamănă, peste oameni pe care-i ştie parcă dintotdeauna şi peste întrebări la care ar fi vrut neapărat să răspundă dacă, adesea, n-ar fi fost prea departe de el însuşi...

Căutam un ilustrator pentru noua mea carte şi mă pierdusem în tot soiul de piste false, cu imagini nepotrivite sau de neînţeles pentru mine. După desenele lui Horaţiu Mălăele, care mi-au umplut sufletul şi paginile volumului *Nişte răspunsuri*, orice desen pe care-l priveam pornea din start cu handicapul de a nu avea strălucirea şi forţa comunicării unei

emoţii reale. Nu simţeam „întâlnirea", nu mă convingeau formele, culorile, mă simţeam vinovată că nu înţeleg munca unui artist, că poate nu sunt pregătită să-l descifrez cum se cuvine...

Când am întâlnit-o pe Ana, m-am simţit ca Micul Prinţ – am descoperit o fiinţă extrem de interesantă, care locuia pe o altă planetă şi care, când am rugat-o să-mi deseneze o oaie, mi-a desenat exact cutia în care trebuia să-mi imaginez că se află oaia. I-am trimis toate întrebările din această carte şi am rugat-o să-mi răspundă la ce întrebări doreşte, prin desen. Nu ştiu la care dintre ele a răspuns, dar ştiu că au început să-mi tremure genunchii de emoţie, să am zâmbete şi lacrimi în ochi şi o linişte răspicată că am găsit răspunsul cel mai potrivit la întrebarea „cu cine ar face pereche gândurile mele de-acum?".

Ana este un artist din zilele noastre. Ar părea un copil teribil al generaţiei sale dacă platitudinea acestei etichete n-ar fi contrazisă rapid de o inteligenţă uşor de remarcat în multiplele ei forme de exprimare artistică. Ana este actriţă, a luat premii internaţionale pentru rolurile ei, Ana cântă, Ana pictează şi vorbeşte expresiv, Ana vrea să fie, nu să pară... Când am văzut-o jucând-o pe Lolita, alături de Ştefan Iordache, am simţit probabil exact tresărirea din ochii regizoarei Cătălina Buzoianu când a distribuit-o în acel rol – din copilul Ana ieşeau aburi de femeie frumoasă, cu ochi albaştri şi buze senzuale, care nu vorbeau nici limba seducţiei, nici a flirtului, ci a talentului pur şi concentrat, ca laptele de mamă. Am aplaudat-o în picioare şi am zâmbit la toate urmele pe care le-a lăsat de atunci în teatru, în film, în televiziune. Am păstrat mereu o distanţă de admirator constant, nu de fan... fanatic, n-am năvălit niciodată în universul ei şi nici nu i-am spus vreodată cât îmi place omul din femeia care a devenit.

Ana Ularu nu este descoperirea mea, n-am avut nicio contribuţie la parcursul ei artistic, cum s-a întâmplat cu alte fiinţe a căror celebritate a fost consolidată şi de prezenţa la

emisiunile mele. Nu cred că Ana este produsul vreunei strălucite idei de marketing și mă îndoiesc că Ana va fi vreodată „o vedetă de ziar colorat". Ana are doar un start bun, adică părinții și o ursitoare generoasă, care i-au dăruit talente și inteligența de a le manevra în favoarea ei. Pe Ana te poți baza că face dreptate unei generații întregi, pentru că simte, muncește și trăiește la intensitatea unei planete mici, dar responsabilă de încălzirea tuturor celorlalte planete din sistemul ei. Ana e o stea. La care te poți uita, cu condiția să accepți că privitul în ochii ei este riscant, dacă nu ești la fel de puternic – sau de fragil – ca ea.

Ana e o Stea. Are mișcarea ei complexă, are poziția ei pe hartă, are cer și perspectivă, are raze și energie și, pe cerul ei, se învârte după stele pe care le-a descoperit singură, cu ochiul liber, cu mintea liberă. Distanța până la Ana se parcurge în clipe-lumină, dacă știi să-i descifrezi desenele.

Ana este o bucurie. Pe care am trăit-o intens. Pe care v-o dăruiesc în alb-negru, lăsându-vă pe voi să vă imaginați culorile în care strălucește steaua Anei.

***

În 0,16 secunde, Google îți dă 68.900 de rezultate la căutarea „Ana Ularu". Privind doar câteva clipe desenele Anei din această carte, mintea îți poate da doar câteva răspunsuri despre Ana – cele care contează și care spun povestea unui om frumos.

Explain simplicity... – aș scrie pe tricoul pe care l-aș purta, cu chipul Anei.

Care e cea mai importantă realizare a vieţii tale?

De ce eşti cel mai interesat în acest moment?

Ce invenţie din ultimul secol îţi influenţează cel mai mult viaţa?

Care e cel mai bun exemplu de perfecţiune la care te poţi gândi?

Care a fost cel mai mare păcat pe care l-ai comis vreodată?

Cu ce unic cuvânt te-ai descrie?

Lucrare de Ana Ularu

Care crezi că este cea mai mare greşeală pe care ai făcut-o ca adolescent? Dar ca adult?

Care este cuvântul tău preferat, din limba ta natală?

Care este persoana care te face să râzi cel mai mult?

Care este cel mai prost obicei al tau?

Cu cine ai cele mai interesante discuţii?

În ce fel crezi că eşti unic(ă)?

Tattoo

Încep cinstit, mărturisind că am două tatuaje – pe unul nu-l văd aproape deloc, pentru că e făcut la baza gâtului, pe spate, iar celălalt îmi zâmbeşte mereu de pe încheietura mâinii drepte. Ambele au povestea lor şi se află acolo fiindcă marchează nişte momente importante pentru mine, fără ca semnificaţia lor să fie explicită pentru alţii sau în vreo limbă exotică. Sunt nişte simboluri pe care le-am creat singură, având grijă să fie delicate şi deloc înfricoşătoare.

Cred că putem să încadrăm dorinţa de a avea tatuaje la capitolul modă, cel puţin pentru faptul că mai toate vedetele internaţionale, top modelele, artiştii, rockerii, sportivii şi-au arătat lumii tatuajele şi lumea... a început să vrea şi ea.

Istoria însemnelor corporale începe din vremuri îndepărtate şi înaintaşii noştri aveau motive întemeiate să-şi ornamenteze trupurile – în unele triburi, citeai pe pielea omului întreaga fişă socială: cine e, câţi copii are, cu ce se ocupă... Mai aproape de zilele noastre, tatuajele se regăseau pe pielea soldaţilor, piraţilor, marinarilor, puşcăriaşilor şi, într-o majoritate înduioşătoare, spuneau poveşti de amor.

Astăzi, tatuajul e un accesoriu cool şi, dacă nu se abuzează de răspândirea lui pe o suprafaţă corporală prea mare, susţine personalitatea acelui om, trezeşte o curiozitate suplimentară, atrage privirea şi dorinţa de a descifra codul desenului. Dar şi aici, ca şi în multe alte abordări ale modei, greşeala se poate comite uşor şi, din păcate, definitiv

(îndepărtarea tatuajului cu laser e încă dureroasă şi lasă urme ciudate...). Orice exces, ca şi în modă, dăunează grav esteticului şi, chiar dacă în momentul „comiterii" tatuajului nu gândim aşa, sigur va veni o vreme când vom avea altă opinie.

Greşeala cea mai prostească e să-ţi tatuezi numele iubitului sau iubitei. Statisticile şi soarta ne învaţă că un „For ever Gigel", scris azi pe pelvis, îl poate enerva teribil pe următorul „Johnny" când îţi dă jos chiloţii. Şi exemplele, din ce în ce mai amuzante, pot continua... ca-n viaţă, exact de-acolo desprinse.

O altă greşeală majoră, mai ales a fetelor ce vor, totuşi, să fie respectate, e alegerea locului unde va sta tatuajul până la capătul zilelor şi chiar simbolul, uneori prea vulgar pentru a fi sexy. Ştiu ce veţi spune, se găsesc mereu bărbaţi pe care să-i înfierbânte ca pe arheologi descoperirile din adâncuri, dar nu-i sigur că vor trăi fericiţi cu explicaţia ta palidă... Şi nu ştiu dacă nu vor aprecia mai mult delicateţea şi feminitatea ta, decât reclama la „sex-machine" de pe fundul tău. În plus, poziţionarea tatuajelor pe harta corpului ar trebui să evite zonele „calamitate", căci niciun tatuaj nu arată atractiv pe şunci, pe celulită, pe vergeturi sau pe o gleznă groasă...

Alegerea simbolului e o treabă foarte personală şi ar trebui tratată cu mare răspundere – e un accesoriu definitiv, despre care vei fi mereu întrebat. Am văzut pe viu şi-n poze mii de simboluri – de la nume, semne zodiacale, religioase, sataniste, războinice, ecologice, botanice, acvatice, amoroase, până la complicate desene umane, caricaturi, nume de staruri, coduri, cifre, palme, fluturi, îngeraşi sau numai aripile lor, sârmă ghimpată, maşini, motociclete, insecte, păsări, penisuri, clădiri, cuvinte indescifrabile în limbi moarte sau incerte etc. etc. Sigur, pentru fiecare, simbolul ales are o însemnătate, măcar o vreme, şi rareori tatuajul a fost făcut la beţie sau după vreun pariu riscant. Dacă tot ne facem un tatuaj, poate n-ar fi rău să luăm în calcul ideea că e unul

dintre puținele lucruri pe care le facem pentru totdeauna și pe care nu le putem schimba, ca pe un gadget, pentru că a apărut modelul nou. Poate n-ar fi rău să purtăm câteva zile doar desenul pe piele, înainte de a-l face nemuritor sub piele. Ne-am putea da seama singuri sau din reacțiile oamenilor din lumea noastră dacă e câștigător sau nu, dacă e ridicol sau interesant.

Dacă ar fi să fac, strict din punctul meu de vedere, un top al celor mai reușite poziționări ale tatuajelor pe corpul feminin, aș alege așa: degetul inelar, unde mi-aș tatua o verighetă, dacă m-aș mărita cu iubirea vieții mele. Încheietura mâinii, partea interioară a gleznei sau aproape de degetele de la picioare, între metatarsiene, pe umăr, pe ceafă, după ureche și, poate, pe un șold. Cât despre simboluri, n-aș îndrăzni să dau sugestii sau să fac topuri, pentru că femeile mai ales își fac tatuaje din dragoste, își știu povestea și codul, au exact dimensiunea forței simbolului pe care și-l aleg. Tatuajul e acolo pentru că femeia vrea să se știe un detaliu din viața ei, e acolo pentru că i-a picurat din suflet cerneala cu care a fost făcut și durerea pe care a simțit-o i-a fost ofrandă. Tatuajul cu care a rămas, chiar și după ce cu El... nu, e o pagină din jurnalul ei, nescris pe hârtie...

Unele, mai îndrăznețe și mai sofisticate, își fac și piercinguri. Piercingurile au succes la o anumită categorie de receptaculi, sunt unii care se bucură și se excită când dau de-o piatră, un belciug, ceva ascuțit și metalic exact în locurile în care totul ar trebui să fie moale, fin și nepericulos de atins. Dar senzațiile nu se discută... Pot doar afirma discret că nu le înțeleg pe cele care-și înfig o piatră în dinții frumoși și sănătoși și nu m-aș putea vedea cu un belciug atârnat de vreun sfârc, nici dacă primesc o cerere scrisă în acest sens de la vreun bărbat pe care-l ador. Însă, poate exact din această perspectivă, dar anezonată cu pofte sexuale diferite de ale altora, femeile aleg pericolul și obiectele tăioase. Încă mai cred că drumul cu mâna, buzele și pielea al unui bărbat pe trupul unei femei

trebuie să fie lin, fără denivelări suplimentare şi pilozităţi nedorite, în care să i se împiedice pasiunea şi... bărbăţia.

Cât despre tatuajele bărbaţilor, îndrăznesc să spun că-mi plac cele pe care le descopăr pe neaşteptate, adică nu cele făcute la vedere, pe braţe solide şi piepturi descheiate la prea mulţi nasturi sau prea încâlcite în fire de păr. Dar, şi aici, e dreptul fiecărei femei să gândească diferit şi dreptul fiecărui bărbat să-şi expună „bijuteria" corporală. Încheietura mâinii, o laterală a gâtului, antebraţul sunt puţinele zone la vedere în care mi-ar plăcea să văd un tatuaj discret şi incitant la un bărbat. Fie, poate şi pe fund, dacă a mers conştiincios la sală şi şi-a făcut alergarea zilnic...

Căderea în vulgaritate e mereu prezentă şi trebuie să facem eforturi s-o evităm, chiar şi în privinţa tatuajelor. Nu eşti cool dacă ai orice tatuaj, dar poţi fi über-cool dacă l-ai făcut cu inteligenţă, în cele mai sigure condiţii de igienă şi în perfectă luciditate. Şi, înainte de orice, dintr-un motiv atât de întemeiat, încât să-ţi fie şi de folos pentru ce vei simţi de la momentul înţepăturii... până la capătul vieţii.

Tatuaţii nu sunt un gen, chiar dacă „oamenii serioşi" îi cataloghează imediat drept... opusul lor. Ei trăiesc în toate mediile sociale şi au făcut alegerea conştient, responsabil, dar şi cu un soi de îndrăzneală nebunească pe care „omul serios" n-o are. Joaca de-a tine însuţi mi se pare uneori mai profitabilă şi mai deşteaptă decât orice luare în serios permanentă...

Articol publicat în revista *Elle*

Pentru ce motiv ţi-ai face un tatuaj?

Dacă ar trebui să-ţi faci trei tatuaje, ce ar reprezenta ele şi unde s-ar afla, pe trupul tău?

Cine e cel mai prost om pe care-l cunoşti?

În ce privinţă crezi că eşti cel mai greşit înţeles?

Pe cine bârfeşti cel mai des şi mai aprig?

Ce anume de pe planetă ai vrea să fie cu adevărat protejat şi bine conservat?

Ai făcut vreodată ceva pentru ţara ta?

Ce îţi displace cel mai mult la ţara ta?

Pentru ce motiv eşti mândru de ţara ta?

Care a fost cea mai spirituală experienţă pe care ai trăit-o?

În ce ţi-ar plăcea să te costumezi la un bal mascat?

Ce-ai colecţionat de-a lungul timpului şi ce colecţionezi acum?

Pe care dintre cunoscuţii tăi l-ai trimite la un psihoterapeut?

Cu ce proverb nu eşti deloc de acord?

Care este motto-ul tău favorit?

În cine ai cea mai mare încredere?

Din ce ţară provin cele mai multe obiecte pe care le ai?

Care e gestul sau tabietul pe care-l repeţi cel mai des în fiecare zi?

Care e cea mai ridicolă superstiţie a ta?

Cui dai cel mai des bani din milă: cerşetorilor copii, cerşetorilor bătrâni, muzicanţilor ambulanţi sau... la cutia milei din biserică?

Care sunt cele trei persoane din anturajul tău care ţi-ar plăcea să-ţi răspundă la toate întrebările din această carte? Dar care ar fi cele trei persoane publice ale căror răspunsuri te-ar interesa?

În ce situaţie ai fost cel mai naiv?

Priveşte-mă cu ochii mei

O fabrică de pantofi a trimis doi scouteri de marketing într-o regiune din Africa pentru a prospecta posibilităţile de a-şi extinde afacerea.
Primul scouter a trimis următorul mail: „Situaţia e fără speranţă, n-avem ce business să facem. Nimeni nu poartă pantofi pe-aici".
Al doilea a trimis următorul mail, pe un ton triumfător: „Grozavă oportunitate de afacere: localnicii nu au deloc pantofi".

În atât de multe situaţii de viaţă se întâmplă să vedem diferit lucrurile, să avem opinii contrare, să nu fim de acord vehement sau să avem îndoieli blânde în faţa altora care au certitudini înfricoşătoare. Ocaziile se perindă în jurul nostru, dar parcă numai vizionarul (sau... norocosul) le vede şi le abordează.

Cred că fiecare „vede" ce este programat să vadă, nu numai tehnic vorbind – broasca distinge doar patru tipuri de imagini, din care lipsesc cu desăvârşire detaliile, şi nu vede în culori, bufniţa vede bine doar noaptea... –, vedem ceea ce descifrează creierul nostru, ajutat, mai viguros sau mai apatic, de imaginaţie şi informaţie. Nu avem doar forme şi culori diferite de ochi, ci şi capacităţi diferite de asociativitate. O cântărire mai amplă a situaţiilor, o mai lungă aşteptare activă până la luarea unei decizii ar fi, probabil, în favoarea noastră.

A rata o ocazie nu ţine doar de nenoroc, ci şi de explorarea insuficientă a posibilităţilor, de incapacitatea de a vedea şi acţiona la fel cu cei care au „prins ocazia". Nu este un „defect de fabricaţie" al celor care nu reuşesc să-şi împlinească dorinţele, ci mai degrabă o anemie a simţurilor şi a prelucrării informaţiilor. Nu toţi avem aceeaşi acurateţe în a vedea detaliile şi nu toţi am trece testul acela faimos la care excelează cei care lucrează în spionaj – să intri pentru un minut într-o cameră şi, după ce ai închis uşa, să fii capabil să descrii aproape toate obiectele din acea încăpere, precizând culori, forme, poziţionări... Ne scapă amănuntele, operăm relaxaţi cu „privirea de ansamblu", dar de multe ori amănuntele sunt vitale în formularea unei impresii corecte, a unei decizii înţelepte. Sau ne atrage un singur detaliu, care ne inhibă sau ne încântă într-atât încât ignorăm orice altceva se mai află în „rama" aceea – asta se întâmplă cel mai des când ne îndrăgostim (sau când facem caricatura cuiva).

Imaginaţia nu este numai punctul forte al artiştilor, al creativilor din publicitate, ci şi al oamenilor mai concreţi, care preferă, totuşi, să-i spună viziune. De câte ori am fost întrebată ce mă văd făcând peste zece ani, am preferat un răspuns ambiguu şi de bun-simţ, bătând mai mult în retragere spre concret, dar mintea mea fabula suculent şi nu vedea decât imagini pozitive, luminoase, care mă conţineau împlinită, fericită, bine poziţionată pe traiectoria planurilor mele. Ar fi absurd să mă fi gândit altfel la viitor – cred că doar în culmea vreunei depresii cineva se poate vizualiza într-un context sumbru, printre şerpi şi păianjeni veninoşi. Imaginaţia are, pe alocuri, şi neajunsurile ei, căci te împiedică să savurezi momentul, trimiţându-te pe aripa nostalgiei, către necazuri trecute sau viitoare. Sau, printr-o tehnică şi mai abuzivă, te poate tăia de la porţia de fericire prin simpla năvălire a grijilor de tot soiul, suprapuse dezordonat peste ceea ce ar fi trebuit să fie o simplă bucurie de consum imediat.

Recunoscându-l pe Picasso într-un compartiment de tren, un bărbat îl întreabă de ce nu pictează oamenii „așa cum sunt ei". Picasso l-a întrebat ce vrea să spună cu asta. Omul și-a deschis portofelul și i-a arătat o fotografie a soției sale. Picasso a privit fotografia și i-a răspuns: „Soția ta e atât de mică și plată...".

Dincolo de adorabilul răspuns al lui Picasso, dar și de nedumerirea îngustă a cetățeanului, e o altă demonstrație a diferenței dintre ceea ce vedem și interpretăm fiecare. Sunt multe situațiile în care ne înregimentăm într-o echipă cu semenii noștri, dar parcă și mai multe cele în care ne aflăm în tabere adverse de opinii. Trădările, războaiele lumii, certurile casnice, scandalurile, actele de terorism, polemicile, criticile, supărările, răzbunările se activează tocmai prin această diferență colosală între ceea ce vedem la fel, dar interpretăm diferit.

E firesc să facem multe dintre activitățile zilnice pentru că „așa trebuie", însă ar fi mai interesant să căutăm spațiile libere în care să putem face și pentru că „așa simțim" – desigur, păstrând rigorile sociale, educaționale, de context. Când îi uimim cel mai mult pe cei care, chipurile, ne știu bine, facem ceva ce ei nu și-au imaginat niciodată despre noi. Ne văd altfel pentru că suntem altfel, pentru că s-au grăbit să ne descrie în mult mai puține culori decât avem. Și cum fiecare dintre noi face aceeași greșeală cu cei din jur, vă invit la o reevaluare măcar a ființelor esențiale din viața dumneavoastră, de acasă, de la locul de muncă, din gașca de prieteni. Când mai aveți un răgaz, luați la rând posibilitățile de care dispuneți și care zac în coma unei vieți prea agitate, prea pline de grija cotidiană și nimicuri. Poate le (vă) vedeți altfel.

Articol publicat în revista *Elle*

Cum ai vrea să-şi amintească lumea de tine după ce vei muri?

Ce ţi se pare cel mai ridicol la o înmormântare?

Ai încercat vreodată să te sinucizi? Din ce motiv?

Care ţi se pare cel mai înspăimântător fel de a muri?

Dacă ai afla că cel mai bun prieten al tău se droghează, care ar fi reacţiile tale?

Cum rezolvi aceeaşi problemă, a drogurilor, dacă afli că le foloseşte chiar copilul tău?

Tu ai încercat vreodată un drog?

De ce ţi-e frică cel mai mult?

Când ai plâns copios ultima dată şi din ce motiv?

Când ai simţit cea mai mare fericire că te întorci acasă?

Ce întrebare eviţi cel mai des?

Când ţi-ai făcut ultima dată un examen medical complet?

Cărui medic îi eşti cel mai recunoscător?

Care e profesorul care te-a influenţat cel mai mult în cariera ta de acum?

Ce te înspăimântă cu adevărat când te gândeşti la bătrâneţea ta?

În ce chestiune eşti extremist(ă)?

Ce n-ai mânca niciodată?

Care ţi se pare cea mai înjositoare postură a unei femei? Dar a unui bărbat?

Ce n-ar trebui să simtă niciodată un copil?

Care e diferența majoră dintre tine la 20 de ani și tu la 30 de ani (40, 50, 60...)?

Știi să asculți problemele altora, ai răbdare și înțelegere?

Ce-ai face dacă te-ai rătăci în pădure, noaptea, într-o zonă fără semnal?

La ce tip de întrebări n-ai răspunde în public (sau în fața unor străini)?

Ce-ai desena într-un tablou care s-ar numi *Iubire*?

Pe cine ţi-ar plăcea să vezi în postura de preşedinte al ţării, dintre cunoscuţii tăi?

Dintre toţi oamenii pe care-i cunoşti personal, cine are cel mai urât caracter?

Ce obiect ţi-ai dori cel mai mult să ai?

Dacă ar trebui să-ţi schimbi identitatea (sau să-ţi alegi un pseudonim, un nume de scenă), ce nume şi prenume ţi-ai alege?

Ce flori ţi-ar plăcea să cultivi? Ce flori îţi place să primeşti (sau să oferi)?

Când vine primăvara, pentru tine?

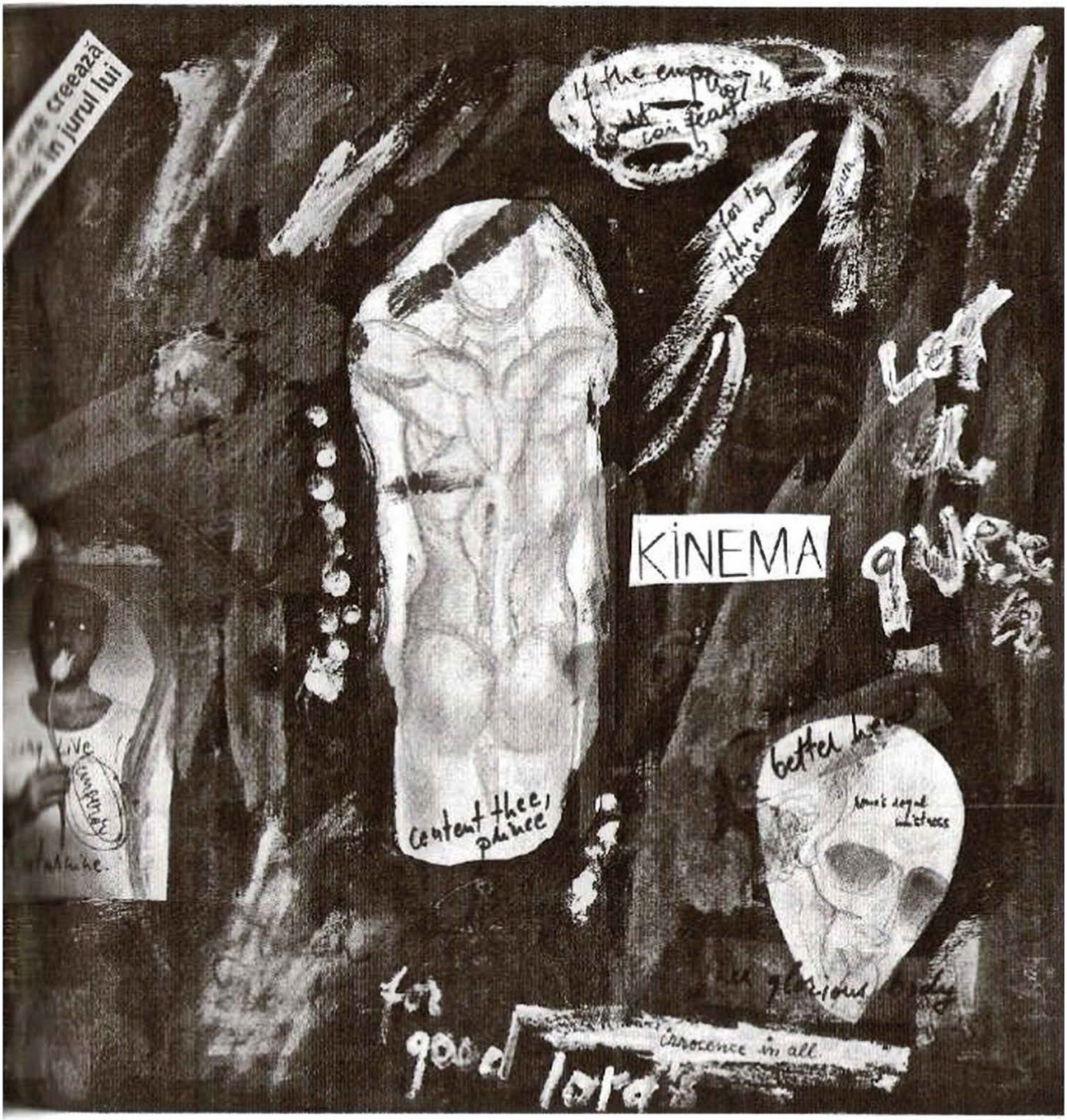

Lucrare de Ana Ularu

Care crezi că e cea mai bună formă de exprimare a ta (în scris, oral, pictură, sport, cântec)?

Ai vreun talent artistic?

Ce formă de artă te emoţionează cu adevărat?

Ai descoperit vreun tablou (sau vreo sculptură) care să te reprezinte, în care să te regăseşti?

Care e artistul tău preferat?

Care e tabloul tău de suflet?

Pentru ce sculptor ți-ar fi plăcut să fii model (muză)?

Când ai fost ultima dată la o expoziție?

Pe ce lucrare de artă ți-ai da toți banii?

Ce tablouri aveai în casa părinților, în copilărie?

Ce formă de artă îți repugnă?

În casa cui ai văzut tabloul cel mai kitsch?

Ce talent ţi-ar fi plăcut să ai?

Despre ce artist ai cele mai multe informaţii?

Dintre tablourile pe care le ai expuse în casă, de care nu te-ai despărţi niciodată?

Care este cea mai frumoasă clădire pe care ai văzut-o vreodată? Dar cea mai urâtă?

Care e muzeul tău preferat?

Care e podul tău preferat din lume?

Care ţi se pare cel mai frumos monument din ţara ta?

Ce personalitate contemporană crezi că ar merita o statuie?

Care ţi se pare cel mai odios monument expus în oraşul în care trăieşti?

Care e cel mai vechi obiect de artă pe care îl posezi?

Ce antichităţi ţi-ar plăcea să colecţionezi?

Care e biserica (catedrala) cea mai frumoasă în care ai intrat vreodată?

Cine are nevoie de bucurie?

Am descoperit de multă vreme eficiența amănuntelor, a nimicurilor, a gesturilor mici, dar cu un efect major în viața oricui. Lucrurile simple, cum le numeam în prima mea carte, sunt cele mai performante motoare pentru spirit, pentru suflet. Le ignorăm adesea, pentru că le uităm capabilitatea și ne chinuim să compunem tablouri mari, grandioase, pentru noi sau pentru alții, când ar fi atât de simplu să ne dozăm altfel efortul, mult mai benefic.

Încă mai văd bărbați care plătesc saci de bani pe buchetoaie imense, așezate sinistru într-un coș tovărășesc, după „bunul-gust" al vânzătoarei de flori. Destinatara va fi uimită de gest, dar sunt aproape sigură că un buchet simplu, de flori de câmp sau de orice fel de flori gingașe și neambalate în sinistrul celofan i-ar trezi sentimente mult mai complexe și mai sincere. Ar bucura-o gestul, ideea în sine și vederea acelor flori într-o glastră, timp de câteva zile. Femeia aceea ar zâmbi cu sufletul la un buchet simplu, care să conțină, eventual, florile ei preferate.

Cred că și bărbatul ar zâmbi mai des dacă i-am arăta varianta noastră mai puțin sofisticată, acel „basic" al feminității, care înseamnă curățenia din casă și din noi, vorba blândă și nebănuitoare la orice, blândețea și grija de a-l asculta și înțelege. Știu, poate nu ne iese zilnic, dar bărbatul astfel iubit ar zâmbi mai des...

Nici dansul nu mai pare să aducă bucurie multor tineri – ați observat că în cluburi toți cei care dansează pe bit-urile dure ale muzicii moderne nu zâmbesc? Totul se petrece altfel, bâțâiala nu mai are legătură cu zâmbetul, pari chiar idiot, în context, dacă zâmbești, cel puțin așa mi s-a părut când am văzut zeci de tineri încruntați și serioși dansând cu o mână în sus, fără zâmbet, doar cu o vlagă inerțială și parcă venită de la același cablu electric. Printre ei, doi îndrăgostiți care se privesc ochi în ochi și-și zâmbesc ar părea atât de defazați, deși poate ar fi singurii care ar trăi în bucurie...

Desigur, lista gesturilor mici și a detaliilor generatoare de bucurie e imensă și fiecare își poate face propriile alegeri, pentru el sau pentru cei dragi. Tristețea din noi nu dispare adâncind-o și impregnând-o în tot ce facem, ci uitându-ne mereu în direcția opusă ei, spre bucuriile de care am uitat... Când cei din jurul tău nu mai știu să-ți facă bucurii, poate fi și un semn că tu ai uitat, la rându-ți, să-i bucuri. Rezolvarea problemelor, la oamenii mari, nu mai vine, ca în copilărie, de la părinții obișnuiți să facă asta, ci de la noi înșine, dacă vrem cu adevărat să ne trăim viața în bucurie.

Am petrecut vacanța copilului meu în țară și m-au îndurerat din nou fețele mult prea triste ale oamenilor de pe stradă, atât de mulți... Unii se luptă cu viața, alții cu vreo boală, dar cei mai mulți par a fi renunțat la lupta cu ei înșiși și s-au predat unui soi de tristețe incurabilă. Pentru ei am scris acest gând, cu speranța că vor încerca să zâmbească din nou, spre marele și necesarul lor bine.

Știm să facem lucruri complicate, cu mâinile sau cu creierul, știm să facem lumea să meargă rapid înainte, dar câți putem să facem măcar încă un om să zâmbească?...

De pus pe gând...

Articol publicat în *Jurnalul Național*

Lucrare de Ana Ularu

Ai fost sau eşti iubirea vieţii cuiva?

Cu cine ai trăit cea mai fericită zi din viaţă?

Cine ţi-a spus prima dată „te iubesc"?

Cu cine regreţi că n-ai avut o relaţie de iubire?

Ce crezi că este cel mai important într-o iubire?

Ce te face să te îndrăgosteşti?

Care a fost cea mai dementă îndrăgostealã, dar arsă rapid?

Pentru ce crezi că eşti iubit(ă)?

Ce lucru, de neconceput până atunci pentru tine, ai făcut din iubire?

Iubirea trebuie mereu declarată cu vorbe sau doar demonstrată cu fapte?

Care a fost cea mai emoţionantă declaraţie de iubire care ţi s-a făcut?

Femei înşelate

Întrebarea corectă: *De ce?!...*

Aproape fiecare femeie pe care o cunosc are, spre disconfortul ei psihic, o poveste despre înşelat. Este căpuşa de care nu scăpăm niciodată, e parazitul care se instalează în suflet şi ne macină, oricâtă forţă am avea să iertăm şi să o luăm de la capăt.

M-am întrebat de multe ori cum e mai bine să reacţionezi la astfel de furtuni existenţiale, unde să te adăposteşti, ce să salvezi mai întâi de la dezastru – pe tine sau relaţia?... Am renunţat de mult să mă întreb cum să evit astfel de situaţii, căci am ajuns aproape la concluzia fermă că nicio femeie şi nicio iubire nu garantează exclusivitatea, adică neînşelatul.

Statistic vorbind, numărul bărbaţilor care-şi înşală femeile este mult mai mare decât cel al femeilor care-şi înşală bărbaţii. Afectiv vorbind, femeile suferă ca de o boală cumplită când sunt înşelate şi înlocuite cu alta. E una dintre cele mai acute dureri pe care le simţi într-o viaţă de femeie – până şi durerile facerii au astăzi leac şi final fericit, pe când înşelatul lasă urme, deformează încrederea şi frumuseţea unei femei, îl dereglează mecanismul de iubire şi chiar metabolismul.

Când se întâmplă nenorocirea, se adună – ca la o întâlnire de vrăjitoare – toate forţele negative pe care nu prea ştiam că le avem. Prima reacţie, aceea de furie, vine de mână cu dezamăgirea şi în hora asta apar, pe rând, tristeţea, lacrimile

şuvoi, frustrarea, gelozia, îndoiala, spaima de singurătate, durerea că am pierdut ceva frumos şi durabil, lipsa de discernământ în a găsi soluţia potrivită...

Nici azi nu ştiu dacă e mai bine să ştii detalii sau să eviţi orice comparaţie cu „rivala". Am văzut femei derutate, care se întrebau cu deznădejde, la nesfârşit, „ce are cealaltă şi n-am eu?". Am ascultat poveşti despre femei care şi-au făcut aproape o meserie din a-şi urmări mereu bărbatul, căutându-i în telefon, în haine, în e-mailuri, în ochi semne care să-l dea de gol. Le-am văzut cum îşi fac rău singure, chiar şi unde nu era cazul, dar nu m-am mirat să aflu că toată strategia de căutare a unei eventuale vinovăţii venea după ce femeia fusese deja înşelată şi-şi pierduse siguranţa şi încrederea în fidelitatea unui bărbat. N-am învăţat toate lecţiile din manual, dar am priceput, cândva, că a trăi mereu cu panica de a fi înşelată este mult mai dezavantajos decât să trăieşti liniştită, plină de pasiune şi iubire, până unde se poate...

Motivele pentru care un bărbat îşi înşală iubita nu sunt multe sau excepţionale, fiind parcă, de secole, aceleaşi – mai mereu, este o conjunctură în care o femeie disponibilă şi atrăgătoare (nu neapărat mai reuşită decât cea de acasă) se află în locul potrivit, în momentul prielnic şi în faţa bărbatului vulnerabil. Ştiu bine, există bărbaţi pentru care ispita e ca un drog – nu pot trăi multă vreme fără, nu se pot abţine să încerce orice femeie care le trezeşte nişte instincte masculine. Aceşti bărbaţi, aproape de nevindecat, au mereu o iubită pe care o înşală cu una sau mai multe femei, dar nu pot renunţa la iubită. Pare ilogic, derutant, dar e un adevăr cu care am trăit multe dintre noi.

Unele am învăţat să iertăm, deşi orice psiholog ne-ar spune să nu repetăm greşeala, căci ne vom alege cu depresii, veşnice îndoieli şi lacrimi tot mai multe. Când ne iubim bărbatul cu sufletul întreg, rareori putem renunţa la el doar pentru că a fost lipit de trupul altei femei. Trecem, ca printr-un ritual instinctiv, prin toate stările de suferinţă şi respingere,

dar, la capătul lacrimilor şi al frământărilor, iertăm şi mai încercăm o dată să construim puntea fericirii în doi. Nu ştiu dacă există un număr de greşeli pe care le putem ierta sau este suficientă una ca să mergem pe drumul nostru, singure, dar ştiu că a fi înşelată de bărbatul iubit este una dintre cele mai mari traume care ne fac viaţa urâtă. O vedem uneori pe „cealaltă" şi-i analizăm detaliile fizice, fără să înţelegem că nu acolo este răspunsul. O pereche de sâni şi un fund, nişte picioare... doar altfel decât ale noastre nu alcătuiesc explicaţia adulterului – doar ne fac să ne îndoim de propriile noastre calităţi fizice şi, de parcă ne-ar face vreun bine, de gustul îndoielnic al bărbatului pe care-l iubim.

Ne privim adesea în oglindă după o astfel de întâmplare şi ne privim feţele, trupurile, ne uităm în suflet, ne uităm în gol, ne întrebăm ce facem cu atâtea amintiri frumoase şi cum să trăim coşmarul care tocmai ne-a făcut viaţa un haos. Ni se întâmplă adeseori să ne amăgim că putem înşela şi noi, că putem avea orice bărbat ne dorim, dar descoperim – înainte de a comite fapte bizare sau imediat după aceea – că fericirea nu se capătă prin surogate, bucuria şi împlinirea nu vin imediat după dezastre emoţionale, ci, uneori, fac mai rău. Pentru o femeie, sentimentul de vinovăţie este palpabil, poate fi descris, pe când la bărbaţi pare să dureze doar o clipă, aceea a rostirii cuvintelor „iartă-mă".

Nu ştiu dacă promisiunea „la bine şi la rău" ar trebui să includă şi înşelatul, căci bărbatului nu-i este rău când înşală, el are un orgasm şi o aură de bărbat irezistibil în faţa alteia, măcar pentru secunda aceea în care uită de femeia care-l iubeşte. Doar femeii îi este rău, în toate formele lui. Şi cel mai rău este când nu înţelegi de ce, când ştii că eşti femeia perfectă, măcar în felul de a-l iubi, de a fi a lui şi numai a lui, când nu pricepi nicicum de ce a sărutat şi-a mângâiat şi a făcut cu altă femeie ceea ce a făcut atât de frumos cu tine... E rău când nu înţelegi unde ai greşit şi ce anume l-a făcut să uite de tine şi de intimitatea voastră construită temeinic şi

în bucurie... Este şi mai rău când simţi că nu mai e fericit cu tine nu pentru că tu greşeşti undeva, ci pentru că el are mereu variante, posibilităţi, caută, vânează, îşi încearcă norocul bărbăteşte, fără urmă de moralitate sau corectitudine faţă de tine.

În vremurile astea de criză, femeile singure, cele care nu iubesc şi nu dau socoteală nimănui par şi mai hotărâte să-şi găsească un bărbat, fie şi al alteia. Sau mai ales al alteia, dacă el are şi nişte bani sau poate ceva faimă.... Să-ţi pierzi bărbatul pare la fel de posibil ca a-ţi pierde locul de muncă sau siguranţa zilei de mâine. Din păcate, nu ştiu să vă sugerez soluţii de evitare a dezastrului, pentru că şi pe mine viaţa m-a antrenat pentru suferinţă, de câteva ori. Şi nici atunci, când am udat atâtea şerveţele, şi nici acum, când trăiesc iubind şi fiind iubită, n-am ştiut de ce ne înşală bărbaţii pe care-i iubim... De ce ne spun atât de frumos cât de mult ne iubesc, chiar şi atunci când încă mai au parfumul alteia pe piele?...

Iubirea este minunea din viaţa fiecăreia dintre noi, este zâmbetul nostru cel mai senin şi strălucirea de stele din ochi. Da, exact poezia asta, mai profundă sau mai naivă, o simţim până în adâncul sufletului atunci când ne îndrăgostim. Iar când se duce naibii totul, plecăm şi noi în călătoria asta obligatorie şi absurdă – dar, cumva, găsim soluţii să fim din nou iubite. Dacă e adevărat că pentru fiecare femeie există bărbatul potrivit, atunci nu mă îndoiesc că-l veţi găsi. Dacă e adevărat că nu există iubire perfectă, atunci nu mă îndoiesc că veţi afla asta într-o bună zi. Dacă e adevărat că există femei cărora nu le pasă atât de tare de fidelitatea partenerului şi sunt fericite doar ca el să se întoarcă mereu acasă, atunci să fie asta forma modernă de fericire...?

Dacă fiecare femeie şi-ar scrie povestea ei despre cum a fost înşelată şi cum a „supravieţuit" afectiv, noi, toate celelalte, am fi poate mai pregătite şi mai puternice. Dacă există femei care ştiu cum am putea şterge informaţia asta din

creier şi din suflet, iubind mereu acelaşi bărbat care ne înşală, poate n-ar fi rău să ne vândă pontul. V-aş asculta poveştile, chiar dacă nu sunt nicidecum tonice sau distractive, dar m-aş înfrupta din deliciul detaliilor şi aş scoate din voi măcar conturul răului pe care n-aţi reuşit să-l estompaţi cu nimic. Nu v-aş da sfaturi, nici idei, ci doar v-aş asculta, măcar cât să scriu şi mai documentat povestea „Femeilor înşelate" la care lucrez acum. Şi care e despre noi, femeile minunate şi îndrăgostite, mereu încrezătoare că iubirea există şi că... nenorocirea de a fi înşelate este încă departe şi în tristeţea altor ochi frumoşi...

Ce-ai face dacă l-ai prinde pe partenerul tău de viaţă cu altă femeie (alt bărbat)?

Ai umblat vreodată în lucrurile, telefonul, computerul, agenda partenerului pentru a verifica dacă te înşală?

Când moare dragostea?

Ce păstrezi dintr-o relaţie de iubire care s-a sfârşit?

Care a fost persoana cea mai nepotrivită pentru tine de care te-ai simţit atras(ă)?

Ce ţi se pare cel mai greu de iertat la partenerul de viaţă?

Cine a avut cel mai frumos trup dintre cei (cele) cu care ai făcut dragoste?

Ce subiect de discuţie îţi provoacă disconfort în relaţia cu iubitul tău (iubita ta)?

Care a fost cea mai grea despărţire?

Care e metoda ta de flirt?

Care e persoana de care ţi-e cel mai dor în acest moment?

Când ai simţit cea mai acută gelozie din viaţa ta?

Ce ţi se pare cel mai greu într-o căsnicie?

Care aspect crezi că e cel mai solid în relaţia ta actuală?

Ce-ai vrea să schimbi la partenerul tău de viaţă?

Ce defect al jumătăţii tale ţi se pare cel mai simpatic?

Ai accepta să trăieşti lângă un bărbat care te bate?

De ce crezi că un bărbat loveşte o femeie căreia îi spune că o iubeşte?

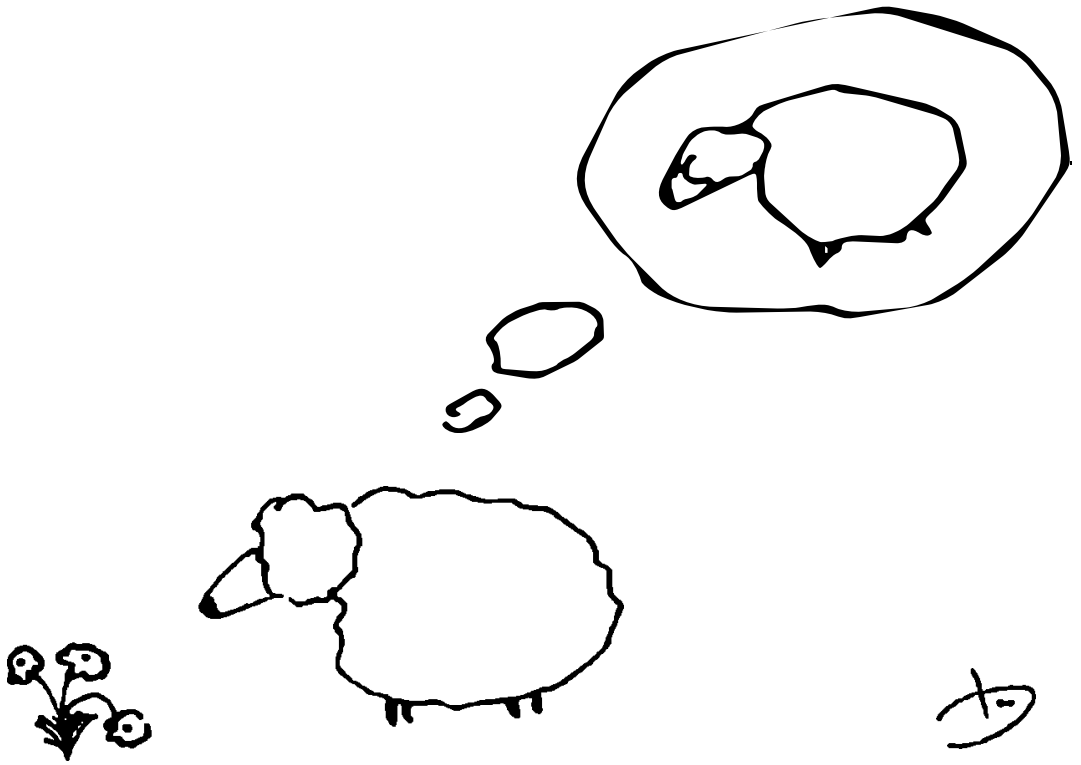

În ce ipostază nu vrei să te vadă vreodată iubitul tău (iubita ta)?

Ce faci prima dată după ce te-ai despărțit de cineva drag?

La cine ai apela dacă ai avea probleme cu partenerul tău de viață? Cu cine te-ai sfătui?

Care sunt „semnele" pe care le mai iei în calcul când verifici compatibilitatea cu jumătatea ta (zodii, origine, educație, numerologie, ghicit în cărți etc.)?

Te atrag mai mult persoanele extrem de diferite de tine sau cele care-ți seamănă?

Cum reacţionezi dacă afli că fiul tău e homosexual?

Ai vreun prieten homosexual?

Cui i-ai spune dacă ai simţi că eşti atras de o persoană de acelaşi sex cu tine?

Care ţi se par cele mai de neconceput incompatibilităţi între persoane de sex diferit?

Mă iubeşti?!

Cam toţi psihologii pe care i-am citit spun răspicat că nevoia de confirmare şi lipsa de încredere în sine vin, mână în mână, din anii copilăriei, când nu eram destul de apreciaţi sau poate eram deseori abandonaţi sufleteşte de părinţi prea ocupaţi cu viaţa şi grijile lor ca să simtă cât de mult avem nevoie să fim lăudaţi, apreciaţi, încurajaţi, bine hrăniţi emoţional, răsplătiţi cumva pentru fapte bune şi realizări, fie şi minuscule.

De oriunde ar veni această lipsă de încredere (mereu asortată cu nevoia de confirmare), ea ne transformă vieţile, ni le complică adeseori şi ne transformă în nişte personalităţi dependente de aprecierea celor din jur.

Ne străduim, zilnic, să fim performanţi la slujbă, acasă, să fim jumătăţi minunate ale omului pe care-l iubim, să fim apreciaţi ca prieteni şi ni se umple inima de fericire şi linişte când răspunsul tuturor celor din jur este pozitiv şi în favoarea aşteptărilor noastre. Numai că perfecţiunea asta nu e realistă, nu există niciodată pe deplin, fiind mai degrabă o iluzie pe care o acumulăm din filme, cărţi sau din vieţile altora pe care-i urmărim de la distanţe prea mari ca să vedem detaliile.

Am tot încercat să reperez în jurul meu un om independent emoţional, care să nu aibă nevoie de sprijinul afectiv al nimănui ca să fie întreg, puternic, plin de *self-esteem* şi *self-confidence* – aşa... ca un american ghiftuit cu cărţi care te ajută să fii... ce vrei tu, în „şapte paşi", în „10 zile"... Într-o

primă instanță, mulți par *in control*, dar la toți reperez o încântătoare slăbiciune, o aromă de îndoială în chestiuni omenești, chiar dacă sunt atât de capabili profesional.

Oricât am fi de realiști și de onești, nu ne place să avem în jurul nostru doar critici, doar oameni care ne găsesc sau ne știu defectele grave, doar ființe care ne spun ce nu vrem să auzim. Acumulăm, uneori cu patimă, prieteni sau iubiți care ne adoră, care ne spun (și fac) lucruri frumoase, pentru care suntem suficient de minunați și excesiv de agreabili, și îi evităm cu grație pe cei care ne amintesc mereu ce nu e în regulă cu noi.

Cei prea siguri pe ei – și sunt destui în jurul nostru – au, pentru mine, ceva din ineditul goblenului: și-au desenat un chip, o viață, iar apoi au cusut, cu migală și pricepere, punct cu punct, până au reușit o suprapunere perfectă de culori peste conturul ales. Nu contează că nu le seamănă întru totul, n-are importanță că nuanțele sunt parcă prea tari și nerealiste – ei sunt absolut încântați de rezultat. Dar, cum pentru ei nu contează cum apreciază alții „goblenul", îi las deoparte și mă întorc la oamenii care caută în ochii altora...

Ce e sigur în viața noastră? La ce capitol suntem în cea mai deplină siguranță? În ce ipostază suntem cu adevărat încrezători în noi înșine, fără a avea nevoie de nicio confirmare? Simpla identificare a acestor puncte în viețile noastre ar fi de ajuns să ne simțim în regulă, să afișăm constant un zâmbet ca de câștigător la Jocurile Olimpice. Dar câți dintre noi reușesc performanța asta?... Probabil la fel de puțini ca și cei care câștigă la Olimpiade...

Pentru cei mai mulți dintre noi, nevoia de confirmare este vitală și o consumăm (sau ea pe noi) în toate ipostazele existenței noastre. Cine oare nu a trăit amarul lipsei de apreciere la muncă? Ce femeie, fie ea și foarte frumoasă, n-a suferit când a fost înșelată sau dezamăgită de un bărbat pentru care a făcut, o vreme, tot ce știa mai bine? Care părinte nu și-a chircit sufletul când a constatat că sacrificiile

lui pentru copii n-au fost apreciate şi înţelese chiar de către aceştia? Ce prieten n-a fost rănit de insensibilitatea sau lipsa de reciprocitate a celui mai bun prieten al său?

Cei mai călîţi dintre noi reuşesc să pună la punct un soi de mecanism de autoapărare pe care-l manevrează cu precizie când sunt răniţi, jigniţi, criticaţi sau ignoraţi. Cei mai slabi „pun la suflet", sunt afectaţi pe termen lung, păstrează ranchiuna şi gustul dezamăgirii până la capătul răbdării şi devin tot mai nesiguri, caută orice tip de apreciere şi afecţiune, fie şi din surse străine.

Tristeţea cea mai profundă se instalează din acumularea de neapreciere. Când cei dragi ţie nu-ţi mai văd calităţile (din vina ta sau a lor), poate e cazul să-ţi faci o listă concretă, ca aceea cu care te duci la magazin – nu scrii proză pentru cumpărăturile de la supermarket, ci cuvinte simple, care reprezintă nevoi stringente şi posibile. Cam aşa ar trebui să arate şi lista ta – să-ţi aducă aminte cine eşti, să-ţi repare mecanismul încrederii în tine şi să-ţi umple sufletul (nu frigiderul).

Nevoia de apreciere nu mi se pare un defect, câtă vreme nu dispare propriul discernământ. Nu poţi să-ţi întrebi iubitul de o sută de ori pe zi „mă iubeşti?", decât dacă asta e convenţia de alint a cuplului vostru – altfel devine agasant, chiar şi pentru cel mai sensibil suflet de bărbat, cred... Nu poţi să-ţi trăieşti viaţa ca pe o scenă, aşteptând ca toţi cei importanţi pentru tine să fie un public care ovaţionează fiecare întreprindere a ta. Dar poţi să te sprijini pe complimente, pe vorbe frumoase, pe sentimente puternice şi pozitive, ca să nu oboseşti îndoindu-te de tine...

A-ţi recăpăta încrederea în tine nu ar trebui să-ţi pară un exerciţiu desuet – pierdem mult prea mult timp suferind, consumându-ne pentru nimicuri sau grozăvii, rătăcind criteriile... Suntem prea des confiscaţi de părerea altora despre noi, aşa încât un mic reglaj personal al sufletului nu poate fi decât benefic. Iar acestei preocupări îi putem adăuga, fără

riscuri, grija de a nu răni, de a nu jigni, de a nu face altora exact ce nu ne place şi de a livra confirmări oricui are aceeaşi nevoie ca şi tine.

Articol publicat în revista *Elle*

Ce membru al familiei îţi este cel mai apropiat?

Ce i-ai reproşa mamei sau tatălui tău în privinţa educaţiei tale?

Cu ce crezi că ai greşit vreodată faţă de părinţii tăi?

Cu ce-ţi ajuţi bunicii?

Ce ţi-ai dori să devină copilul tău?

Ce talent al copilului tău încurajezi cel mai mult?

Ce fel de părinte eşti (sau crezi că vei fi)?

Care e cea mai frumoasă amintire pe care o ai din copilărie?

Ce întrebare neaşteptată ai vrea să-i pui mamei tale? Dar tatălui tău?

Ce crezi că ar trebui să ştie copilul tău, de la tine, despre sex?

Care a fost cel mai greu moment, ca părinte?

Care a fost jucăria ta preferată?

Lucrare de Ana Ularu

Care a fost situaţia în care ai simţit că te-ai maturizat?

Ce ţi-a plăcut cel mai mult din anii de şcoală, de liceu?

Care a fost cel mai nebunesc lucru pe care l-ai făcut şi despre care părinţii tăi nu au aflat niciodată?

Ce te deranjează cel mai mult la părinţii tăi, dar nu le poţi spune direct?

Când ai avut cel mai tare nevoie de familia ta?

Ce nu i-ai spune niciodată mamei tale?

Ce te irită cel mai mult de sărbători?

Care a fost Crăciunul cel mai frumos din viaţa ta?

Ce ţi-ar plăcea să devină copiii tăi când vor fi adulţi?

Ce partener din viaţa ta de până acum nu le-a plăcut deloc părinţilor tăi?

Când e ziua vreunuia dintre părinţii tăi, ştii exact ce cadou să le faci, ştii exact ce le place sau ce şi-ar dori?

Când ai întrebat-o ultima dată pe mama ta dacă e fericită?

Ce calitate a tatălui tău ți-ar plăcea să fi moștenit?

Când le-ai spus ultima dată părinților „te iubesc"?

Care e felul de mâncare preferat al tuturor membrilor familiei tale sau al fiecăruia în parte?

Când crezi că au fost cu adevărat mândri de tine părinții tăi?

Când ți-ai invitat ultima dată prietenii sau familia la o masă pregătită integral de tine?

Care e ruda ta preferată?

Ce anume despre familia ta (părinţii tăi) îţi provoacă jenă, disconfort?

Care sunt zilele de naştere ale celor mai buni trei prieteni ai tăi?

Pentru cine crezi că eşti cel mai bun prieten?

Ce prieten te-a dezamăgit cel mai profund?

Care crezi că e cea mai comună problemă a prietenilor de vârsta ta?

Ţi-ai făcut vreun prieten real pe care l-ai cunoscut virtual (pe net)?

Care e cea mai mare favoare pe care ți-a făcut-o vreodată un prieten?

Care e jocul cel mai potrivit între prieteni, la o cabană de munte? Dar pe plajă?

Femeia – instrucţiuni de folosire

Femeia pe care tocmai vrei s-o întrebuinţezi a fost făcută din iubire şi de aceea nu poate funcţiona fără acest combustibil. Ai grijă să-i faci mereu plinul.

Dacă o iei în braţe, nu uita să repeţi constant gestul. Reacţionează la fel de minunat la sărutări şi mângâieri, ba chiar la cuvinte calde şi simple.

Când e tristă, încearcă să o faci să zâmbească. Dacă nu ştii cum, fă dragoste cu ea, va avea apoi cel mai frumos zâmbet.

Nu lovi niciodată o femeie, căci vei înceta să mai fii bărbat şi vei deveni o jigodie, chiar şi pentru copiii tăi. Ei nu vor uita niciodată că ai bătut-o pe mama lor...

Femeile, chiar şi cele mai sofisticate, au bucurii dintre cele mai simple – o floare, chiar şi una sălbatică, le dă atâţia fiori cât un bărbat nu poate înţelege... Să nu uiţi de ziua ei, de 1 Martie sau de 8 Martie, de aniversarea căsniciei, dar, neapărat, măcar o dată, într-o zi oarecare, din banalul motiv că ţi-e dragă... joia asta, nu uita să-i duci o floare, poate chiar cea care-i place ei, nu cea pe care ai găsit-o la colţul străzii...

Iubeşte-o dimineaţa şi vei fi şi tu fericit. Abia pe la ora prânzului îţi vei da seama de ce-ţi merg toate atât de bine şi de ce abia aştepţi să ajungi din nou acasă, chiar şi după ani buni împreună.

Nu intra peste ea în baie şi nici n-o pândi când se aranjează. Cele mai multe femei preferă să le vezi doar în varianta finală. Respectă-le misterul şi înduioşătoarea grijă de a străluci pentru tine.

Nu uita niciodată că femeia are nevoie să-i spui cât e de frumoasă, cât îţi e de dragă şi cât de tare-ţi lipseşte. Pe ea, cuvintele calde o fac şi mai frumoasă, iar faptele frumoase o fac şi mai caldă... Cu atât de puţin, poţi face atât de multe, în primul rând pentru tine.

Nu te îngrijora că piesele din care e făcută femeia se mai deteriorează şi îşi mai schimbă aspectul. Doar unele pot fi înlocuite, însă e preferabil să observi că şi piesele tale suferă exact aceleaşi transformări...

Respectă-i familia, prietenele bune şi colegii de serviciu. Armonia se instalează mai ales atunci când eşti primul care o practică... Cu cât eşti mai sociabil şi mai plăcut de lumea din jurul ei, cu atât vei fi mai iubit şi mai respectat...

N-o transforma în sclava ta, chiar dacă ea îţi face cu dragoste şi mâncare, şi masaj la picioarele obosite, şi... lista de cumpărături. Dă-i o mână de ajutor, uimeşte-o gătind măcar un mic dejun, fă-i un ceai de iasomie şi dă-i deoparte şuviţa de pe frunte, ca să-i vezi ochii dragi.

N-o umili şi n-o jigni niciodată, mai ales în public sau de faţă cu copiii – nu vei face decât să fii din ce în ce mai puţin bărbat, din ce în ce mai puţin inteligent şi din ce în ce mai departe de iubire...

Scoate-o în oraş, la masă, măcar din când în când. Se va topi uitându-se în ochii tăi, chiar şi atunci când tu vei trage cu coada ochiului la alta...

Nu râde de pasiunile ei ciudate. Aşa par şi ale tale, doar că tu ai mereu norocul să fii înţeles şi apreciat pentru ele.

Nu-i spune că s-a îngrăşat, mai bine propune-i să alergaţi împreună.

Dacă ai prietene femei, asigură-te că-ţi respectă soţia sau iubita şi că nu reprezintă vreo panică pentru ea. Nu cultiva

amânța de scandal, căci din ea ies cele mai de neucis buruieni.

Nu o mai compara cu mama ta sau cu alte femei din viața ta – în fiecare femeie care te-a iubit sau te iubește ai fost și tu altul.

Nu-i strica bucuriile mărunte – exact din ele se încarcă și, fără să știi, din energia ei te încarci și tu.

Ascult-o când vrea să te întrebe, când încearcă să te cunoască și să te înțeleagă – atunci te iubește cel mai mult, deși pentru tine pare invers în acel moment.

N-o înlocui cu alta pentru o oră de plăcere. Înlocuiește în tine partea ticăloasă cu una virtuoasă și te vei simți mai bine decât în ora aceea... Când vrei să pleci de tot, pleacă hotărât, nu te tot întoarce, căci rănești grav un suflet, nu doar o femeie.

Femeia funcționează perfect când o iubești perfect. Când nu-ți mai place cum funcționează, sigur i-ai făcut ceva nepotrivit chiar tu, iubirea vieții ei...

Articol publicat în *Jurnalul Național*

Care erau cele mai enervante haine pe care te obligau părinții să le porți în copilărie?

Ce-ți lipsește cel mai tare din garderobă (ce ți-ar plăcea să ai)?

Cu ce erai îmbrăcată când ți-ai cunoscut bărbatul, iubitul? Dar el cu ce era îmbrăcat?

În ce haine crezi că arăți cel mai bine?

Câte mărimi de blugi ai schimbat de la 16 ani până astăzi?

Dacă o celebritate ți-ar dona toată garderoba sa, cine ai vrea să fie acea celebritate?

Lucrare de Ana Ularu

Ai elemente vestimentare despre care crezi că-ți poartă noroc?

Ce creator face exact hainele care-ți plac?

Care e stilul tău de acum?

Ce element din moda epocilor trecute ți-ar plăcea să se poarte și astăzi?

Care ar fi ultimul lucru pe care l-ai scoate de pe tine la un poker pe dezbrăcate?

În ce culoare nu-ți place să te îmbraci? De ce?

Ce elemente vestimentare neconfortabile ai purta doar pentru a fi la modă?

Ce ţinută e cea mai sexy la un bărbat?

Dar bărbatul tău (femeia ta) în ce haine arată cel mai bine?

Când te-au strâns pantofii cel mai rău şi de ce ai îndurat chinul?

Când te-ai îmbrăcat cel mai nepotrivit cu ocazia socială la care te aflai?

Care e magazinul tău preferat din lume?

Cine e persoana cea mai stilată din anturajul tău?

Send now?

Lumea modernă ne-a pus tuturor în mână un telefon mobil și un computer în casă. Pentru unii, gadget-urile sunt o reală necesitate, fiind principalul instrument de lucru, de informare, de comunicare, de făcut bani, tranzacții, prieteni, planuri... Nu cred că ne mai putem imagina viața fără aceste accesorii aparent vitale, așa cum nu ne mai putem imagina viața fără periuța și pasta de dinți. Telefonia mobilă, poate cea mai prosperă afacere chiar și în vremuri de criză, ne aduce indubitabil beneficii de apropiere, de comunicare cu lumea pe care o delimităm ca fiind a noastră. Ușurința cu care tastăm, prescurtăm, ornamentăm cu icon-uri sau alte simboluri expresive se învață mai rapid ca orice altă deprindere – e mai la îndemână decât să faci pâine de casă sau să schimbi un bec.

Totul pare în favoarea noastră – căci, cu excepția facturilor care uneori ne agasează, savurăm cu toții beneficiile „găsirii cu celălalt", ale accesării imediate, spontan. Numai că rareori cunoaștem contextul în care celălalt primește mesajul. Mi-aduc aminte cu duioșie cum se plângea mama lui Ion Cristoiu, într-un interviu pe care am avut privilegiul de a-l avea cu dânsa, că fiul îi dăruise un telefon mobil, ca să știe mai des de ea, însă ea îl uita mereu acasă, când pleca cu vaca. Iar acasă îl auzea rareori, fiind ocupată cu treburile din curte și din gospodărie. E un exemplu bizar, poate, dar contextul

în care un om primește un mesaj sau un telefon nu e întotdeauna potrivit gândului nostru.

Un „față-n față" are avantajul că-i vezi omului ochii, vezi dacă-și frământă mâinile sau, pur și simplu, vezi cu ce se ocupă în momentul în care îi spui anumite lucruri. Asortezi mai bine comunicarea și chiar și o ceartă are mai multă coerență, căci vezi – mai mult decât pe ecranul unui mobil sau al unui computer – ce face cu adevărat omul cu care vorbești, cum reacționează...

Pentru unii, e un mare avantaj să nu fie văzuți când sunt accesați. Pot minți că sunt oriunde, că fac orice altceva decât se presupune că fac, că se simt total diferiți de ceea ce compun frumos, în scris, că îi definește în acel moment.

O scrisoare electronică e astăzi mult mai puțin sofisticată decât defuncta scrisoare „scrisă pe hârtie cretată", primită în cutia poștală. Cumva, parcă tonul oricărei scrisori trimise cu *send* e mereu optimist, promițător, energizant, căci atmosfera digitală în care-l scrii, cu butoanele pe care le cauți atent și cu teama de a nu te fi rătăcit prin *inbox*, îți dă alți parametri de atitudine, de formulare, de așezare a cuvintelor în gânduri și a gândurilor în *draft*-ul mesajului. Parfumul, uneori la propriu, de altădată al scrisorilor timbrate e astăzi înlocuit cu *attach*-uri dintre cele mai neașteptate, cu semne de punctuație dintre cele mai halucinante sau mai de nedescifrat pentru neinițiații într-ale digitalului, cu *emoticon*-uri care iau locul adjectivelor pe cale de dispariție... Te trezești cu *link*-uri către alte lumi, cu „prieteni" pe care nu-i cunoști, dar cu care împarți aceeași „destinație finală" a mesajului, căci s-a operat cu *send to all*. Uneori nu mai ești doar tu, ci un grup de comunicare căruia expeditorul dorește să-i transmită, ca în piața publică, ideea lui imediată.

Nu mă aflu în opoziția erei digitale, dimpotrivă. Simt zilnic cum îmi folosește, dar și mă acaparează.

Singura diferență, astăzi, după atâta timp de operare cu aceste instrumente moderne de comunicare, e că mă gândesc

mereu la contextul în care se află celălalt înainte de a i transmite, pe sms sau e-mail, gândul meu. Verific – de parcă aș bate la ușă înainte să intru –, la telefon, ce face omul cu care vreau să comunic. Vreau cumva să mă asigur că nu deranjez, că nu ajung din greșeală într-o lume în care n-am loc în acel moment, că vorbele mele nu sună ca o notă falsă într-o orchestră deja angrenată în muzica ei.

De pus pe gând...

Articol publicat în *Jurnalul Național*

Ce e cel mai plăcut la munca ta?

Ce meserie ţi se pare cea mai grea din lume?

Ce meserie n-ar trebui să dispară niciodată?

La ce eşti cel mai bun (cea mai bună), la ce eşti cu adevărat specialist(ă)?

Dacă nu-ţi place ce faci, în ce loc ai vrea să munceşti şi ce-ai vrea să faci acolo?

Care crezi că este cel mai incompetent om de la locul tău de muncă?

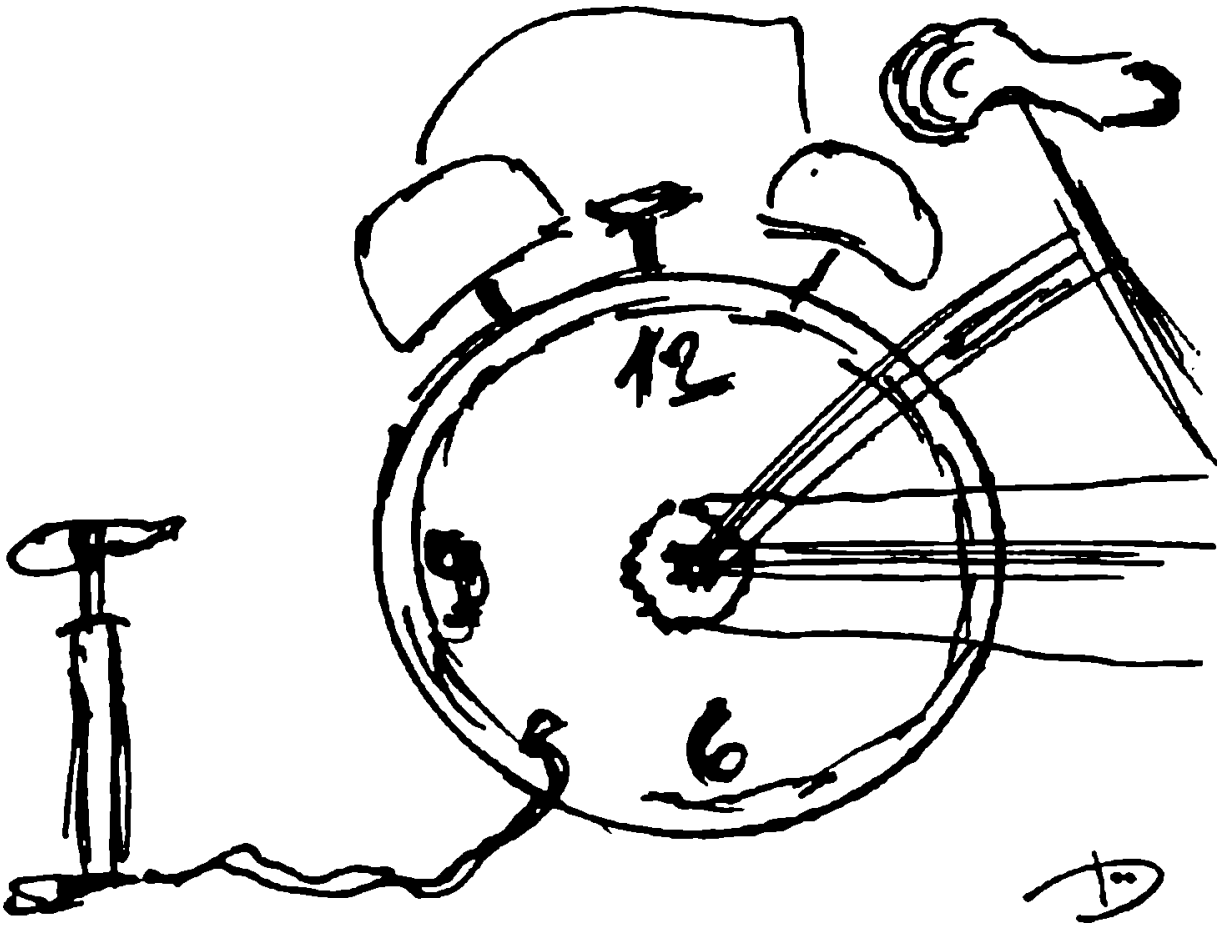
12
9
6

Cu ce coleg(ă) de serviciu ai vrea să ai o relaţie amoroasă?

Ai fost vreodată ticălos (ticăloasă) cu un coleg de serviciu, furându-i munca sau meritele?

Dacă n-ai un loc de muncă, ce faci, concret, ca să obţii unul?

De ce afacere te-ai apuca, dacă te-ai sătura să lucrezi ca angajat?

Pentru ce ai muncit cel mai mult în viaţă?

Care a fost cel mai grav (josnic) lucru pe care l-ai făcut pentru a fi promovat?

În ce țară crezi că ai fi cel mai bine plătit pentru munca ta?

Dacă ai avea destui bani ca să nu trebuiască să mai muncești, ce meserie ai vrea să ai, doar ca să nu stai acasă?

Self-confidence

Românescul „încredere în sine" are, parcă, mai puţină forţă şi parcă vorbeşte despre tine prea de departe. *Self-confidence*-ul a ajuns la noi sub forma unei poveşti din cărţi mobilizatoare, despre cum să o dai naibii de modestie, ba chiar să dai de pământ cu punerea la îndoială a propriilor incapacităţi. Am tot citit teorii, am tot ascultat declaraţii ale unor celebrităţi bine înfipte în propria personalitate şi m-am tot întrebat când e just să te dai... „self-confident".

Câţi dintre noi n-am abuzat de „ştiu exact cine sunt şi ce vreau" sau de „ştiu exact ce pot", ba chiar de „am încredere în mine", câţi dintre noi n-am bravat şi exagerat cu încrederea în noi înşine, când, în întunericul frământărilor despre noi, chiar siguranţa asta de sine orbecăia derutată?...

În copilăria fiecăruia dăinuie o imposibilitate psihică de a avea încredere în sine, eşti mereu ajutat, eşti mereu îndrumat şi pentru fiecare lucru nou, imediat după dorinţa de a-l încerca, se instalează măcar un fir de teamă, de îndoială, de precauţie. Adolescenţa, cu înduioşătorul ei teribilism, dă cea mai mare producţie de *self-confidence*, căci de-acolo începe viaţa, de la acea etapă se înşiruie dorinţe după care alergăm energic. Dar, la scurt timp, vine viaţa aceea de fiinţă socială, vin şi pleacă iubirile, se instalează, pe lângă reuşite, suficiente eşecuri cât să facă franjuri pe la toate marginile încrederii în noi înşine. Ce copil părăsit, de pildă, a rămas cu încrederea asta neştirbită? Ce femeie a rămas zâmbind, fără

nicio îndoială asupra interiorului şi, mai cu seamă, a exteriorului ei, după ce bărbatul iubit a plecat cu alta? Ce bărbat care a poftit la o femeie tulburător de frumoasă, dar n-a reuşit nici măcar să-i atingă umbra, a rămas le fel de *self-confident*? Ce părinţi care s-au străduit în toate chipurile pentru copiii lor, dar s-au trezit cu ei rătăciţi în lumi urâte, au rămas la fel de siguri pe ei şi pe calitatea lor de părinţi buni? Ce om învăţat, care şi-a consumat tinereţea studiind şi evoluând profesional, mai rămâne stăpân pe el când se vede înlocuit cu un altul, mai puţin valoros, dar mai şmecher?... Dar când eşti bătrân, foarte bătrân, la ce te ajută să ai încredere în tine?...

Oare în ce moment sau în ce tipar de viaţă suntem cu adevărat în secvenţa „self-confidence"? Oare de la prea multă încredere în noi nu dispar nişte sentimente şi nişte stări atât de umane, cum ar fi emoţia, grija, dorul, teama, nodul în gât, poate chiar fluturii din stomac?...

Şi la ce ne ajută discursul despre „încrederea în noi înşine", când e atât de benefic şi de interesant să avem îndoieli despre noi şi să ne căutăm mereu o variantă mai bună a noastră?...

De pus pe gând...

Articol publicat în *Jurnalul Naţional*

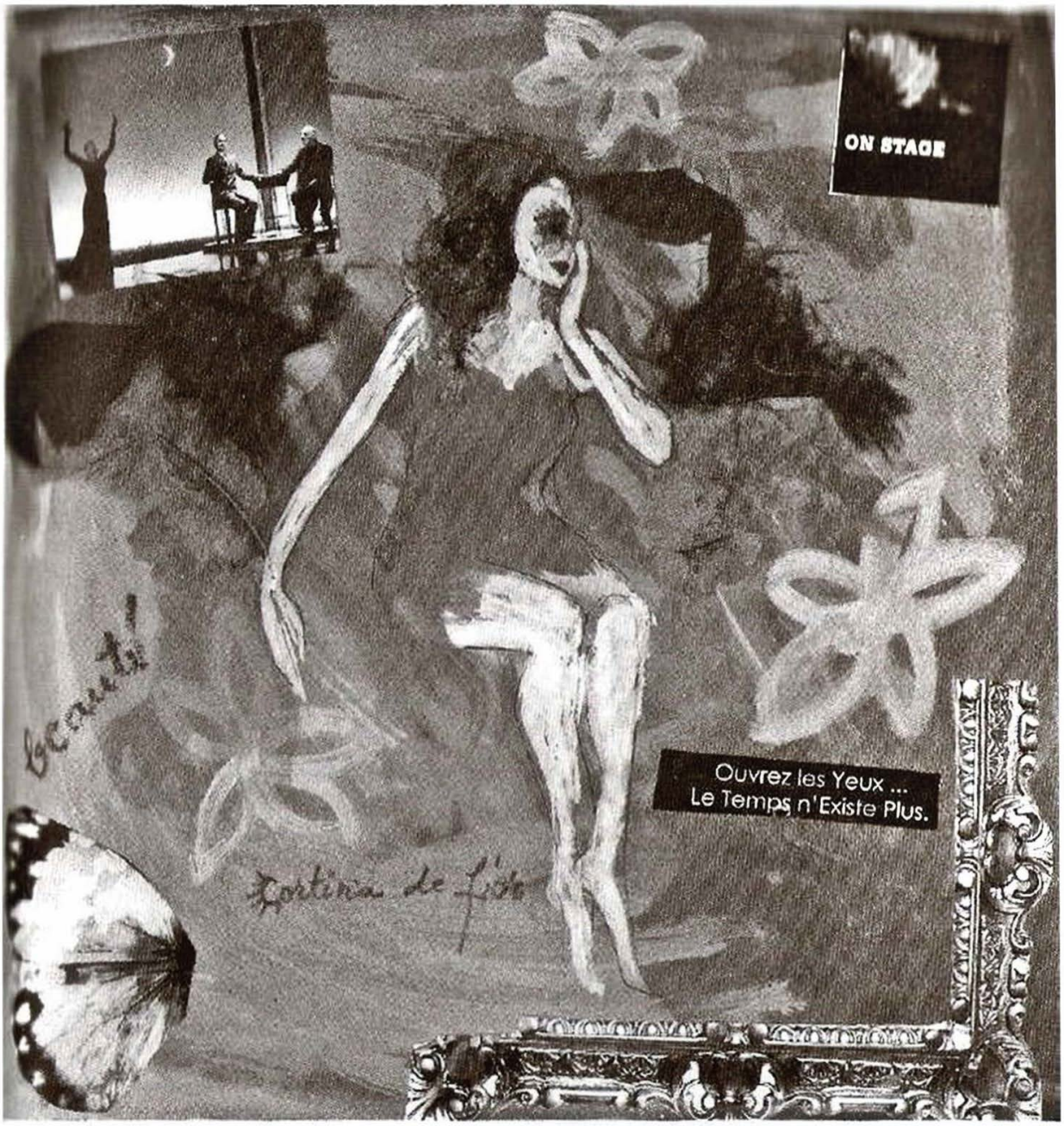

Lucrare de Ana Ularu

Care a fost cea mai reușită vacanță de până acum?

În ce vacanță ai avut cel mai nefericit anturaj?

În ce loc de pe planetă ai vrea să ajungi cu orice preț?

Ce-ți place să-ți aduci din călătoriile tale?

În ce țară ai pleca singur(ă), doar ca să vizitezi și să cunoști pe îndelete cultura și oamenii acelei țări?

Despre ce țară ai cele mai multe informații?

În ce țară (vizitată până acum sau nu) ți-ar plăcea să te muți definitiv?

Unde ai văzut cel mai frumos răsărit de soare?

Unde ai mâncat cel mai bine pe planetă?

Care a fost cea mai erotică vacanță a ta?

Care e locul tău preferat de vacanță din țara ta?

Ce alegi între o călătorie în doi cu trenul și una pe biciclete?

În ce constă minimul de bagaj cu care poți pleca într-o vacanță de o săptămână?

Care e cel mai frumos peisaj pe care l-ai văzut vreodată?

Ai plecat vreodată într-o vacanță fără să rezervi nimic, nicăieri?

Ai rămas în vreo vacanță fără bani și fără posibilitatea de a primi de-acasă? Cum te-ai descurcat?

Sculptura în măr

Știi, noi păream c-am (re)inventat iubirea pură, adevărată. La noi părea perfect totul, în cel mai imperfect context. Ochii mei atât de îndrăgostiți de tine vedeau cea mai frumoasă relație dintre un bărbat și o femeie, cea mai interesantă și mai seducătoare potrivire. Am ajuns la fel ca toți ceilalți. Răniți, chinuiți, măcinați de întrebări, enervați de reacții... Eram femeia cea mai iubită, așa-mi spunea sufletul plin de tine. Erai bărbatul cel mai minunat pe care l-am întâlnit vreodată, cu tot ce însemni tu, cu tot ce conții, cu toate contururile tale perfecte și cu tot interiorul pe care credeam că-l stăpânesc, că e al meu, numai al meu. Am ajuns încă o femeie rănită, dezamăgită, speriată de ce urmează să simtă... Ai ajuns încă un bărbat banal, care nu poate iubi și care mereu își dezamăgește femeia, iubind-o după ritualul lui de burlac prea multă vreme, laolaltă cu altele.

Ne moare dragostea asta minunată și nu știu ce să fac. Nu mai știu cine să fiu ca să-ți plac. Nu știu să iubesc ca-ntr-o iubire defectă și șchioapă, unde inerția te duce oricât de departe și obișnuința te închide într-o ființă mult mai puțin performantă și mai bună decât ești de fapt. Și mult mai puțin frumoasă... Nu mai știu cum ar fi să trăiesc fără tine și fără ce simt pentru tine. Nu mai știu cum ar arăta ochii mei, dimineața, când n-ar da de tine pe perna cealaltă și nu mai știu să fac omletă doar din două ouă... Și aparatul de cafea, care face mereu două cafele odată...

Am pornit de la nimic, aparent, în starea asta mocirloasă. Dar, de fapt, s-au tot așezat straturi de mizerii, de îndoieli, neîncredere

și dezamăgire. Și probabil că abia acum mă sufoc de-adevăratelea. Funcționăm ciudat, câteodată, iar dacă asta e o ciudățenie a femeilor, atunci o am și eu. Am trăit exclusiv pentru tine, de când te știu. Am venit după tine mereu, am ieșit cu prietenii tăi mereu, am fost acolo, lângă tine, de câte ori am simțit că ai reală nevoie. Am fost femeia ta cum nu știu câte femei au fost ale altui bărbat, refuzând și simplul gând de a fi cu altcineva. Am făcut lucruri pentru noi, am înfruntat oameni pentru noi, am plecat de-atâtea ori din lumea mea și... m-am trezit singură, nu numai după visul de azi-noapte, ci așa, dintr-odată. E atât de aiurea să nu-l mai poți crede pe iubitul tău, să nu mai știi când îți spune adevărul și când te înșală, să nu poți avea măsura iubirii lui decât când îi ești în brațe...

Cred că trebuie să ne alegem finalul. Am tot cârpit bucăți și la mine se tot rupe firul ăsta. Așa-mi doresc să țină, de-aș pune bucăți din mine, la propriu, dar cred că tot n-ar fi de-ajuns. E ceva în tine care nu ne lasă să fim împreună. E ceva în iubirea ta, care nu seamănă cu a mea. Tu încă n-ai întâlnit iubirea vieții tale. Eu, da. De-aici, poate, desincronizarea.

Ești minunat când ești al meu. Ești iubirea vieții mele, când mă uit în urmă. Doar că nu știu cine ești când mă uit înainte... Credeam că tu ești tot restul vieții mele.

Atât.

Io

— Pe ce bărbat din lume crezi că l-ar impresiona scrisoarea asta?! Nu vezi că e ca un imn al tuturor femeilor nefericite? Nu înțelegi că niciun cuvânt de aici nu e pe înțelesul lui și că te zbați aiurea să-l faci să simtă ce simți tu? Ești ridicolă și slabă, ți-ai pierdut toată strălucirea și acum îți plângi de milă aiurea. Jur, Ioana, parcă asta e meseria ta, de când te știu. „Cu ce vă ocupați?" „Sufăr din pricina bărbaților, am toate calificările necesare și mi-am dat și doctoratul, recent..."

Când o să-ți revii și n-o să te mai arunci în iubirile astea ca în niște ape adânci? Nu vezi că nu știi să înoți? Of, lasă-mă să te cert, măcar eu să te fac bine o dată. N-am mai văzut pe nimeni ca tine, jur, tu când iubești parcă te muți în omul ăla, îți vinzi viața ta dinainte pe nimic și te miri că mereu suferi și că niciodată nu-ți găsești locul. Locul tău nu e în alt bărbat, ci lângă el, el n-ar trebui să fie soarele din universul tău, ci doar o altă ființă, ca tine, care trăiește sub același soare. Cum naiba să-ți mai spun? Și încetează cu plânsul, am ajuns să te recunosc după cearcăne, nu după chip. Nu mai ai trăsături, femeie, ai devenit o mască și nu ești deloc amuzantă. Nu s-au speriat ăia de la firmă de tine?

— De ce mi-ai citit scrisoarea? Nu era pentru tine și nici nu mi-aduc aminte să te fi rugat să-ți bagi nasul în sertarele mele.

— Care sertar?! Era pe masă, deschisă ca o floare de primăvară! Dar că m-ai rugat să vin să-ți ud plantele ți-amintești? Ioana, în loc să fii supărată pe mine, fă bine și înfurie-te pe tine sau sari la nemernicul ăsta de George, nu la mine, eu sunt în tranșeele tale, nu în ale lui, sunt singura care te suportă când ești îndrăgostită. Chiar, ți-am spus cât ești de enervantă când iubești și nu mai ai timp și chef de prietena ta cea mai bună?

— Trebuie să mă întorc la ședință, a trecut pauza. Mă întorc mâine, la 6. Dacă mai ești prietena mea până mâine, vino cu ceva de mâncare și un film bun. Promit să nu vorbesc de George și să nu plâng.

— Aaah... dacă nu te-aș cunoaște...

Magda a închis telefonul, a terminat de udat florile, a închis la loc ferestrele și s-a mai uitat o dată în jur. Ioana avea o casă mult mai frumoasă ca a ei, sigur mai mare cu câteva zeci de metri și sigur mai caldă, mai primitoare. Avea talent la decorat apartamentele și făcea cumva ca totul să pară scump, prețios și totuși atât de personal. Era a patra casă în care se mutase de când se știau, dar prima pe care

reușise s-o cumpere, în rate, de la bancă. Adevărul e că stătea mult în casă, când nu era la muncă, și toți cei trei iubiți se mutaseră la ea, pe rând, desigur. Tot pe rând, au și dispărut din viața și din casa ei, neplătind nicio factură, necontribuind nici măcar cu vreun prosop la baie. Și, culmea, nu era vina lor, așa îi „educa" Ioana de la bun început, le punea la dispoziție tot, de la tot timpul ei liber până la propriul trup, apartament și... suflet.

Ultimul, George, se anunța genul mai de cursă lungă. Chiar dacă părea să flirteze cu toate femeile care se nimereau prin preajmă, avea o limită rezonabilă și nu supăra pe nimeni, avea un umor nebun și un bun-simț la fel de excitant ca zâmbetul lui super-sexy... sau ca mâinile lui de sculptor. Chiar era sculptor, doar că își găsise și o slujbă în viața reală, era unul dintre cei trei „creative" la agenția de publicitate la care lucrase și Ioana. Acolo s-au și cunoscut, dar Ioanei i s-a părut mai interesantă oferta de a lucra pentru cel mai mare studio de producție de filme – ratele la casă erau mai puțin chinuitoare la un salariu mai mare, de scenarist, decât la cel de copywriter, așa că și-a schimbat job-ul exact pe când începea să se îndrăgostească de George. Și el de ea, ce-i drept...

Magda și-a întrerupt brusc gândurile când a sunat telefonul.

— Da, iubirea mea, plec acum de la Ioana, mă opresc să iau mâncarea și vin. Am comandat de la chinezul tău preferat.

„Iubirea mea" era Dan, cu care Magda era împreună din liceu. Tocmai sărbătoriseră cincisprezece ani de relație, adică ceva imposibil de cuantificat pentru toate cuplurile din jur. Nimeni nu pricepea care le e secretul și cum de nu-i vede nimeni, niciodată, certându-se în public. Ei erau „The couple", „Perechea", la ei veneau, ca la spovedanie, toate jumătățile celorlalte cupluri când apăreau problemele. Ei dădeau petrecerile cele mai grozave și pe ei îi invidiau toți, pentru că păreau să fi inventat armonia în cuplu.

Așezau împreună mâncarea pe balcon, era una din serile plăcute, răcoroase de vară, și le plăcea să mănânce acolo, chiar dacă trebuiau să facă zeci de drumuri până la bucătărie. Au umplut masa de castronașe cu arome chinezești și mânuiau bețișoarele ca niște specialiști.

— Aaah, cum e puiul ăsta *sweet and sour*, Doaaaamne! Pe ăla iute ți-l las ție, iubita mea, că tu iei foc mai des și ai nevoie de combustibil, a vorbit Dan cu gura plină, extaziat de plăcere și trăgând castronul cu pricina mai aproape de el.

— Și azi am luat foc, când am fost la Ioana. Dacă vezi ce scrisoare a putut să-i scrie idiotului ăluia de George... Îmi pare rău că nu ți-am adus-o s-o citești. Ah, stai, citez din memorie: „Credeam că tu ești tot restul vieții mele"... Cum să crezi așa ceva după nici un an de relație?! Și când a lăsat-o singură de sărbători, pe motiv că se duce la mama lui... Acu', pe bune, ce era dacă o lua și pe ea, chiar dacă nu erau decât de... cât aveau atunci, șase luni împreună? Ce, e vreun barem pentru asta? Nu-ți duci iubita s-o prezinți părinților decât după un an? Sau doi? Sau după ce-o lași gravidă?

— Depinde, mie nu mi se pare c-a greșit. Adică nu de sărbători. Dar ce-a mai facut, de la ce s-au mai luat acuma? a întrebat calm Dan, trecând la castronul cu orez-cu-de-toate.

— Lucrează la nu știu ce mare campanie publicitară și o vede din an în Paște, vine obosit și nu mai are chef de ea, iar ea e toată numai așteptare și dragoste. Pe urmă, s-a dus într-o noapte la el la birou, să-i ducă de mâncare și să-i facă o surpriză – știi tu, obiceiurile ei proaste –, și, de unde credea că o să-l găsească lihnit de foame și disperat de muncă, el hăhăia cu colega de la marketing și cu alți creativi și jucau poker pe dezbrăcatelea! La birou! Iar ei îi spunea că muncește de rupe! Și auzi, explicație: cică dacă se blochează

și nu mai au idei, asta e supapa lor, până vin ideile geniale și termină proiectul. Acu', pe bune, cum halești povestea asta și cum te întorci acasă, în calitate de iubită a unuia care are „supapele" astea?! O înțeleg și pe ea, dar nu înțeleg de ce tot i se pare minunat și tot așa îl așteaptă, cu lumânări parfumate, masa pusă, toată numai zâmbet... De ce naiba nu poate și ea să fie strong măcar o dată și să-i reproșeze ceva?... I-a scris o scrisoare și nici pe aia n-a trimis-o. E ireparabilă, crede-mă

— Dacă ar fi toate femeile ca tine, iubita mea, s-ar desființa divorțul, spune zâmbind Dan și se ridică peste masă s-o sărute. Cine spală vasele azi? întreabă, continuând s-o sărute, ca să obțină favorul de a nu fi el la rând.

Magda și Dan, încărcați de vase și tacâmuri, le duc spre bucătărie și, de îndată ce Dan scapă de tot ce are în mână, îi ridică ușor fusta Magdei, apoi părul de pe ceafă și începe să o sărute, chiar când ea dă drumul la apa din chiuvetă. După gemetele ei discrete și după felul în care rămâne cu spatele la el, Dan știe că poate complica acțiunea și-și poate iubi femeia chiar acolo, între chiuvetă și aragaz, un loc rareori exploatat de pornirile lor erotice. Apa curge peste vase, Magda își aruncă bluza și se arcuiește doar din cap, cât să poată ajunge la buzele lui, măcar pentru câteva clipe... Pentru următoarea etapă, are nevoie să se țină bine de dulapurile suspendate și să-și lipească sânii de unul dintre ele, căci Dan a simțit că de la plăcerea de-acum mai are doar foarte puțin până la orgasmul care li se sincronizează incredibil, de când se știu. Mâinile Magdei se crispează pe marginile dulapului și, câteva gemete mai încolo, se întoarce în sfârșit spre Dan, cu aceeași privire care-l topește, una fără cuvinte, fără completări muierești la acțiunea precedentă, fără calificative și reproșuri. Ca la manualul de iubire, scris de profesioniști, nu de amatori și impostori...

Ioana coboară din avion și intră în autobuzul pe care-l urăște, cel care te duce de la avion la aeroport. Întotdeauna stă în picioare și se ține vitejește de bară cu o mână, iar cu cealaltă ține valiza să nu ajungă peste picioarele cuiva. E o înghesuială ciudată, nu ca într-un autobuz de oraș, aici toată lumea pare importantă și parcă toți au aterizat cu același scop – să verifice cine i-a căutat la telefon cât l-au avut închis. Se aud cele mai ciudate melodii posibile, de la hard-rock la manele, și din toate piepturile se aude întâi „am aterizat", apoi câte o conversație pe care ești obligat să o suporți. Ioana e decisă să nu-și deschidă încă telefonul, mai întâi pentru că nu mai are nicio mână liberă și apoi pentru că nu așteaptă niciun telefon anume. George sigur n-a sunat-o, în cel mai fericit caz i-a trimis vreun mesaj, cum face mereu, nu-i place să vorbească la telefon. Și ce mesaj i-ar fi putut da? Încă unul în care să-i spună că îi e foarte dor de ea, dar n-o să se vadă nici azi, pentru că are mult de lucru, și că în weekend o să inventeze ceva grozav pentru amândoi?

Poate că are și Magda dreptate, poate că ar trebui să fie și ea mai puțin disponibilă și să anunțe, măcar o dată pe săptămână, că n-are timp de el, se gândi Ioana, în timp ce cobora din autobuzul odios și se îndrepta spre al doilea tronson „de groază", urcarea treptelor până la controlul vamal, cărând bagajul de mână, întotdeauna prea greu pentru cele 53 de kilograme ale ei. Dar la ce ar ajuta? Cum s-ar schimba situația dacă ea n-ar mai avea timp pentru el, măcar în teorie? Primul lor an împreună a fost ca în povești, George era total implicat în relație, poate și pentru că atunci muncea mai puțin, era doar sculptor și-și căuta de lucru, pentru că nimeni nu făcea coadă la lucrările lui. Se vedeau în fiecare seară, fiecare weekend era ca o minivacanță, au plecat în Franța, în Italia, în Austria, în Elveția, au vizitat locuri

minunate, expoziţii de artă, au fost la concertul Aerosmith şi la Santana, iar toate datele arătau că sunt o pereche incredibil de potrivită.

— Daţi-mi voie să vă ajut, se aude o voce groasă de bărbat, care întrerupe gândurile Ioanei.

Până să apuce să răspundă, bărbatul cu voce groasă îi ia valiza din mână şi urcă scările fără s-o privească. Ioana îi vede, din spate, pantofii eleganţi şi costumul ciudat de puţin şifonat, după atâta stat pe scaun în avion. Ajung la etajul al doilea şi acolo îi dă valiza înapoi, căci începe scara rulantă.

— Vă mulţumesc mult. Faceţi asta des? Pe ce rută circulaţi, ca să ştiu pentru viitor? întreabă Ioana simpatică, cum reuşea să fie doar cu bărbaţii care n-o chinuiau şi care o uimeau cu asemenea amănunte.

Vocea se întoarce spre ea şi are un chip interesant. Cu un zâmbet puţin obosit, dar foarte plăcut. Nu-l remarcase în avion, nu se uita niciodată la vecinii de călătorie, îşi lua întotdeauna o carte bună şi intra în ea cu totul, de când decola până când ateriza.

— Cu plăcere. Dacă vreţi, vă anunţ unde plec data viitoare.

Ăsta era punctul în care Ioana îşi pierdea curajul iniţial, căci simţea o umbră de flirt şi nu se descurca în această ipostază. Deloc. Şi totuşi, pe chipul Vocii nu era nimic alarmant, ci acelaşi zâmbet prietenos şi plăcut.

— David.

— Ioana. Mulţumesc încă o dată, nu mi s-a mai întâmplat.

— Ciudat, credeam că special aveţi bagajul de mână atât de greu, pentru că ştiţi că întotdeauna se va găsi cineva să vă ajute.

— Am fost plecată doar pentru două zile şi n-am bagaj de cală, aşa că totul e aici, spune Ioana, în timp ce-şi caută în poşeta imensă paşaportul.

Ţine încă poşeta pe un umăr şi caută doar cu o mână, în timp ce-i zâmbeşte poliţistului răbdător. Pune poşeta pe

valiză, caută mai cu atenție și, în sfârșit, dă de [illegible] pe care se întoarce grăbită să i-l dea polițistului. După o secundă, aude un zgomot cunoscut și știe că s-a întâmplat nenorocirea. Se întoarce capul și poșeta ei ca un magazin mixt de comună e pe jos, răsturnată, dezvăluind tot ce nu vrea o femeie să se știe că are în poșetă. Evident, David se apleacă s-o ajute, dar Ioana încearcă să fie mai rapidă și să pună măcar lucrurile compromițătoare la loc – pastile de dureri de cap, pastile pentru diaree, pastile pentru stomac și pastile pentru alergii. Nu le folosește niciodată, dar e genul precaut, care nu vrea să experimenteze nenorocirea, ci s-o prevină. O, Doamne, ce-o să creadă omul ăsta, că-s bolnavă grav sau ipohondră? Parfumul care nu s-a spart, „L'aire de rien", deodorantul, șosetele pentru avion, agenda, telefonul, peria de păr, cartea lui Marian Keyes, o, nu, anticoncepționalele! Prea târziu, sunt în mâna lui David, care adună ce mai rămâne după ce Ioana strânge cu o viteză de aspirator. Și... aaaa, nu, portofelul, deschis chiar la poza lui George. Și ce dacă? Și ce dacă un străin vede că are un iubit?! Dar tot închide rapid portofelul. Ipad-ul, care a supraviețuit pentru că e bine protejat de husa de piele, punga neîncepută de bomboane de ciocolată cu stafide (asta era de rezervă, pe cealaltă o mâncase în avion), mărul verde pe care-l cumpărase din aeroport, cheile de la casă cu brelocul sculptat de George, pudriera încă întreagă, guma de mestecat, pixurile, melatonina, cărțile de vizită, crema de mâini, broșura de la Fundația Maeght, cu sculpturile lui Giacometti, preferatul lui George, și... gata.

— Mărul se confiscă, spune David de parcă episodul n-a avut loc și Ioana se ridică de jos, încă roșie la față, cu părul răvășit și cu convingerea că s-a făcut de rahat.

Îl vede pe David cum șterge mărul de haina de la costum și mușcă cu poftă din el.

— Și aș fi confiscat și o carte de vizită, pentru când voi avea o urgență medicală, am văzut ca stai bine la capitolul ăsta.

— Nu-mi place să n-am soluții imediate, așa că sunt pregătită, spune Ioana, mult mai sigură pe ea și scoțând o carte de vizită, chiar înainte să-și aducă aminte că nu era genul care să dea numărul de telefon unui bărbat de la prima întâlnire.

David, la fel de precis în mișcări ca și până atunci, scoate o carte de vizită din buzunarul hainei și o lasă să cadă în poșeta Ioanei, fără ezitare.

— Nici eu nu am bagaj de cală. Te așteaptă cineva sau pot să te duc cu mașina în oraș?

Nu era cazul, putea lua un taxi și așa și trebuia să facă, prea devenea femeia care nu fusese niciodată, una abordabilă și fără prejudecăți. Avea o tonă de prejudecăți și de obiceiuri de modă veche și n-avea îndrăzneala să schimbe totul, dintr-odată.

— De ce nu? s-a auzit spunând, mirându-se că gândurile de mai devreme se pulverizaseră.

În fața aeroportului oprește un Mercedes negru și un șofer le deschide portierele, dând doar un sec „bună ziua". Ups, nu orice fel de Mercedes, ci unul mai mare decât își închipuia Ioana că au fabricat nemții vreodată. S-au așezat amândoi pe bancheta din spate și, exact când să pornească, cineva ciocănește în geamul din spate. Ioana, copleșită încă de mirajul mașinii demențiale, întoarce încet capul și rămâne cu gura căscată. E George!

Ioana și Magda

Se știau din copilărie, făcuseră școala și baletul împreună, până la facultate, când fiecare își alesese alt drum. Se cunoșteau atât de bine și trăiseră atâtea povești, încât, pe la 18 ani, țineau un jurnal comun și râdeau copios când împărțeau foaia în două, scriind ce li se întâmpla peste zi. Erau atât de diferite, dar se înțelegeau minunat. Magda era mereu lucidă și concretă, Ioana era o visătoare fără leac. Magda râdea de

băieții care se îndrăgosteau de ea și-i chinuia groaznic, Ioana se îndrăgostea de orice băiat care-i spunea că e frumoasă și apoi suferea la fiecare nepăsare. Magda s-a îndrăgostit deplin de un singur bărbat, cu care trăiește fericită și azi. Ioana n-a avut nicio relație mai lungă de trei ani, deși și-a dorit ca fiecare să țină o veșnicie. Magda era micuță de statură, dar foarte feminină, cu forme apetisante, căpătate în timp, blondă, cu ochii verzi, mari și foarte expresivi. Ioana crescuse înaltă, ca părinții ei, dar era slabă și fină, exact ca o fată care a făcut zece ani de balet și și-a păstrat gleznele arcuite și mâinile care vorbesc mult mai mult ca ea. E brunetă cu ochii negri și e genul „muză", are mister, are tristețe și ținută, chiar și când face lucruri banale. Strălucește și-ți taie respirația doar când e iubită, îi spune Magda mereu. Nu au împărțit niciun iubit, nu s-au certat de la vreunul și nici nu s-au dezamăgit una pe alta vreodată.

Ioana iese din duș, își pune blugii D-Squared și un tricou alb, ținuta ei preferată de casă. Și UGG-șii, cea mai confortabilă încălțăminte inventată vreodată, mai ales pentru picioare chinuite, de fostă balerină. Aude soneria și îi deschide Magdei, încărcată cu sacoșe de mâncare, sucuri și două filme.

— Ioana, ți-e bine? Că zâmbești aiurea și nu te recunosc. Te-a cerut George de nevastă și iar i-ai uitat porcăriile?

— Păi, nu ziceam că nu vorbim de George în seara asta?

— Ba da, dar mă miram că ești... veselă. Ceva nu e în regulă, glumește Magda și pune toate sacoșele pe masa din bucătărie. Ai băut ceva?

— Încetează. Hai să mâncăm, mor de foame. Ce-ți face Dan?

— Nu vrei să-ți povestesc ce-mi face, că te exciți! spune Magda șoptind și prostindu-se, de parcă viața ei sexuală cu Dan mai era vreun secret, mai ales pentru Ioana. E bine, te urăște că l-am lăsat singur în seara asta sau e fericit că se vede cu gașca lui, la bere, încă nu m-am prins... Am luat două filme super, amândouă cu Meryl Streep, știu că-ți place.

Îți vine să crezi că la vârsta ei joacă în comedii romantice? Nu e super-tare?

— Comedii romantice, zici? Perfect, adică era exact ce-mi lipsea! Nu mai plânsesem de mult, completează Ioana, ironică, în timp ce desface sticla de Cola.

S-au așezat la masa din living și, după prima înghițitură, Ioana zice cu ochii în farfurie:

— Azi l-am cunoscut pe David. Și David l-a cunoscut pe George. Și eu am plecat cu David.

— Stai, stai, ușor, se dă Magda pe spate și înghite, aproape înecându-se. Ia-mă încet. Cine e David? Te-ai văzut cu George azi?! Abia ai venit. Unde ai plecat cu David? Povestește-mi tot și nu te face că uiți amănunte, că nu scapi.

Ioana îi dă Magdei raportul despre întâlnirea cu David, despre valiză și poșetă și ajunge la secvența din mașină.

— George a bătut în geamul mașinii, șoferul l-a lăsat în jos și George, care în viața lui n-a venit să mă aștepte la aeroport, mi-a explicat că i-a fost dor de mine și că a vrut să-mi facă o surpriză. Adică mi-a dat un mesaj că vine la aeroport, dar eu n-am deschis telefonul decât acasă. În mod normal, i-aș fi sărit de gât și aș fi plâns, cum știi, de bucurie. În mod anormal, i-am făcut cunoștință cu David și i-am spus că mă duce el acasă, pentru că avem de vorbit. A rămas perplex, am închis geamul și am simțit că mi-au crescut niște aripi pe spate, dar nu de înger, ci de pasăre de pradă! Eu, Ioana-cea-umilă-și-mereu-disponibilă, eram ocupată cu alt bărbat, pe care-l cunoscusem cu un sfert de oră mai devreme. Nici măcar nu m-a întrebat cine e George, mi-a vorbit de cai și de vaci tot drumul, pentru că are o fermă și-i place să o facă pe cowboyul în weekend, unde am să mă duc și eu, pentru că m-a invitat.

Pauză. Magda o privește pe Ioana de parcă tocmai îi crește nasul și îi apare un ochi în frunte. Adică e mirată în asemenea hal, încât nu poate articula nici măcar un cuvânt. Dar zâmbește prostită.

Își revine și recapitulează:

— Ioana mea, care n-a amestecat niciodată bărbații, care a stat singură în casă câte un an până a cunoscut altul, Ioana mea, care scria că George e iubirea vieții ei, îi dă lui George, care în sfârșit face un gest frumos și neașteptat, adică exact când îl face, și pleacă cu numitul David, despre care nu știm nici măcar dacă e însurat, dacă n-are păr pe spate sau dacă nu își suge dinții după masă. Știm doar că are Mercedes și că îi place să care valizele femeilor singure prin aeroport. Și că mănâncă mere verzi, iată, în sfârșit, o chestie pe care o aveți în comun. Draga mea, ți-ai pierdut mințile? Ce ți s-a întâmplat la München? Nu ai vândut scenariile? Ai probleme la serviciu? Ai probleme cu banii, de te entuziasmează lungimea mașinii și calitatea costumului unui individ?

— Pare genul ăla, știi tu, cum scriam noi în jurnal, de bărbat care are niște răspunsuri... Și arată cam bine, deși în costum toți arată bine. Nu știu ce-am pățit, dar am făcut-o lată. George n-o să mă mai sune niciodată, iar eu sunt teleghidată. David are o telecomandă, sunt convinsă că și eu am fost conectată fără să mă prind când și cum. I-am dat numărul de telefon din prima, știe unde stau, că doar m-a adus până în fața blocului, știe ce am în poșetă și n-am apucat să-i spun nici măcar un singur „nu" de când ne cunoaștem. Parcă el i-a dat *delete* lui George, nu eu. Nici n-aș fi știut cum, până azi...

— Stai puțin, să mă gândesc ce să fac – să sar până în tavan de bucurie că am în sfârșit o prietenă vindecată de ea însăși sau să mă apuce plânsul că iar te-ai îndrăgostit de altul și că o să urmeze aceleași catastrofe ca-n toate paragrafele tale de viață de mai sus? Mai bine mănânc și tac, că am dintr-odată de digerat prea multe chestii grele.

— Cât tu taci, eu pun filmul, ca să râdem și să plângem amândouă.

Ioana pornește DVD player-ul și televizorul și face setările pentru film. Încep reclamele și sună soneria. Întorc

amândouă capul şi Magda anunţă ca un majordom de curte regală:

— Intră în scenă George, pariez pe toţi pantofii mei. Când dai cu flit, bărbaţii se comportă invers decât muştele, draga mea – nu mor şi nici nu fug, ci se întorc să cucerească arma, ca s-o folosească ei mai târziu.

— George are cheie, spune Ioana relaxată şi se duce spre uşă, convinsă că e vreun vecin.

Şi totuşi, e George. Cu tot arsenalul de farmec la el, dar cu mai puţin aplomb ca de obicei.

— Deranjez? zice un alt model de George, diferit de cel care intra cu cheia lui şi până în baie îşi arunca toate hainele pe jos, iar Ioana le strângea şi le punea la spălat, ca într-o căsnicie îndoielnică. Modelul din uşă seamănă cu George de acum un an, care se uita la ea ca la o sculptură magnifică şi o mângâia până în vârful degetelor, „ca să ia forma frumuseţii"...

— Nu, adică ne uitam la un film. Eu şi Magda, spune Ioana rapid, ca să şteargă urma de îngrijorare de pe chipul lui George. Intră.

— Voiam să vorbesc doar cu tine, bună, Magda, dar o putem lăsa pe mâine sau pe mai târziu, dacă nu te culci devreme, spune moale George, deşi îşi tot ambalează vocea şi zâmbetul în ceva ce nu i se potriveşte.

Magda, care de obicei se făcea nevăzută în astfel de momente, îşi trăsese şi celălalt picior sub ea, ca să fie limpede pentru toată lumea că nu pleacă de pe canapea.

— Mai bine mâine, după muncă. Vorbim la telefon şi ne vedem, anunţă Ioana-cea-nouă, diferită de Ioana-cea-veche, care n-ar fi alungat niciun bărbat pe care-l iubea, ca să stea cu prietena ei. George-modelul-flituit se întoarce spre uşă, dar mai face o piruetă spre Ioana şi o sărută pe obraz.

— Mâine, atunci. Seară frumoasă.

Cum aude că s-a închis uşa, Magda sare de gâtul Ioanei şi o felicită şoptit:

— Așa da! În sfârșit, am învins! Iar sunt eu pe primul plan, nu ei! Iar tu ești incredibilă sau ți-ai pierdut mințile, dar nici nu contează, te ador!

Ioana râde de prosteala Magdei, dar imediat are tristețea aceea ca o bijuterie, pe care o poartă în ocazii sentimentale speciale. George încă mai doare...

Ioana

Discuția lămuritoare cu George a scos la iveală un bărbat îndrăgostit, speriat că iubita lui ar putea să nu mai fie a lui, mirat de schimbarea vizibilă și profundă a femeii care l-a adorat și l-a iubit ca nimeni alta. El n-a primit niciodată scrisoarea, așa că n-a știut niciodată unde a greșit cu adevărat și de ce Ioana n-a mai vrut să-i fie iubită. Pentru că Ioana nu i-a mai explicat nimic, l-a ascultat doar, cu mâna la tâmplă, ca o sculptură fără grai. Abia când el a terminat de propus, promis, argumentat, scuzat și sperat, Ioana și-a luat mâna de la tâmplă, a întins-o spre merele verzi pe care le avea mereu pe masă și a mușcat cu poftă dintr-unul...

Pentru cine crezi că ai fost cel mai bun partener de sex?

Cine a fost pentru tine cel mai bun partener de sex?

Care ar fi cel mai îndrăzneț lucru pe care l-ai face cu cineva de același sex?

Ce ai vrea să încerci, dar nu ai găsit partenerul potrivit?

Îți amintești măcar trei detalii de la prima ta experiență sexuală?

Ce aromă ți se pare cea mai erotică?

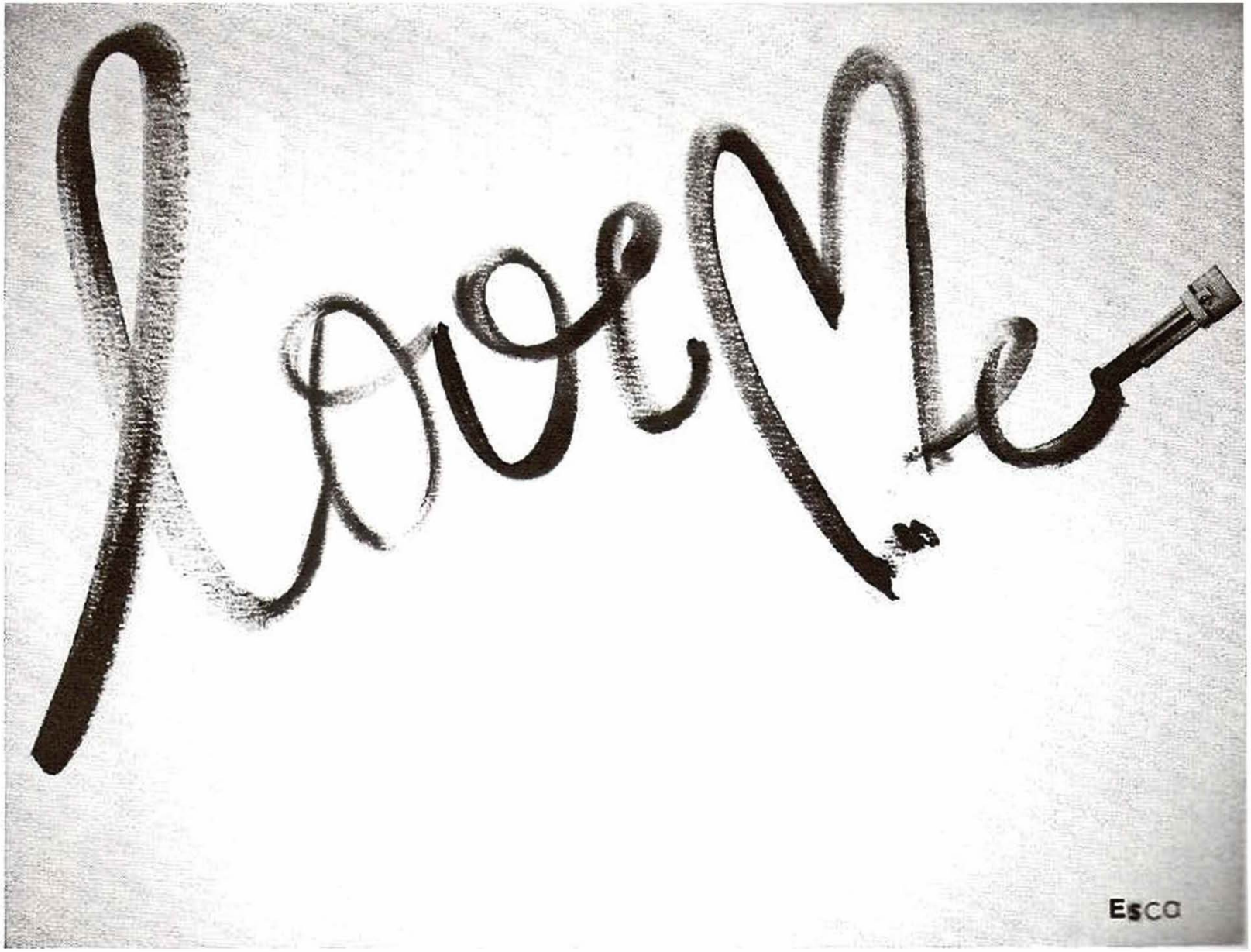
Esco

În ce ţinută e sexy o femeie? Dar un bărbat?

Ce n-ai face niciodată în pat cu partenerul tău?

Ce nu-ţi place să facă el (ea) după sex?

Ai intrat vreodată într-un sex-shop? Ce ţi-ai cumpărat? Dar ce-ai fi vrut să cumperi şi n-ai îndrăznit?

Ai făcut vreodată sex într-un loc public sau în orice alt loc inedit?

Ai făcut vreodată sex cu un necunoscut (o necunoscută)?

Ţi-ai înşelat vreun partener de viaţă?

Care a fost cea mai nereuşită experienţă sexuală de până acum?

Care e cea mai sexy parte a corpului tău?

Ce îţi blochează simţurile, încât să nu mai poţi continua partida de sex abia începută?

În ce ipostază te simţi cea mai seducătoare (cel mai seducător)?

Ce crezi că admiră un bărbat (o femeie) la tine într-o primă instanţă?

Ce zonă a corpului tău ţi-ai dori să o transformi printr-o operaţie estetică?

Cu ce ai compara aroma pielii persoanei iubite?

Ai putea să iubeşti pe cineva fără să faceţi sex sau fără să-ţi placă felul în care faceţi sex?

Ce crezi că nu ştii despre sex?

Care a fost cel mai greşit lucru pe care-l ştiai despre sex, înainte să-l faci?

Cu cine vorbeşti despre viaţa ta sexuală?

Dacă ai avea de ales între o asiatică (un asiatic), o negresă (un negru) şi o europeană (un european) pentru o partidă de sex, pe care ai alege-o (l-ai alege) – fie şi doar în imaginaţie?

Care ţi se pare cea mai bună sursă de informare despre sex?

Care a fost cea mai erotică dimineaţă din viaţa ta?

Care sunt cele mai afrodiziace mâncăruri, băuturi, senzaţii pentru tine?

Ce l-ai învăţat în primul rând pe copilul tău, la vremea adolescenţei, despre sex?

Care ţi se pare cea mai bună poziţie de sex?

Ce parte a corpului unei femei te fascinează? Dar a unui bărbat?

Cu cine ai avut cea mai scurtă trecere de la cunoaştere la sex? Dar cea mai lungă perioadă între cele două momente?

Care a fost cea mai mare surpriză pe care ai avut-o vreodată în pat?

Care a fost cel mai original lucru pe care l-a făcut vreun partener de-al tău în timpul unui act sexual?

Care ţi se pare cel mai mare mit despre sex?

De câte ori ai făcut cel mai mult sex într-o noapte (sau zi...)?

Când ai mimat utima dată un orgasm?

Ai apelat vreodată la serviciile unei prostituate?

Când ai vizionat ultima oară un film porno?

Care metodă contraceptivă ți se pare cea mai sigură?

Sharon Stone spunea că, atunci când are emoții la o conferință de presă, se liniștește imaginându-și câte o partidă de sex cu fiecare dintre cei prezenți. Ai încercat (sau ai încerca) vreodată această metodă inedită?

Ce-ți place să faci după ce ai făcut dragoste?

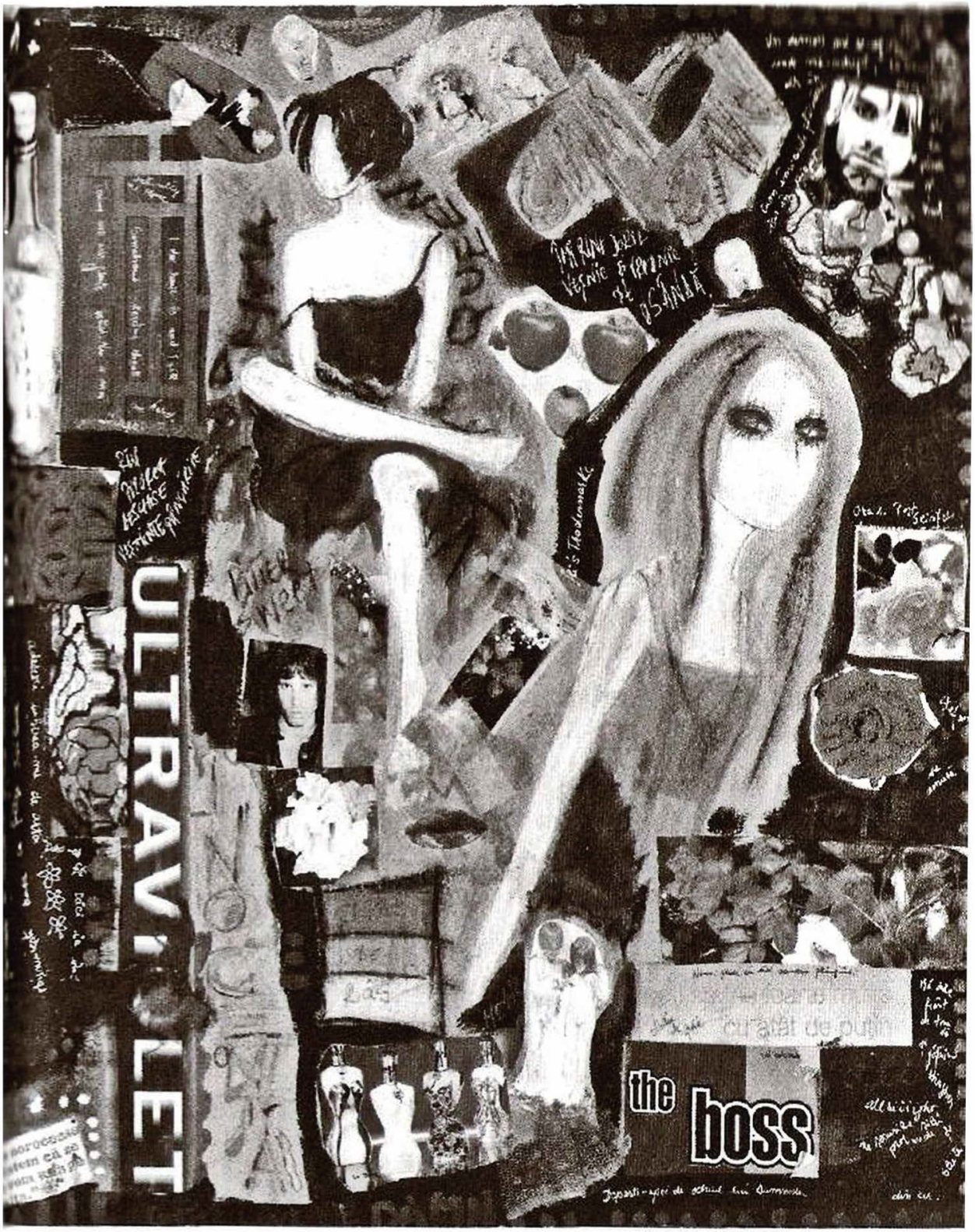

Lucrare de Ana Ularu

În tine mai locuieşte cineva

„The most important thing is to do things, not to have done them."

Karl Lagerfeld

Mă tot căznesc să găsesc răspunsul potrivit în faţa celor care se miră de energia mea zilnică, de cheful meu aproape extrem de a tot deschide capitole noi, de a încerca să tot sparg ferestre în ziduri ocrotitoare. Nu ştiu de ce, dar unele fiinţe văd în altele care muncesc mult doar nişte nefericiri, nişte neîmpliniri personale care, zic ei, sunt derizoriu înlocuite cu preocupări diverse. De parcă, atunci când eşti fericit şi ai toată liniştea unei iubiri sau a unei familii, n-ar mai trebui decât să admiri ce ţi se întâmplă şi să nu-ţi mai doreşti nimic în plus, nimic care să tulbure un echilibru atât de meritoriu obţinut. Oare îndrăzneala trebuie să se sfârşească odată cu fericirea? Oare nefericirea personală e cheia reuşitelor sociale şi profesionale?!... Oare, ca să laşi ceva în urma ta, trebuie să fii tu însuţi plin de urme, de răni şi traume care să-ţi fie călăuză?...

Cărţile de psihologie ne trimit mereu înapoi în copilărie, unde se pare că există cele mai multe răspunsuri pentru ce facem azi şi, mai ales, pentru cum operăm cu sentimentele noastre. O renumită profesoară americană de actorie aproape

m-a convins că în spatele fiecărui Oscar se ascunde o poveste tristă, dureroasă, care a marcat copilăria sau adolescența celebrului actor. Ba chiar dădea exemple, în cartea sa, despre cum căutarea în propriul trecut a devenit o tehnică actoricească imbatabilă, ca o sondă care scoate din adâncul unei ființe exact bogăția naturală ce-l va ajuta să se transforme în Omul Reușit de azi.

Ne ambiționăm din sărăcia în care am trăit cândva, ne inspirăm din reușitele unora care ne-au luat-o înainte, ne mobilizăm din fel și fel de motive personale și cred că, uneori, vrem pur și simplu să ne marcăm evoluția cu niște victorii ce ni se par importante pentru noi. Aud mereu expresia „am reușit prin propriile puteri", și nimeni nu pune la îndoială reușita, dar se găsesc destui să comenteze „puterile" pe care le-ai avut la îndemână. A reuși să faci ceva în viață este, probabil, cea mai elastică poveste a lumii în care trăim și, odată cu evoluția ei, se schimbă și parametrii reușitei. Pe această trambulină existențială sărim toți, dar fiecare are un nivel al propriului salt. Reușita înseamnă fie un copil sau mai mulți, o famile întreagă, o casă, o meserie stabilă, o funcție, o carte scrisă, o pasiune dusă la performanță, un premiu, notorietate, un disc, un film, un boutique, o colecție, un dulap ticsit, călătorii, învățarea unei limbi străine sau a unui instrument, aur, mașini, tablouri, prieteni, operație reușită, studii, firmă, oameni salvați... Sunt alăturări ciudate, dar fiecare definește zâmbetul unui om care a reușit ceva în viață, după propria abilitate de a folosi „trambulina" aceea. Mai rămâne doar de explicat ce anume te face să crezi că aceea e o reușită, înainte de a fi o scuză, o hărnicie inerțială...

După o anumită reușită, unora parcă li se opresc motoarele și respectivii așteaptă... să moară, trăind până la expirarea termenului doar din inerția acelei reușite. Pentru alții, reușita cea mai mică e un semn că pot mai mult și că e mereu loc... în sus, pentru salturi mult mai îndrăznețe, chiar mai periculoase. Reușita, într-o lume limpede, ar trebui să nu fie

doar încrâncenare şi renunţare, ci şi joacă, bucurie, consecvenţă. Şi ar mai trebui să fie... căutare. În noi se află în mod cert nişte posibilităţi uriaşe, care se arată doar dacă sunt extrase, ca bogăţiile naturale. Cu un oarece noroc, părinţii atenţi văd în copiii lor sclipirile reuşitelor de mai târziu şi îi călăuzesc inspirat. Dar, tot de atâtea ori, aproape fără vină, părinţilor li se pare că văd în copii doar urmele neîmplinirilor lor şi-i duc pe drumuri încurcate, care se şi înfundă, fiindcă nu sunt cele potrivite pentru ei. A ajunge la maturitate înseamnă, cred, şi a ajunge la tine, la ceea ce ai putea să faci şi să devii „prin forţele proprii".

Scriu mereu cu bucuria că de partea cealaltă e cineva care n-o face pe deşteptul şi cu speranţa că nici nu se întreabă de unde până unde îi dau eu sfaturi. Inspiraţia poate veni din orice, de la oricine, aşa m-a învăţat viaţa, şi ar fi frumos să aflu că acum, în liniştea unui moment de singurătate, cineva începe să caute şi mai adânc în el...

Reuşita n-ar trebui să fie doar un punct, ci un zigzag, ca la electrocardiogramă – acolo e schema cea mai simplificată a vieţii noastre, e esenţa noastră de luptători. La fiecare a doua bătaie de inimă, ar trebui să fim în partea de sus a împlinirilor noastre. Şi să încetăm să le privim pe cele care tocmai s-au petrecut, căci e aşa de incitant să tot descoperim, în loc să tot aplicăm...

Unele emoţii puternice nu pot fi păstrate intacte decât întorcându-le spatele, ca în faţa unui peisaj ameţitor de frumos. Nu-l poţi aprecia la fel decât căutând altul, părăsindu-l cu bucuria că ai primit un dar, nu că te-ai desprins dintr-un loc... Următoarea ta reuşită e sigur mai captivantă decât cele pe care le-ai tezaurizat deja...

Articol publicat în revista *Elle*

Pe ce cheltuieşti cei mai mulţi bani pe lună?

Pentru ce obiect ai strâns vreodată bani, cu răbdare, până l-ai avut?

Din ce ţi-ai câştigat primii bani în adolescenţă?

În urma cărei achiziţii ţi-a părut rău de banii daţi?

Care ar fi primul lucru costisitor pe care l-ai cumpăra dacă ai avea un milion de euro?

Care a fost cel mai neplăcut lucru pe care l-ai făcut pentru bani?

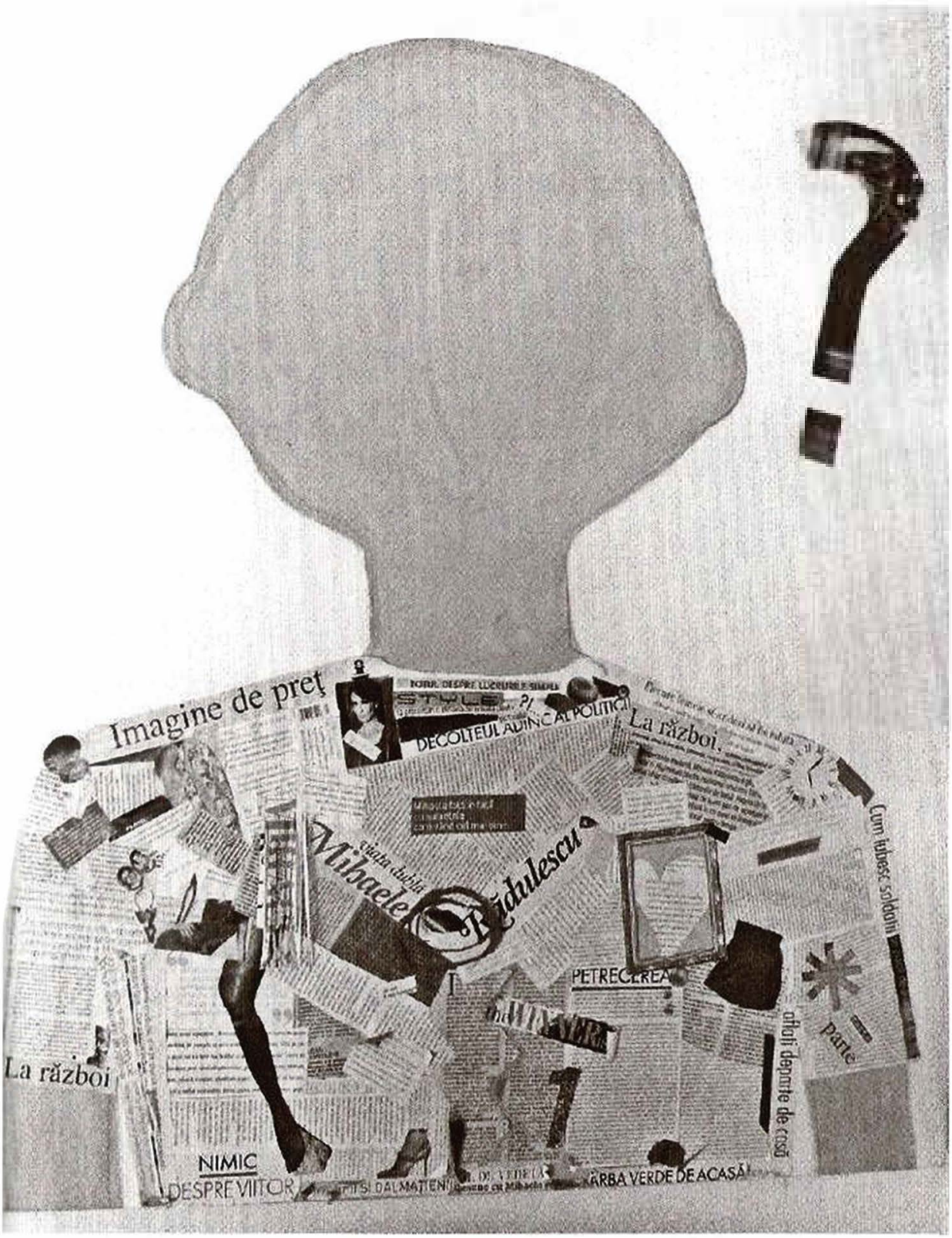

Tablou-cadou făcut de Andreea Esca

Când ţi-au lipsit cel mai mult banii?

Când te-ai certat ultima dată cu partenerul de viaţă de la bani?

Dacă ai găsi vreodată o sumă mare de bani, ai înapoia-o păgubaşului?

Pentru ce ţi se pare aiurea să plăteşti taxe?

Care este cel mai scump obiect pe care îl posezi?

Care este cel mai valoros dar care ţi s-a făcut vreodată?

Care este cel mai înţelept lucru pe care-l poţi face cu banii?

Pe ce n-ai da bani niciodată?

Când ai simţit că banii ţi-au adus fericirea?

Dacă ai face o listă cu toate cheltuielile inutile dintr-o lună, câţi bani ai avea în plus?

Care a fost cea mai tristă imagine a sărăciei pe care ai văzut-o vreodată?

Ce anume te-ar impresiona atât de profund încât să donezi sume importante de bani şi să dedici timp pentru a fi de ajutor unor persoane defavorizate?

Care este persoana care ţi se pare că-şi cheltuieşte cel mai inteligent banii?

Cine te ajută cel mai mult când rămâi fără bani?

Pentru ce sumă ai accepta să:

– nu mai faci sex niciodată?

– să faci sex cu un necunoscut (o necunoscută)?

– să îţi razi tot părul de pe cap?

– să minţi la tribunal, ca martor?

– să-ţi donezi un organ pentru un străin?

– să fii supus unor experimente medicale?

– să fii fotografiată nud pentru o revistă pentru adulţi?

– să divorţezi de un milionar care te-a înşelat?

– să faci sportul extrem de care-ţi este cel mai frică?

Care a fost cea mai mare extravaganţă financiară a ta de până acum?

Cine are cele mai mari datorii la tine?

Cine e cea mai zgârcită persoană pe care o cunoşti?

Lucrare de Ana Ularu

Scrisoare către o „străină frumoasă"

Prima pornire a fost să-i trimit o scrisoare domnului Mircea Cărtărescu, care să-i ajungă în cutia poştală de acasă. Neştiindu-i adresa, m-am gândit că aş putea s-o aflu dând nişte telefoane cunoscuţilor Domniei Sale sau chiar dânsului, în speranţa că nu se va mira îngrozit de îndrăzneala mea. Am renunţat, deşi antrenamentul de documentarist la televiziune mă dădea drept câştigătoarea sigură a adresei scriitorului – doar am făcut rost de adrese şi numere de telefon de preşedinţi, ambasadori, actori, baronese şi prinţi de pe planetă...

Apoi, m-am gândit că privilegiul de a avea o pagină la dispoziţie, într-o revistă decentă şi cu „adrisanţi" inteligenţi, e o ocazie mult mai bună de a-i scrie autorului, mai ales că mesajul nu e personal, iar exaltarea mea nu va fi indecent înţeleasă.

Dragă („stimate" am încercat, dar e prea distant)
domnule Cărtărescu,

am încheiat lectura cărţii *Frumoasele străine* astă-noapte, pe la 1. E atât de previzibil ce vreau să vă scriu, încât scurtez traseul şi vă informez brusc că mi-aţi zgândărit atâtea simţuri şi mi-aţi provocat atâtea zâmbete, ba chiar hohote de râs, încât am simţit nevoia (poate îndoielnică, dar nu-mi mai pasă) de a vă lăuda, de a vă mulţumi, de a vă felicita şi de „a

vă aduce la cunoştinţă" că-mi sunteţi şi mai drag decât atunci când (ştiu, pentru că nu ştiţi să refuzaţi o invitaţie) mi-aţi fost oaspete la emisiuni de televiziune sau chiar partener de dialog la un club de carte, unde eu eram intrusul şi dumneavoastră Scriitorul – deficitul de „drag" de atunci provenea din teama de a nu mă face de râs şi din şi mai marea panică de a nu vă asigura un cadru reconfortant şi motivant „la TV".

Ideea năstruşnică de a vă scrie are, totuşi, o explicaţie – câţiva dintre admiratorii mei, de facturi dintre cele mai neaşteptate, îmi urmează ideile şi gesturile cam ca participanţii la trafic, dirijaţi de agentul de circulaţie. Am mereu grijă să nu le propun activităţi derizorii sau idei halucinante, aşa încât ideea de a le prezenta cartea dumneavoastră ca pe un „must have" al sezonului mi se pare inspirată.

Îmi asum fiorii ironici ai celor care-şi închipuie că pe Cărtărescu ar trebui să-l citească şi, mai ales, să-l critice doar specialiştii, doar intelectualii dovediţi şi declaraţi. Îmi asum şi sprânceana ridicată, a dumneavoastră sau a cititorilor încă neconvinşi. Să-ţi facă Mihaela Rădulescu o cronică de carte poate nu e chiar visul autorului, dar măcar cineva de la departamentul de PR al editurii Humanitas se va bucura de „pleaşcă" şi va zice: „La urma-urmei, de ce nu?"...

Am găsit atâta bucurie în lectura acestei cărţi, am simţit atâta revoltă pentru nedreptăţile ce v-au bântuit, am hohotit de râs şi „am vizionat" atâtea secvenţe cinematografice, încât am simţit, aproape la fiecare a doua pagină, că mi-aţi făcut daruri, că mi-aţi adus suveniruri din călătorii, că m-aţi convocat la întâlniri parcă masonice, în care detaliile se ofereau numai celor privilegiaţi. Femeie sensibilă fiind, am savurat micile detalii din care am înţeles ce iubire întreagă şi puternică trăiţi cu „Ioana cea mult mai bine înfiptă cu picioarele pe această planetă". Lista micilor plăceri pe care mi le-aţi oferit prin această carte e mult mai cuprinzătoare, dar n-aş vrea să alunec în mai multă naivitate decât până la acest paragraf şi nici n-aş vrea să se creadă că „am un interes".

Nu vreau nici să-mi mulțumiți politicos dacă vreodată ne vom mai întâlni și nici să-mi faceți cunoștință cu vreun agent, editor sau traducător cu care lucrați. Nu visez nici la vreo reciprocitate conjuncturală, prin care dumneavoastră să „salutați cu speranță" vreuna dintre aparițiile mele editoriale.

Să spunem că gestul meu e unul de libertate, mai mult de tip occidental decât balcanic. Nevoia de a lăuda, de a admira și în gura mare am deprins-o tocmai părăsind o țară în care prea mulți oameni merituoși și valoroși erau ba aspru criticați, ba înjurați sau denigrați doar din obișnuință, invidie sau tenacitate „colegială". N-am auzit, personal, nicio înjurătură la adresa autorului Mircea Cărtărescu, dar îmi imaginez (și vă cred pe cuvânt) că aveți niște „piranha", mai ales în mediul literar, care vă irită și vă macină. Sunteți un scriitor de succes și, oricât v-ar plăcea să trăiți între pereții casei dumneavoastră, sper să fiți scos „cu forța" în lumea largă, unde să fiți din ce în ce mai tradus, mai citit și mai... bine plătit.

Nu e tocmai fair-play să recunosc, dar când i-am luat un interviu „celui mai bine vândut autor de pe planetă", Dan Brown, m-am gândit brusc la dumneavoastră. Având ocazia să-l cunosc personal cam cât v-am cunoscut și pe dumneavoastră – adică la un metru distanță și pe parcursul câtorva zeci de minute de interviu și al câtorva minute de „small-talk in between" –, nu m-am putut abține să nu procedez ca la shopping în străinătate, unde fiecare sumă prezentată în moneda străină trecea, în mintea mea, drept o uriașă sumă în lei. Adică, domnul acela la fel de sfios ca dumneavoastră, poate la fel de singuratic și de fericit în habitatul lui (trăiește în aceeași casă, cu aceeași soție și în același sat chiar și după ce contul lui a început să dea pe dinafară de milioane de dolari), la fel de criticat și neiubit de breaslă, dar savurat de cititori, a ajuns să nu mai știe câți bani are și ce-ar putea face cu ei, iar noi încă nu pronunțăm corect Mircea Cărtărescu?!... E o retorică inutilă și prea des

invocată, știu, dar nedreptatea rezistă, ca și coafura din reclama aceea la fixativ.

Știu că va fi îmbulzeală la noua dumneavoastră carte, căci notorietatea și succesul de până acum v-au creat acest culoar impozant și benefic. Dar mi-am zis că nu strică să îndemn și cititoarele mele, consumatoare de fashion și informație de calitate, către raftul unde *Frumoasele străine* stau precum o pereche de pantofi Louboutin sau o poșetă Hermès, mărci pe care orice femeie își imaginează că le va avea într-o bună zi. V-am așezat în lista aceasta nu ca „nuca-n perete", cum pare privind de pe trotuarul de vizavi, ci pentru că îmi imaginez, cu aceeași naivitate de mai sus, că femeile se vor simți brusc mai sexy cu cartea dumneavoastră în mână, chiar la coafor sau pe plajă. Faptul că veți fi consumat și de ființe ce n-au absolvit Facultatea de Litere n-ar trebui să vă panicheze, ci să vă creeze încă un șir ridicol de dușmani, care să-și roadă unghiile și să-și bea mințile de nervi că Mircea Cărtărescu a pătruns în toate mediile și a devenit cel mai cool scriitor al epocii.

Cred, cu toată admirația și sinceritatea, că puteți cuceri orice teritoriu uman și că nu varietatea creierelor care citesc o carte ar trebui să dea valoarea unui autor, ci amprenta nutritivă care rămâne pe tot atâtea suflete. Într-un dezmăț de epitete, comparații și brizbizuri stilistice cu care v-a tot fost asociată opera, aș vrea să mă înscriu cu o apreciere banală – scrieți atât de frumos pentru noi, cei mulți...

Vă mulțumesc și vă doresc nemurire.

Mihaela Rădulescu

Articol publicat în revista *Elle*

Ce carte ţi-a marcat adolescenţa?

Ce autor de carte ai vrea să cunoşti personal?

Care sunt primele trei cărţi în topul celor mai importante pentru tine?

Care este genul tău literar preferat?

Despre ce ţi-ar plăcea să scrii o carte?

Care este filmul pe care l-ai revăzut de cele mai multe ori?

Ce pasiune de timp liber ai și cât ai învățat despre ea?

Din ce film sau carte știi replici pe de rost?

În ce personaj din filme sau cărți te-ai regăsit cel mai mult?

Ce carte ai simțit că ți-a influențat cele mai multe decizii importante de până acum?

La ce spectacol de teatru ai fost extrem de emoționat(ă)?

Numește trei actori și trei regizori pe care îi preferi acum.

Poţi numi rapid trei câştigători ai Premiului Nobel?

Cât timp petreci în faţa computerului, zilnic?

Care este blogul/site-ul tău preferat?

Care este jocul tău preferat pe computer şi câte ore ai stat cel mai mult jucându-l?

Dacă o zi întreagă n-ai avea computer şi telefon mobil, cu ce alte activităţi ţi-ai umple ziua?

Ţi-ai luat vreodată o identitate falsă doar ca să înjuri pe cineva pe forum?

Cu ce-ai exagerat când ţi-ai scris profilul pe o reţea de socializare?

La ce serial te-ai uita încontinuu?

Când ai învăţat ultima dată o poezie pe dinafară?

Ce obiect ai confecţionat fără niciun ajutor?

Ce ştii să repari în casă?

Care e sportul tău preferat, chiar dacă nu-l practici?

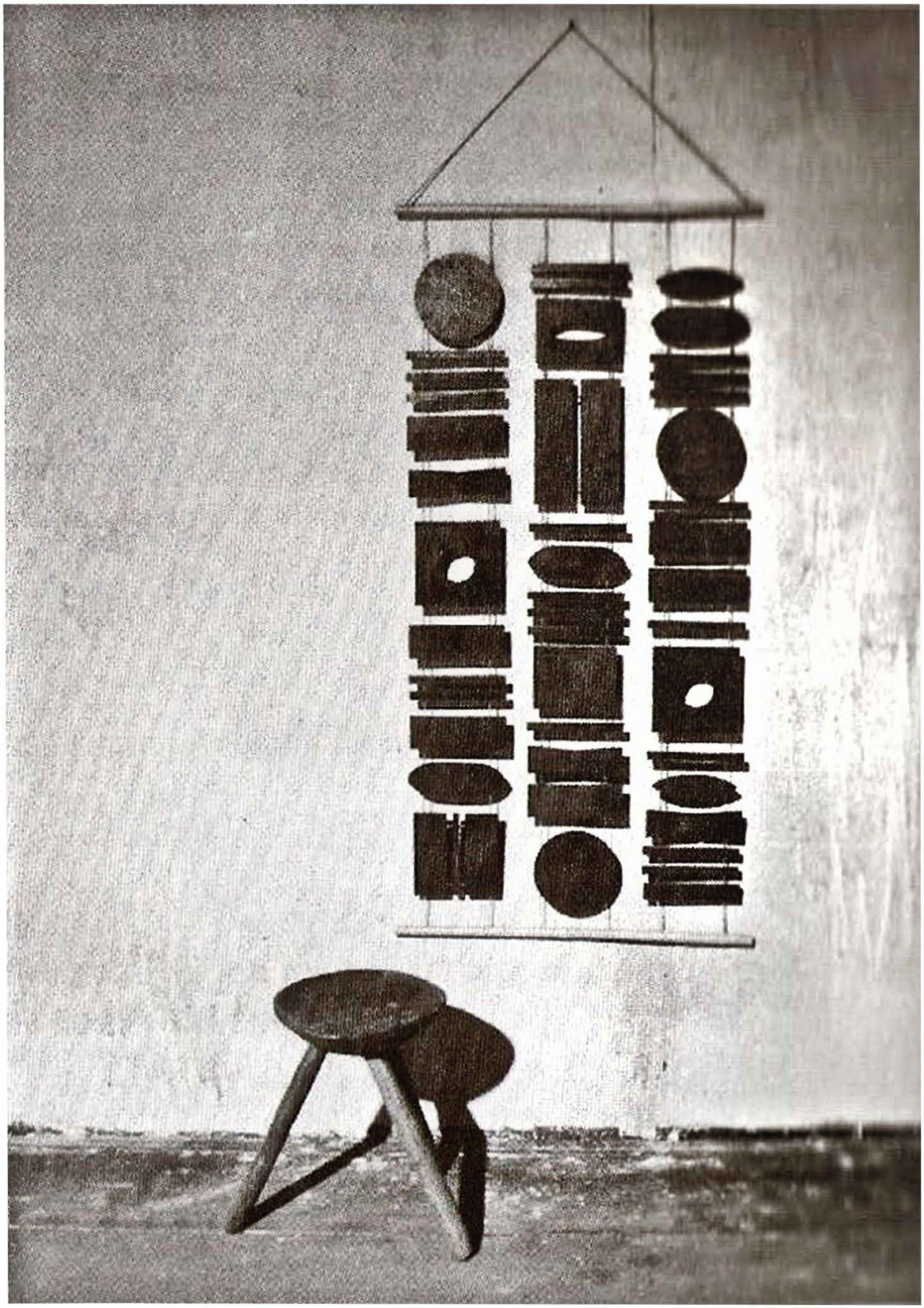

Obiect și fotografie realizate de Florin Rădulescu

Ce sport practici acum, consecvent?

Care crezi că e sportul care dezvoltă cel mai frumos trupul unei femei? Dar al unui bărbat?

La ce sport nu ţi-ai da niciodată copiii?

Care sunt campionii tăi preferaţi?

Care este cea mai periculoasă acţiune sportivă (sport extrem) la care ai participat vreodată?

Care este cea mai interesantă (auto)biografie pe care ai citit-o până acum?

Care este atmosfera cea mai liniştitoare pentru tine? Descrie toate amănuntele.

Care este întrebarea ta preferată dintre toate câte ţi s-au adresat vreodată?

Care este cel mai frumos răspuns pe care l-ai auzit până acum?

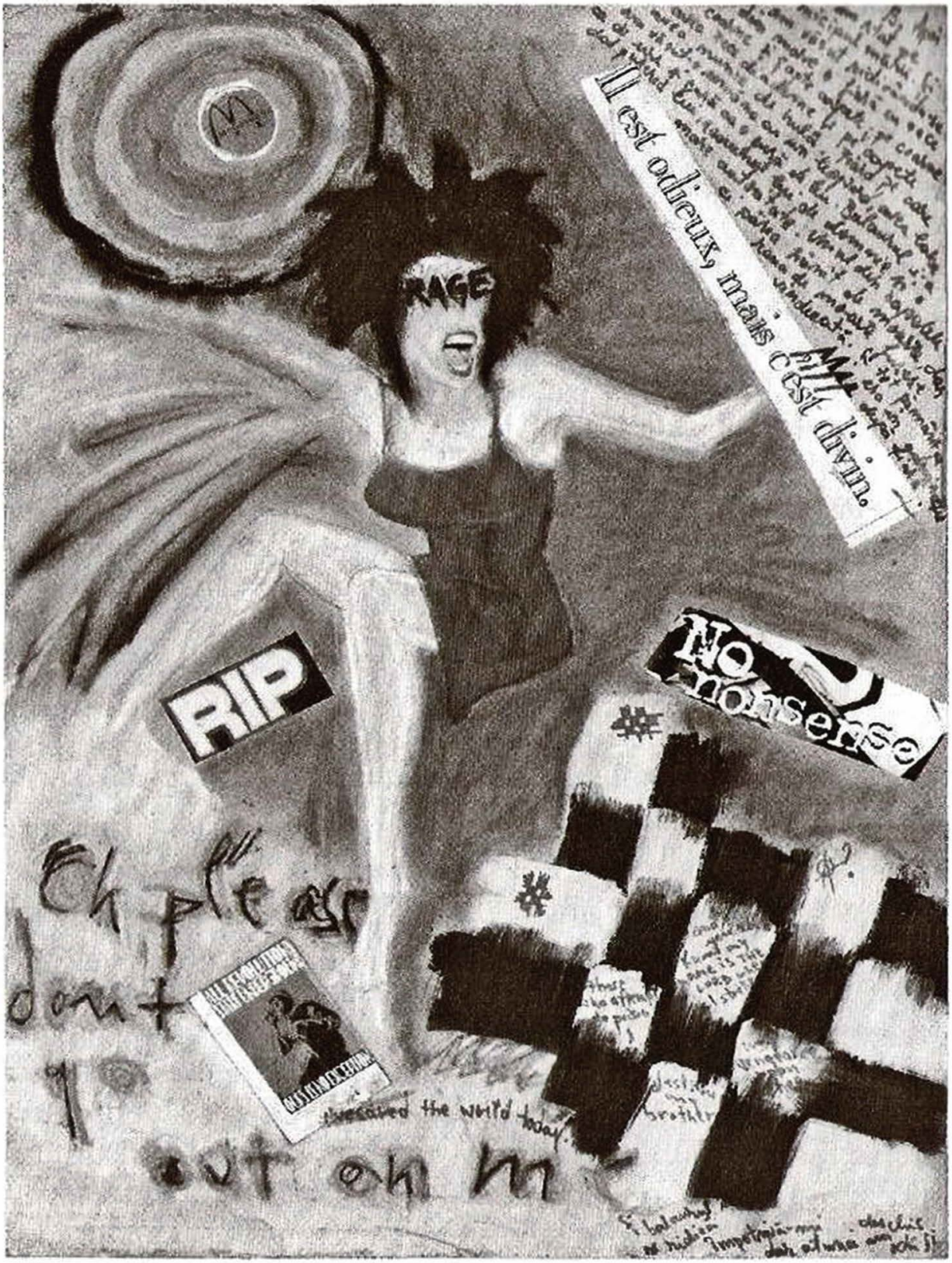

Lucrare de Ana Ularu

Instinct

Sună alarma telefonului și, înainte să deschid ochii, mi-aduc aminte că azi e ziua cea mare! *It's a beautiful night,/ We're looking for something dumb to do.../ Hey, baby/, I think I wanna marry you...* – cântă Bruno Mars din telefon, și zâmbesc. Tot nu deschid ochii.

Well I know this little chapel on the boulevard we can gooooo,/ No one will knooooow... – doar vreo 150 de invitați, după cum arată ultima noastră listă de rude, prietenii mei, prietenii lui, obligații de serviciu... Îmi pipăi inelul de logodnă și-mi aduc aminte cum m-a cerut de nevastă – când se spăla pe dinți, în ușa băii, cu spume la gură și în chiloți. Știu, nu pare romantic, dar poza pe care i-am făcut-o cu telefonul, înainte să-i răspund, e înrămată pe noptieră și o văd în fiecare dimineață, când deschid ochii. Și mă face să zâmbesc, ceea ce e tot ce mi-am dorit mai mult de la viață! Să încep fiecare zi zâmbind. Bine, mai era pe lista mea din jurnalul pe care-l țineam la 16 ani și raza de soare... Adică să mă trezească ea, prin perdele, nu ceasul deșteptător. Și mai era și el – un bărbat înalt, brunet, cu nasul puțin coroiat, cu un trup atletic, ochi verzi... și să fie foarte romantic. Am decis să rup pagina aceea după ce am spus „Da", căci tocmai mă mărit cu *El*, care e blond, cât mine de înalt, are ochi albaștri și un pachet de alte calități, despre care am aflat că există la bărbați în ceilalți 16 ani care au trecut de când am scris aberația aia și până azi, când mă mărit.

Deschid ochii încet şi mă ridic brusc, pe finalul melodiei – *Don't say no, no, no, no-no,/ Just say yeah, yeah, yeah, yeah- yeah;/ And we'll go, go, go, go-go,/ If you're ready, like I'm ready...* Îmi scapă un icnet de durere, pentru că uitasem de genunchii juliţi şi plini de vânătăi... După icnet, zâmbesc când îmi mângâi genunchii... Pe fotoliul galben stă rochia de mireasă – simplă, albă şi cu dantelă pe tot spatele. Mi-am desenat-o singură, n-am avut nicio ezitare, aşa voiam să fie dintotdeauna. Louboutinii de satin stau în dulap din a treia zi după ce m-a cerut de nevastă, căci i-am comandat pe net, să fiu pregătită. Sunt pregătită, îmi repet în gând, sub duş, la oglindă...

„Sunt pregătită", scriu cu ruj pe oglindă – şi rujul se rupe chiar când încep să desenez un semn de întrebare...

***

Până ieri credeam că sunt foarte *ready* să mă mărit – la naiba, împlinisem în mai 32 de ani şi era timpul. Dar nu era numai asta – chiar îl iubeam pe *El* şi chiar mă prindeam în fiecare zi cât mă iubeşte. Toată familia îl iubea, era „ginerele ideal", care nu supără pe nimeni. Cu nimic. Care nu greşea. Nimic.

Dar ieri, după ce m-am dus să fac ultima probă la rochia de mireasă, am intrat în supermarket să iau câte ceva pentru micul dejun – uitasem complet să umplu frigiderul de când am decis să dormim separat ultima săptămână dinainte de nuntă (era o măsură romantică şi eram mândră că a fost aprobată, fiind a mea integral). M-am gândit că nu e cazul să leşin de foame la propria-mi nuntă, deşi ar fi fost memorabil! În fine, mi-am luat ouă, lapte, pâine, suc de portocale şi tampaxuri, căci, da, noaptea nunţii mele va fi amânată, din motive... ginecologice. M-am dus să plătesc. În faţa mea, la coadă, văd nişte umeri laţi şi o freză ciufulită, care seamănă cu... Întoarce uşor capul spre casieră şi recunosc profilul. Adică tot omul! Dar ce să caute aici?! Probabil că mă holbam

cam insistent şi o fi simţit, altfel nu-mi explic cum a o luat-o brusc şi a rămas la fel de perplex ca şi mine.

— Sofia?! zice mai mult în gând, dar simt, exact ca pe vremuri, cum mi se taie respiraţia de la „grenada" făcută din privire, voce şi zâmbet... Care-mi explodează mereu în stomac, de-mi vine să mă ghemuiesc şi să plec de-acolo în mersul piticului...

— Hei, ce întâlnire...! completez ca o tâmpită, având grijă să par degajată şi... neexplodată.

— 115... Plătiţi cu card sau cash? întreabă casiera, căreia îi arunc cel mai recunoscător zâmbet, căci a tăiat puţin din penibilul expresiei mele faciale, măcar pentru că l-a făcut să se uite spre ea, să achite nota.

Doamne, fă-l să spună că se grăbeşte şi să plece după ce plăteşte, te rog, te rog, nu mă lăsa! Dar de sus nu vine niciun semn în favoarea mea, ci, ca şi cum convorbirea mea spirituală a fost interceptată de diavol, începe să mă ajute să scot lucrurile din coş, să le punem pe bandă. Nu tampaxurile! Oare n-ar trebui să existe o lege care să le interzică bărbaţilor să umble în coşul unei femei?! Sau măcar să ne cumpărăm chestiile astea intime dintr-un loc unde ei să nu intre niciodată... Prea târziu pentru măsuri sociale – tampaxurile mele stau pe ouă şi bufnesc într-un râs cretin, căci imaginea obţinută mi se pare de excepţie! Victor râde şi el, ceva mai reţinut, dar eu sunt pierdută, căci nu mă pot opri nicicum din râs, mai ales că penibilul situaţiei continuă. Vânzătoarea ia tampaxurile, le scanează, dar codul de bare nu vrea să participe la calmarea mea. Cât o ţin plămânii, vânzătoarea strigă:

— Rodica, cât sunt tampaxurile astea?

Şi flutură pachetul cu mâna în sus, către cealaltă casieră.

— Nu ştiu, dragă, că-s la menopauză.

Şi râd amândouă de se prăpădesc. Tampaxurile mele ajung acum în mâna lui Radu, responsabilul solicitat să meargă cu ele la raft şi să aducă altele, scanabile.

Încetez cumva cu râsul și, considerând că tot ce a fost penibil a trecut deja, observat de absolut toată lumea din jur, îl întreb pe Victor, cu o voce în care am băgat câtă siguranță mi-a mai rămas:

— Ce faci în țară? Ai venit la ai tăi?

— Da, oarecum, dar și cu treabă. Am primit o ofertă interesantă și am venit s-o discut cu...

— Nu mai avem „mini" tampoane, doriți cumva „maxi" sau cu aripioare? aud o voce de bărbat, probabil acel Radu care n-a înțeles nicicum cât de aiurea ne simțim când se dezbate în public chestiunea pe care noi ne-o băgăm între picioare, dar nu de plăcere, ci de nevoie.

Are mâinile încărcate de *device*-urile cu pricina, iar eu trebuie să fac alegerea, sub privirile lui, ale lui Victor, ale celor doi bărbați din spatele meu și ale femeilor curioase să se inspire, la o adică. Ce poate să mai urmeze, Doamne?! O prezentare în PowerPoint despre cum se folosește?!

— Cu aripioare, zic hotărâtă.

Le iau din mâna lui Radu și, ca pe șantierele socialiste, dar fără cântec, pachetul trece în mâinile casierei, care scanează – victorie! – și i le dă lui Victor, care mă ajută și cu pusul în plasă. Plătesc, iau restul, mă răsucesc spre ieșire și, când credeam că încep să redevin ființa aceea minunată care credeam că sunt, mă împiedic de mașinuța unui copil strecurat pe sub casă și ajung, cu mare dedicație și spontaneitate, pe jos. Toată.

Nu știu să spun dacă mă dureau mai tare genunchii, plini de sânge, sau sufletul, de mila mea. Evident că-mi venea să plâng, dar urmele de mândrie îmi spuneau să râd din nou aiurea-n tramvai și să mă întorc și pe spate, pe podeaua magazinului, râzând cu aceeași poftă, culmea, din ce în ce mai autentică. Mi-am dat seama că nu mai știu pe nimeni care să se fi făcut de râs într-un asemenea hal, care să fi fost penibilă în rafale, nu numai în fața atâtor străini, dar mai ales în fața bărbatului care este... iubirea vieții ei. Victor se

apleacă peste mine, îngrijorat, dar fără vorbe. Îl aud pe [illegible] de şerveţele din plasa lui şi-mi şterge sângele de pe genunchi. Rodica, foarte săritoare, mă întreabă dacă să cheme salvarea. Da, n-ar fi o idee rea să ies pe targă, măcar nu mi s-ar mai întâmpla nimic mai rău....

— Nu, mulţumesc, spun, ridicându-mă sportiv, ca să-l asigur pe toţi participanţii la spectacol că-s vie şi lucidă.

Reuşesc să ies din magazin sprijinită de braţul lui Victor şi mă aşez la prima masă de la terasa restaurantului din faţa magazinului. Decid că trebuie să beau nişte apă şi să-mi pun nişte gheaţă pe genunchi. Victor comandă apă şi gheaţă şi-mi ordonă să nu mă mişc de acolo până nu se întoarce.

Mă uit după el cum traversează strada, alergând printre maşini, şi mă întreb ce înseamnă toate astea, după alfabetul bunicii mele, care e cel mai superstiţios membru al familiei, cu toate că nu s-a transmis asta în gena nimănui. Mai am o zi până la nuntă şi mă întâlnesc cu bărbatul care mi-a luat inima în valiză, fără să-l oprească nimeni la graniţă, când a plecat la Londra. Mă împiedic înainte de nuntă. Sigur e un semn rău. Îmi bate inima şi mai tare când îl văd ieşind din farmacia de peste drum – asta sigur e de rău, şi n-am nevoie de bunica pentru a vizualiza schema dezastrului... Beau tot paharul cu apă şi-mi aranjez părul, de parcă atât mi-a mai rămas de făcut ca să scap din situaţia asta.

Tot fără vorbe, Victor îngenunchează, îmi şterge genunchii ca o asistentă bine plătită, îmi pune plasturi pe fiecare şi fiorii pe care-i simt îi trec în contul durerii, al usturimii, ca să mă asigur că nu e vreo altă senzaţie prin preajmă. Aiurea! Mâinile lui pe picioarele mele, mai ales acolo, pe interiorul genunchilor... Ah, la naiba, pe cine păcălesc?! Îi fac semn ospătarului pentru încă un pahar cu apă şi-i mulţumesc lui Victor, moale ca o cârpă. Eu, nu Victor. Se aşază în faţa mea, îşi spală mâinile cu gheaţă şi-mi vine să-i strig să o arunce toată pe mine, să-mi revin, dar îl privesc ca o tâmpită ce

sunt, cu drag, recunoştinţă şi nişte tone de amintiri care vin mult mai repede decât paharul cu apă...

— Mâine mă mărit, spun de parcă am rostit o frază în chineză în faţa unui vorbitor de franceză.

Dintre milioanele de variante de texte ce ar putea fi emise într-o conversaţie inteligentă, dacă n-aş fi fost eu vorbitoarea, am făcut alegerea care mă reprezintă cel mai fidel – asta sunt eu, regina tâmpeniilor, cel puţin astăzi.

Pauză. Cam lungă, de parcă Victor ascultă traducerea în cască. Îşi revine şi îmi dă ceea ce merit:

— Mă bucur pentru tine, fată frumoasă! Grozav!

„Nu-mi da amănunte", pare să spună privirea lui – dar eu azi îmi dau doctoratul în cretinisme:

— E medic. Şi suntem împreună de trei ani. Sunt fericită.

Puteam să spun şi: „E fericit. Are trei ani şi sunt medic" – ar fi avut acelaşi sens, căci intonaţia corespunzătoare fiecărei informaţii nu a colorat emisia şi nici n-a convins recepţia. Adică Victor a recepţionat mesajul, sunt convinsă, dar mă priveşte ca şi cum sunt beată şi simpatică, deci îl amuz, dar nu crede o iotă din ceea ce-i spun.

— Minunat... Eram sigur că o să-ţi revii şi că-ţi va fi bine.

Acum îl urăsc. De ce trebuie să zgândărască rana asta? Din ce să-mi revin?! N-am fost nici prima, nici ultima femeie înşelată, prea mândră ca să ierte şi să rămână lângă omul pe care-l iubea cel mai mult pe lume. OK, am suferit, dacă aşa se numeşte penitenţa în care am trăit un an întreg, fără alt bărbat şi fără să-mi mai doresc vreodată unul, dar eram tânără, imatură şi mult prea bună pentru el. Da, asta a fost, m-a schimbat pentru o vreme cu nenorocita aia de prietenă a mea şi, după ce i-a trecut, m-a tot vrut înapoi. Şi m-a cerut şi de nevastă. Şi evident că am spus NU! Şi evident că n-am mai vrut să-l văd vreodată! Ce, nu se întâmplă asta zilnic, atâtor femei de pe planetă? După care, iată, apare bărbatul potrivit, te măriţi şi eşti ca nouă. Eu sunt ca nouă.

— Tu ce faci? Cum îți merge la Londra? Și de ce ai venit în țară? turui eu după ce gândurile de mai devreme au beneficiat de aportul paharului cu apă numărul 2, prompt sosit și băut ca absintul, pe-ndelete și cu sclipiri în ochi...

— Sunt bine, nu mă mărit – glumește și mă pronunț iarăși, căci râd și eu cu el. Se deschide o televiziune nouă de știri și m-au chemat să văd dacă aș putea să-i consiliez pe partea editorială, timp de un an. Mă duc mâine să văd despre ce e vorba – așa, din povești, sună incitant, mi-ar plăcea să construiesc ceva de la zero.

— Super. La asta te pricepi... Dar lași tu BBC-ul pentru o televiziune de-aici? Ești sigur că nu faci iar o alegere proastă? spun cu o expresie ca de copil orfan care-și regăsește în sfârșit mama și e foarte fericit.

Uf, mi-am revenit – am început să trag ca un *sniper*, în ținte mici, dar fără greșeală. Ah, ce bine i-am zis-o!

— Hmm, tocmai mi-ai luat o viață. Câte mai am în jocul ăsta? Măcar una?

Nici nu mă îndoiam că a priceput aluzia și că va glumi pe seama micii mele răutăți – e prea deștept ca să ia în serios săgețile otrăvite ale femeii care l-a iubit atât de mult.

La urma urmei, ce m-a apucat? Am închis povestea asta de mult. De ce mă port de parcă aș mai avea vreo răfuială cu el? Hei, Sofia, revino-ți, strigă de pe malul celălalt biata mea voce interioară, epuizată de atâtea pățanii și emoții în aceeași zi.

— Dacă ai timp și chef, te invit la nuntă. Îți trimit chiar azi invitația, pe adresa părinților tăi. Chiar, oare n-ar fi frumos să-i invit și pe ai tăi?

De unde scot toate idioțeniile astea? Ce-am făcut?! Oare m-am lovit și la cap când am căzut?!

— Sigur, cu mare plăcere. Bănuiesc că și alor mei o să le placă ideea, fiindcă au ținut mult la tine.

Și, ca și cum mințile-mi rămăseseră pe podeaua magazinului, trântesc din nou o „maximă":

— Câte locuri să ţin pentru tine? Unul sau două?

— Păi, având în vedere că până mâine nu-mi pot face rost de o iubită, unul singur... Eşti OK, crezi că ajungi întreagă acasă sau vrei să te conduc? Mai am încă trusa medicală, la o adică! îmi spune zâmbind calm şi enervant de simpatic, în timp ce achită paharele cu apă.

— Dacă mai păţesc ceva, chem medicul, adică pe viitorul meu soţ, spun, total antipatică.

E incredibil ce diferenţă imensă e între ce gândeşte o femeie şi ce spune, când are în faţă un bărbat care a rănit-o crunt cândva, dar pe care l-a iubit enorm... Ce păcat că întăresc statistica şi nu mă port normal...

***

Corina mă ajută să-mi închid rochia la spate şi insistă să-mi pun jartiera de la ea. Chestia cu „ceva de împrumut" n-o bifasem, pentru că nu credeam deloc în beneficiul superstiţiilor, dar cedasem în faţa bunicii, care m-a rugat să port „ceva vechi" – cerceii cu perle pe care-i purtase la nunta ei. I-am luat fericită, erau superbi, fini şi exact bijuteria de care avea nevoie ideea mea de simplitate, la nuntă.

— Te rog, te rog, pune-ţi jartiera... Nu poţi să ieşi din casă fără ea.

— Of, femeie, nu mă ajută la nimic, sunt pe stop şi nici măcar mirele n-o s-o vadă – ce rost are?

— Dar n-ai văzut la nunta Silviei, că i-a scos-o Matei cu dinţii? E foarte tare chestia asta, mai ales când ai picioarele tale...

— Încetează, *El* n-o să facă asta niciodată – urăşte barbarismele astea de prost-gust. Nu mă fură nimeni, nu-mi scoate nimeni jartiera şi nu primim plicuri la final. Iar cu vânătăile astea, crede-mă, nu-mi ridic poalele nici dacă mă anunţă şeful că numai aşa mă face partener în firmă.

— Vânătăile de la Victor, spune Corina pe tonul ăla care mă sperie de când a căpătat titlul de prietena-mea-cea-mai-bună, acum vreo zece ani.

Ce-i drept, am *brief*-uit-o pe Corina despre păţaniile mele de ieri, căci a trebuit să-i dau o explicaţie despre genunchii mei oribili, când m-a ajutat să-mi pun rochia de mireasă. De îndată ce a auzit numele lui Victor, m-a uitat cu rochia în cap şi cu mâinile în sus, înţepenite în decolteu, la fel de neajutorată ca o bătrânică anchilozată care vrea să facă spagatul.

— Victor-Victor...? Victor din tabloul tău cu şerveţele?! se auzea vocea Corinei, dar eram prea captivă în rochie ca să-i răspund coerent, aşa că am tăcut şi mi-am amintit de tabloul-minciună care stă şi acum în living, după atâţia ani... Minciună... pentru că n-am putut să-i spun lui *El* ce reprezintă cu adevărat şi i-am explicat că e o lucrare intitulată „Emoţie", pe care am făcut-o ca şi pe celelalte, fără să am o inspiraţie anume, ci spontan... Casa noastră era plină de lucrări-instalaţii pe care le făceam când aveam chef şi care erau singurul meu fel artistic de a mă exterioriza. Tabloul cu şerveţele s-a născut, de fapt, după prima noapte de plâns năprasnic, specifică oricărei femei care află, din senin, că este înşelată. Am plâns corespunzător, am adormit pe canapeaua de tortură şi, când m-am trezit, lângă mine era un munte de şerveţele cu care mi-am şters nasul şi toate lacrimile. În loc să le arunc la gunoi, am luat o pânză mare, culorile în ulei şi am desenat tot ce simţeam în acel moment. Peste desen am lipit toate şerveţelele, iar peste unele am trecut cu pensula, până am simţit că nu mai am ce scoate din mine. Culmea, a ieşit o lucrare frumoasă, pe care o admiră toată lumea care ne intră în casă şi care doar pe mine mă face să întreb „ce beţi?"...

— Dacă mă eliberezi, îţi dau poşeta mea roşie de tot, îi spun Corinei şi în următoarea secundă îmi trage rochia doar cât să pot vedea ceva. Încă arătam ca o sperietoare albă, cu

mâinile blocate în corsetul rochiei, dar aveam o perspectivă, zăream obiecte cunoscute.

— Mi-o dai chiar de azi s-o port la nuntă?

— Da!

Şi rochia mea ajunge, în sfârşit, în poziţia care i-a fost hărăzită. Poşeta mea roşie, Chanel, prima poşetă scumpă pe care mi-am cumpărat-o, chiar dacă nu eram sigură că voi mai avea bani de mâncare a doua zi. Eram pentru prima dată la Paris şi asta era tot ce doream să-mi cumpăr – o poşetă Chanel. De când o am, Corina cred că a purtat-o mai des decât mine, căci murea după ea şi mi-o cerea împrumut la toate sindrofiile importante.

Credeam că am închis subiectul „Victor-Victor", când Corina s-a îndreptat spre dulap să-şi ia premiul, dar, cu poşeta strânsă la piept, ca să nu i-o iau la prima răutate pe care o va spune, debitează zâmbitoare şi fără să respire între fraze:

— Victor o să te iubească toată viaţa lui. Şi ştii de ce? Pentru că l-ai alungat, ai refuzat să-i fii nevastă, deşi te-a cerut de o mie de ori! Aşa fac bărbaţii – o iubesc exact pe femeia care-i respinge, nu pe aia care le e gheişă. Iar tu l-ai pedepsit prea crunt pentru o singură scăpare şi eraţi şi certaţi în perioada aia, dar n-ai să recunoşti în veci, pentru că aşa eşti tu, mama geloziei şi a căpoşeniei, dar io de-aia te iubesc, că eşti plină de defecte şi fără mine eşti pierdută.

— Dacă nu ies din casă în următoarele treizeci de minute, tu eşti pierdută, io n-o să te mai iubesc şi o să rămâi cu mine pe cap toată viaţa, că n-o să mă mai mărit niciodată. Îl iubesc pe *El*, Victor e... şerveţele şi cu asta-basta.

Am spus ultima parte exact în starea în care am scris dimineaţă, cu rujul pe oglindă, doar că nu mi s-a mai rupt rujul pe semnul de întrebare. Pentru că n-am mai pus semnul întrebării. Pe oglindă. Dar îl simt în suflet... Sufletul e sub rochia de mireasă şi eu plec să mă mărit. Cu jartieră roşie şi genunchii vineţi.

***

El e în bucătărie, gătește, e super-talentat și ne completăm perfect – eu nu știu să fac decât omletă. Și cafea la ibric. Triez pozele de la nuntă și încerc să fac un album, că prea ne-a bătut la cap toată familia că așa trebuie, mai ales că au trecut câteva luni bune de la fericitul eveniment. Iar familiile reunite, adică ai mei și ai lui, vin azi în vizită, la masă. E duminică și miroase a friptură cu mirodenii și-a budincă, pe care *El* le face dumnezeiește.

Aud un telefon sunând – îl strig pe *El*, dar nu mă aude, căci îi merge televizorul în bucătărie. Mă duc să-i iau telefonul din buzunarul hainei, dar până ajung se oprește. Precis erau ai lui, care sună mereu să întrebe ce să ne aducă, așa că mă uit la „missed call". Pe ecran scrie doar „M". Nu știu cine e „M", asa încât pun telefonul la loc în buzunar.

Continui operațiunea de triere a pozelor, ca să le așez în album numai pe cele în care arăt perfect – doar nu vrem să rămână mărturie generațiilor viitoare cearcănele de pe la ora 4 dimineața sau ochii semiînchiși din pozele de grup. Bine, admit că nu m-am uitat la poze luni de zile ca nu cumva să dau de vreo urmă de Victor dansând cu mireasa, căci a avut acest tupeu, iar eu a trebuit să joc supunerea la dorința nuntașului și nepăsarea elegantă de a dansa cu fostul iubit. Ba chiar am invitat la dans, ulterior, cam toți iubiții și soții prietenelor mele, ca să pară o acțiune de dansat în masă, fără discriminare și sentimente. Frenezia mea dansantă m-a costat schimbarea din Louboutini în balerini și înțepenirea pe scaun până spre dimineață, căci îmi simțeam genunchii la 4 metri în față, la masa socrilor. Imediat după disprețul față de superstiții, îl am pe cel legat de proverbe cretine, cum ar fi „de ce ți-e frică, de aia nu scapi". Țin în mână o poză cu Victor, impecabil în smoking și în postura de fost iubit, care conversează cu soțul meu, amândoi relaxați și frumoși, fotogenici și siguri pe ei. După ce ochii mei fac

ping-pong între cei doi bărbaţi care alcătuiesc fragmente din trecut şi în derulare din viaţa mea, privirea mea vigilentă de femeie se opreşte asupra personajului din spatele lui Victor, care se numeşte... ah, cum o cheamă... Felicia, parcă... ba nu, Florentina... nu, cred că Valentina... Ah, ba nu... Valentina e asistenta mai în vârstă de la cabinetul lui *El*... În fine, nu-mi amintesc cum o cheamă, dar o văd cum se uită la *El*, din spatele lui Victor. Şi ceva din privirea ei îmi ridică o sprânceană. Arată bine în civil – n-am bănuit că are sânii ăia când am văzut-o în halat, la spital. „Încetează!", îmi zice vocea mea de gardă, care mă opreşte să am apucături paranoice la vederea altor femei frumoase în preajma bărbatului meu. Toţi doctorii au asistente frumoase şi nu toţi bărbaţii din lume îşi înşală nevestele. Problema e că, atunci când tace blestemata aia de voce interioară, îţi face cu mâna instinctul de femeie înşelată. E destul de alunecoasă treaba asta, căci pe sufletele rănite îşi fac cuibul tot soiul de paraziţi înrudiţi cu paranoia şi-ţi trebuie nişte reactivi foarte puternici ca să le analizezi conţinutul şi să le găseşti antidotul.

Cu poza în mână, pornesc ca un somnambul, fără un scop anume, către holul de la intrare. În hol este haina lui *El*. În buzunarul hainei e telefonul. În telefon mă uit acum, dar la mesaje. La caut pe cele cu nume de asistente. De femei. Trag cu ochiul spre bucătărie şi constat că *El* începe să orneze budinca, aşa încât continui să acţionez ca nevasta curioasă şi suspicioasă care ar fi trebuit să fiu peste câţiva ani de căsnicie... Nu găsesc nimic. Mă întorc la listă şi văd un mesaj de la „M", care a sunat mai devreme. Îl deschid – scrie doar „marţi". Mă uit şi la cele mai vechi ale aceluiaşi personaj „M" şi simt nevoia să mă aşez – „M" este femeie şi e „liberă diseară". Sau solicită „un vin roşu". Sau întreabă „ai mâncat?"... „M" comunică aproape monosilabic, dar reuşeşte performanţa de a transmite esenţialul. „M" este... amanta soţului meu?????

Pun telefonul la loc. Iau poza cu cele trei personaje care alcătuiesc fragmente din trecut şi, mai ales, în derulare din

viaţa mea şi o lipesc de tabloul cu şerveţele. Peste ea nu va sta niciun alt şervetel abuzat de lacrimi. Asta e prima hotărâre. A doua urmează. Mă duc la bucătărie şi dau peste un *El* numai zâmbet şi iubire. Întreb – în loc să răspund la întrebarea „vrei să guşti, iubita mea?" – cine e „M"? Nu cu furie nu cu mâinile în şolduri, nu cu tristeţe. E o întrebare ca un ceai fără zahăr – nu-ţi provoacă nicio plăcere, dar îţi face bine pe termen lung. După ochii lăsaţi în pământ, am aflat că paraziţii înrudiţi cu paranoia pe care tocmai voiam să-l analizez n-au apucat să mă invadeze . „M" era femeia cu care mă înşela bărbatul meu ...

Altă femeie, alt bărbat, doar că eu sunt mereu aceeaşi.

Partea bună după asemenea şocuri e că, dacă se repetă, eşti ceva mai pregătit. Partea proastă e că eu, fiind aceeaşi, nu eram deloc pregătită să mai trec o dată prin umilinţă, dezgust, durere, dezamăgire, suferinţă şi tot ritualul de exorcizare a încrederii de sine.

Dacă te înşală doi bărbaţi, unul după altul, înseamnă că greşeşti alegându-i?

Dacă ierţi, oare nu se mai întâmplă sau e un soi de vaccin care te imunizează şi nu mai simţi nimic la a doua sau a treia abatere?

După ce am epuizat în gând toate întrebările de reviste pentru femei, am luat şi a treia hotărâre. Nu una vitală, ci una de urgenţă. S-o sun pe Corina, după ce am avut grijă să mă încui în cameră, chiar dacă *El* insista de după uşă „să discutăm". Cred că am auzit şi că au venit familiile, dar am decis că un *small talk* cu prietena mea cea mai bună e mai interesant.

În loc să plâng eu, plângea Corina, iar eu o linişteam pe ea spunându-i că e în regulă, că probabil pe *El* îl iubesc mai puţin, de vreme ce nu vărs nicio lacrimă şi nu-mi vine să mă arunc de la balcon.

— Stai la primul etaj – poţi doar să-ţi mai înveneţeşti o dată genunchii, şi jur că-l sun pe Victor să vină să ţi-i bandajeze, spunea Corina între scâncete şi suflături zgomotoase în batistă.

— Nu am nevoie de Victor, a glăsuit şi ultimul bastion al mândriei mele retardate, după care i-am spus „la revedere" Corinei şi am închis telefonul.

Am respirat adânc şi am mai luat o hotărâre. Parcă jucam un joc de combat pe computer şi-mi tot luam arme, să înving duşmanii ce vor apărea la următorul nivel. Am salutat familiile reunite şi am anunţat de parcă eram de la Radio Erevan, căci suna ca un banc, în contextul fericirii şi al hainelor elegante cu care apăruseră bieţii părinţi:

— Eu şi *El* ne despărţim. V-am chemat la un prânz de divorţ, ca să digeraţi mai uşor vestea, alături de bucatele minunat gătite de soţul meu. Tocmai am aflat că are o amantă şi că bea vin roşu. Şi că a fost la nunta noastră, care, după cum ştiţi, a avut loc acum şase luni. Şi Victor a fost la nunta noastră, adică fostul meu iubit, dar el nu a fost niciodată amantul meu şi nici nu bea vin roşu. La desert aveţi budincă, dar *El* n-a mai apucat s-o orneze, căci era prea ocupat să fie şocat că am aflat de amanta lui. Chiar dacă pare că şi eu sunt în stare de şoc, precizez că sunt întreagă, mulţumită ca sunteţi toţi aici şi abia aştept să-mi cer scuze că vă părăsesc, dar simt nevoia să fiu în altă parte acum.

Şi iată-mă ieşind pe uşă, ca din scena unei piese de teatru îngrozitor de prost scrise şi jucate, dar care, prin imbecilitatea mesajului, te ţine încordat să afli cum naiba se termină. Măcar să ai de ce râde, dacă tot ţi-ai pierdut vremea urmărind-o. Mi-era milă doar de ai mei – lor le-am zâmbit când am ieşit pe uşă, pentru că ştiu cât şi-au dorit să mă vadă odată fericită, neînşelată, neplânsă, neuimită de tot ce mi se întâmplă, iubind....

Am ieşit din casă ca din propria-mi viaţă, şi probabil că aş fi mers kilometri dacă n-aş fi dat nas în nas cu Corina – care,

după ce i-am închis telefonul, a plecat spre mine. M-a luat de braţ şi iar mi-am adus aminte de ce mi-e atât de dragă – ea nu m-a înşelat niciodată, a fost lângă mine mai ales când n-am chemat-o şi i-am fost alături când viaţa a fost şi mai nedreaptă cu ea. Ei i-au murit toţi oamenii dragi – atât de stupid a scris cineva scenariul vieţii ei. Poate de-aia e mai puternică decât mine, poate de-aia ştie mai bine ce contează şi poate de-aia râd cel mai mult cu ea.

Am găsit o masă liberă la terasa la care ne întâlneam adesea, mai ales duminica, atunci nu eram nevastă. Ne plăcea mâncarea, era ca făcută în casă, ne plăceau teii care înconjurau terasa ca un zid de arome şi umbre răcoroase şi ne plăcea că eram păzite de şeful restaurantului când vreun client încerca s-o agaţe pe vreuna dintre noi. Eram două femei încă tinere, frumoase diferit, dar neîndoielnic, şi care ne visam jumătăţile, ca mai toate femeile lumii. Încă de la salata cu care am început masa, am decis să nu vorbim despre ce s-a întâmplat, orice-ar fi. Când nu mai e posibilă o reparaţie în iubire, dezbaterea e şi mai nocivă, am decis eu în gând – şi am pornit joaca noastră preferată, aceea de a confecţiona câte o poveste despre fiecare client al restaurantului, chiar dacă nu cunoşteam pe nimeni.

— Dreapta, la ora 2, cum mă uit eu. Poţi întoarce capul acum – el e cu nasul în meniu, iar ea e cu spatele, îi spun Corinei. După cât de des se uită la intrare şi în jur ar părea amanţi, dar, pentru că n-au nicio urmă de tandreţe, sunt doar doi care s-au săturat de mult unul de altul. Nu râd, nu se ating nici cu mâinile, nici cu picioarele, iar ea se uită prea mult în meniu, deci el habar n-are ce-i place. Ori poate că ea este foarte pretenţioasă şi nehotărâtă. Ori au copii prea mari ca să mai mănânce cu părinţii duminica, ori n-au deloc. Nu par genul care să-i fi lăsat acasă cu bona... Nu ne place de ei. Următorii. Tu alegi, îi predau eu ştafeta Corinei.

— În spatele tău... Nu te uita, pentru că se uită şi el la noi, anunţă Corina vorbind printre dinţi, chestie care mă

face mereu să râd, mai ales când își ia zâmbetul ăla fals, către toți cei care o privesc. Pare genul care a venit să caute o femeie anume, continuă ea, deși ar putea să iasă cu oricare, după cum arată. Uuh, aaaah, dacă l-ai vedea... Nu te uita! Nu cred că are pe cineva, pentru că nu se uită la telefon. Și nici în meniu nu s-a uitat – a comandat direct, adică e genul care ne place nouă, hotărât și sigur pe el. Nu așteaptă pe nimeni, căci a comandat deja și pare prea bine crescut ca să comită gafe. Ups... Se ridică... Și vine spre noi! Și tu n-o să mă certi că l-am sunat... a mai apucat să spună Corina, până am simțit o pereche de mâini calde pe ochi.

Și iar a intrat în scenă instinctul, nu ca să răspundă la ghicitoarea banală despre cine e și nici ca să-mi mai dea vreo veste proastă, ci ca să mă anunțe, printre altele, că trebuie să învăț să iert.

Și că iubirea e ca o masă la restaurant – nu mănânci încontinuu și nici nu te saturi cu o gustare, dar faci o pauză până la următorul fel. Iar dacă ai mâncat înțelept, poți ajunge până la desert, cu toate satisfacțiile incluse.

Ce-i drept, instinctul n-are mereu poezie, dar are de-atâtea ori dreptate... Mai ales dacă locuiește într-o femeie...

Cine ar şti să răspundă cel mai corect la toate aceste întrebări despre tine (în locul tău)?